

[YunJae Longfic] – Em Ở Phía Sau Anh Đây, YunHo

Contents

[YunJae Longfic] – Em Ở Phía Sau Anh Đây, YunHo	1
1. Chương 1: Về Cá Nhân	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	28
9. Chương 9	30
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	46
13. Chương 13	49
14. Chương 14	53
15. Chương 15	56
16. Chương 16	60
17. Chương 17	63
18. Chương 18	66
19. Chương 19	69
20. Chương 20	73
21. Chương 21	77
22. Chương 22: The Last Chap	80

[YunJae Longfic] – Em Ở Phía Sau Anh Đây, YunHo

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, thần tượng. Rating: NC 17+Pairing : Only YunJaeDisclaimer : Zuu is God..... Just in Fic

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yunjae-longfic-em-o-phia-sau-anh-day-yunho>

1. Chương 1: Về Cá Nhân

Jung YunHo là một thanh niên chưa vợ năm nay đã 26 xuân xanh

Tuyệt nhiên hắn chưa có ý định lấy vợ, thậm chí còn chưa có người yêu

Mà thực ra là hần – đã – từng – có – người – yêu. Tuy nhiên người ấy đã sớm rời bỏ hần vì thấy hần không hợp

Hầu hết mọi người đều nói hần lạnh lùng, chỉ biết lo cho sự nghiệp mà không biết đến tình cảm yêu đương thuần túy. Cho nên bất kì cô gái nào muốn có đức lang quân nương tựa tử tế chắc chắn sẽ không lựa chọn hần

Đây là điều làm Jung lão phu nhân rất rất không hài lòng

Vốn là một phụ nữ nông thôn chất phác, cả cuộc đời làm lụng vất vả để nuôi cậu con trai Jung YunHo ăn học nên người tử tế, cho đến khi thấy con mình có chỗ đứng vững vàng trong Xã Hội, bà tự hào lắm chứ. Nhưng hễ cứ nhắc đến chuyện hôn nhân của con trai là bà lại đau đầu

Cũng đã 26 tuổi đầu rồi chứ ít ỏi gì đâu, vậy mà con trai bà chưa bao giờ dẫn một ai về cho bà coi mặt. Cứ hỏi là lại im ỉm lảng chuyện. Hừm... bà thật là không cam tâm, bà muốn có cháu nội để bế lăm rồi...!

Nghe nói bây giờ đang có một lấy vợ là con trai, bà Jung cũng chẳng phản đối. Nếu YunHo nhà bà yêu con trai mà đem về đây cho bà xem mặt, chỉ cần nó yêu thật lòng là bà đồng ý tuốt

Đã thành thông lệ, cứ vào ngày Chủ nhật cuối cùng của tháng, cậu sinh viên năm cuối Kim JaeJoong lại bắt xe về thăm nhà. Cậu quê vốn ở ChungNam, lên Seoul học Đại Học. Thấm thoát mà cũng đi qua 4 năm Đại Học, chỉ còn 1 tháng nữa JaeJoong sẽ ra trường. Hôm nay cậu về thăm nhà, tiện thể xin tiền học cho tháng cuối

Chuyến xe ngày hôm nay vắng khách, cho nên JaeJoong dễ dàng kiếm được một chỗ ngồi tử tế. Chỗ ngồi rộng rãi lại được ngồi cạnh cửa sổ, tha hồ ngắm cảnh, lại hít thở gió trời vô tư

Xe đi được nửa đường thì một cụ già nữa lên xe. Bà cụ tầm 70 tuổi, cũng trạc tuổi ông bà cậu vậy. Xe dừng hần lại để cho cụ tìm được chỗ ngồi phù hợp trước khi chuyển bánh. JaeJoong ái ngại nhìn cụ một lúc rồi nói

– Cụ ơi! Cụ ngồi chỗ con này!

Về hai nhà

– Phải rồi. ta có ý đó đó, mẹ thằng YunHo à ta thấy cậu bé đó khá lắm! – bà cụ già 70 tuổi ngồi trên chiếc phản ngoài sân, nhấp một ngụm trà ra về khoan khoái, khen ngợi một cậu nhóc mà bà vừa gặp trên chuyến xe đi từ Seoul về ChungNam

– Mẹ à, sao có thể khen ngợi 1 người hết lời chỉ sau một lần gặp gỡ chứ? lại còn muốn mai mối nó cho thằng YunHo? – bà Jung nhìn mẹ chồng mình khó hiểu, Thật là lạ, hằng ngày bà rất khó tính đánh giá người khác, hôm nay tư dung lại khen lấy khen để 1 thằng nhóc con vô tình gặp trên đường về

Bà cụ không nản, tiếp tục cất lời

– ta sống bằng này tuổi đầu, không phải là không có mắt nhìn người. Cậu bé đó khí chất rất tốt, lại thêm nữa – bà cụ gật gù – đó là con trai nhà họ Kim ở thôn Đông. Cả làng ta, ai lại chả không biết nhà họ Kim con cái ngoan ngoãn, giỏi giang xinh đẹp thế nào chứ?

Mẹ YunHo nghe bà nói vậy cũng xiêu xiêu lòng, ngần ngừ một lúc rồi nói

– Vậy chúng ta lựa ngày, qua đó hỏi nhà người ta xem sao....

Cả làng đồn ầm rằng nhà Họ Kim tháng sau có tiệc Hỷ, thông gia là nhà họ Jung ở thôn Nam

Xem ra hai nhà đã rất vui mừng chuyện hôn sự này. Con cả nhà họ Jung là Jung YunHo, thanh niên ưu tú nhất làng lấy con út nhà họ Kim, Kim JaeJoong, vừa ngoan vừa xinh, mỗi tội hơi vụng

Dù sao, ai ai cũng đều hết lòng chia vui, mừng cho cuộc hôn nhân này

Tuy nhiên...

– Moh??? Umma đùa con à? – JaeJoong gào lên qua điện thoại đầy uất ức – Đang yên bắt con đi lấy chồng?

– Lấy ai? Jung YunHo á? con đâu biết hắn là ai? Không! Con không lấy!!!! – cậu giãy nảy lên

Cuối cùng đầu dây bên kia lạnh lùng:

– Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Umma không muốn nói nhiều đâu. JaeJoong, con đã lớn rồi, hiểu chuyện chút đi! Thứ 3 tuần sau người ta hẹn gặp mặt đó. Con tự mà liệu lấy!!!

Nói xong bà cúp máy, để lại một JaeJoong dằn mặt ôm điện thoại, vẫn chưa hoàn hồn sau những gì mẹ nói
... Ở một nơi nào đó khác trên Seoul

– Dạ, appa! – YunHo điềm tĩnh lễ phép nghe điện thoại

-....

– Dạ vâng, cha mẹ muốn sao cũng được ạ, con không phản đối.. Nhà họ Kim ạ? Dạ vâng, con có nghe qua

-..

– Con cũng nghĩ đến lúc lập gia đình rồi, chỉ cần bố mẹ ưng thôi.. dạ..thứ 3 tuần sau ạ? Sao bố mẹ không cho con số của cậu ấy để tiện liên lạc?

- ...

– Dạ con hiểu! Vâng, con sẽ cố gắng. Con chào Appa!

YunHo tắt máy, chỉnh lại caravat rồi đi thẳng vào phòng họp. đứa con Jung YunHo ngoan ngoãn phút chốc biến mất, thay vào đó là hình ảnh một giám đốc chỉ nhánh Jung YunHo của Tập đoàn Shyu đầy lạnh lùng và quyết đoán

Đi xem mặt

Quán cà phê Evergreen yên tĩnh và xanh trong đến lạ lùng, theo như nhiều người nói, đây là địa điểm lý tưởng nhất ở Seoul cho những đôi tình nhân. Tuy nhiên điểm trừ của nó là giá cả...không được ngọt ngào cho lắm

– Cậu là Kim...à ừm... Kim.. – YunHo lên tiếng trước, nhưng vấn đề là hắn không nhớ cậu nhóc ngồi trước mặt hắn tên gì, chỉ nhớ mang máng một cái họ... họ Kim

– Kim JaeJoong! – cậu nhóc lên tiếng thở dài... ôi hôn nhân sắp đặt!!!

– ta nói chuyện chính luôn nhé – YunHo tiếp tục – vì tôi thực sự không có nhiều thời gian. Có lẽ cậu Kim cũng biết chuyện hôn nhân của hai chúng ta phải không? Về phía tôi thì tôi đồng ý hoàn toàn, dù sao cha mẹ tôi cũng lớn tuổi, lại vất vả cả đời rồi, các cụ hối thúc chuyện hôn nhân tôi cũng không muốn phản đối. Cho nên tôi rất mong cậu Kim hợp tác!

JaeJoong lại lần nữa trút tiếng thở dài đau khổ. Trời ơi, người ta có hiểu như vậy sao cậu dám từ chối chứ. Mà nghe mẹ cậu nói thì ở dưới quê đã đồn ầm lên chuyện hôn sự này rồi, cậu mà giãy ra có phải mất mặt cho cả nhà họ Jung, cả nhà cậu không?

Cho nên JaeJoong lần nữa mím môi chấp nhận, cúi đầu

– Dạ vâng!

Lễ cưới

– Wow.. JaeJoong, em đẹp quá đi – 8 bà chị quái quỷ của JaeJoong bu quanh cậu khen ngợi không ngớt. JaeJoong rất ghét bị khen là xinh đẹp như con gái... nhưng ở trường hợp của cậu, khen xinh là phải rồi

JaeJoong đang mặc một bộ Hanbok truyền thống màu hồng phấn. Vâng, cái màu hồng phấn quái đản... nhưng càng quái đản hơn, bộ Hanbok cậu mặc là Hanbok – dành – cho – nữ – giới

Không phải JaeJoong ham hồ gì, mà là cậu bị 8 bà chị quái vật này ép mặc. lại còn ngon ngọt dỗ

– Ôi chào Joongie, chẳng phải đến lúc học lớp 4 em vẫn mặc váy của chị 7 hay sao? Đến lớp 11 vẫn cùng hội ở lớp mặc váy hoá trang Halloween hay sao? mặc váy hanbok trong ngày cưới có gì mà ngại chứ???

Tiệc cưới diễn ra linh đình, bởi nhà Họ Jung và họ Kim đều là những gia đình danh tiếng trong làng. Ai ai đến mừng tiệc cưới cũng trầm trồ xuýt xoa khen cô dâu Kim JaeJoong đẹp như tiên làm chị Cả của cậu phải hãnh diện ghét sát tai cậu mà nói

– Nào. Em thấy chưa? Đã thấy các Noona bắt em mặc Hanbok con gái là đúng chưa?

Có lẽ lời khen đó chỉ càng làm cậu thêm tức tối mà thôi. Thêm nữa, Jung YunHo, phu quân của cậu hôm nay cũng mặc Hanbok... nhưng là HanBok namnom vô cùng đỉnh đặc... và hắn ta thì chẳng thèm nhìn cậu lấy một cái...

Cho nên JaeJoong thấy ảm ức!!!

Sau hôn lễ. tất nhiên là phải đến động phòng

Không thể không nói rằng JaeJoong đang hồi hộp gần chết...à, chính xác là sợ gần chết mới đúng!

Bái lễ xong, cô dâu được đưa thẳng vào buồng ngủ của 2 vợ chồng..và cứ thế ngồi đợi thôi. Bởi vì làm đám cưới ở quê, cho nên phải tuân thủ hết mọi thủ tục ở đây. Nhất nhất trước khi phu quân vào, cô dâu không được bước chân ra khỏi phòng.

Cho đến khi nghe thấy tiếng loạt xoạt ngoài cửa phòng, ngẩng lên nhìn, JaeJoong mới biết, Jung YunHo, chồng cậu đã vào

Người như JaeJoong, vô tâm, vụng về, lại còn đang trong trạng thái sợ hãi, tất nhiên sẽ không thể có phản ứng đứng lên đi về phía chồng mình mà ân cần chăm nom một chút được. Cậu chỉ có nước ngồi chết trân trên giường, mở to đôi mắt vốn đã rất to của mình ra mà nhìn thôi

– Còn không mau ra giúp tôi cởi đồ? – YunHo khó chịu lên tiếng trước, phá tan không gian yên tĩnh vây quanh 2 vợ chồng. Hắn không khỏi bực mình với cậu. Vợ với chả con, chồng đi tiếp rượu say mềm ra, không biết đường ra hầu hạ chăm sóc, lại còn đực mặt ngồi nhìn!

– Cởi...cởi...đồ..? – JaeJoong méo mặt nhìn YunHo, run lẩy bẩy bước tới gần hắn, nhẹ nhàng đưa tay lên gỡ tấm áo khoác lụa mỏng bên ngoài xuống. Sau đó lại run rẩy đưa tay tháo thắt lưng áo Hanbok của YunHo ra. Áo ngoài được gỡ bỏ, trên người hắn chỉ còn bộ trang phục bên trong mỏng tang màu trắng

YunHo ném cho cậu cái nhìn khinh khỉnh rồi bước tới bàn uống nước, rót ra một ly whisky đầy, dốc ngược vào miệng một cách nhanh gọn. Sau đó lại điềm nhiên bước qua JaeJoong – lúc này đang đứng trân trối ở chỗ cũ – đi thẳng lên giường ngủ. Không hề nói năng thêm chi. Chỉ một lúc sau đã có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của hắn

– Ôi – JaeJoong ôm ngực thở phào. Hắn ta không mần cậu! Và JaeJoong tự thấy đó là một điều may mắn cho mình. Cậu có thể thấy cái lợi ngay trước mắt mình là sáng mai cậu vẫn có thể tung tăng đi lại mà không bị biến tướng

Nhẹ nhàng treo quần áo của YunHo lên mắc, rồi cũng thay đồ cho mình, JaeJoong lấy bộ Pijama ra tròng vào người cho thoải mái, bộ Pijama in hình Hamtaro yêu thích của cậu. Rất nhanh sau đó, cậu cũng chui lên giường nằm cạnh hắn, từ từ chìm sâu vào giấc ngủ

Căn phòng lại trở nên im ắng lạ thường...

– Chị ba, sao im lặng quá vậy?

– Chị hai, áp sát tai vào cửa nghe kĩ xem...sao mãi không có động tĩnh gì thế?

– Rõ ràng lúc này tao nghe thấy thằng em rẻ bảo cởi đồ cơ mà??

– Chị năm, chị nhỏ người nhất, trèo lên cửa sổ ngóng xem nào?

hì hục hì hục

– Ố!

– Sao? Làm sao? nhón nháo nhón nháo

– Chúng nó tắt đèn đi ngủ rồi chị em ạ!

– Trời! – 7 cái miệng đồng thanh kêu lên đầy tiếc rẻ
– Thôi! không có phim để coi đâu! đi về đi ngủ đi! – Chị cả phát lệnh đầy chán nản. Bao nhiêu công sức trông đợi cho bộ phim yaoi chất lượng cao này, vậy mà chẳng có gì... Kim JaeJoong, em được lắm!!!

————— End chap 1 —————

2. Chương 2

JaeJoong đã cố gắng tự nhủ với mình là hôm sau phải dậy thật sớm, ít nhất là phải dậy sớm hơn YunHo!

Nhưng thật buồn cho cậu, khi cậu còn đang say giấc thì cậu đã nghe thấy một giọng nói trầm khàn bên tai

– Cậu còn định ngủ đến bao giờ nữa? Mau dậy đi, hôm nay còn phải đi làm lễ lại mặt đấy!

JaeJoong lập tức mở mắt bật dậy. Cậu ngơ ngác nhìn quanh một chút, sau đó mệt mỏi lê xác ngồi dậy đi về phòng tắm để làm vệ sinh buổi sáng.

– Kính bà nội dùng trà!

JaeJoong hết sức lễ phép dùng hai tay nâng ly trà nóng lên ngang trán, dâng ra trước mặt mời người mà cậu gọi là bà nội. Thực chất đó là bà nội của YunHo, nhưng nay đã là dâu nhà người ta, tất nhiên JaeJoong cũng phải xưng hô một tiếng ” Bà nội ” cho đúng lễ.

– Con kính cha mẹ dùng trà!

Lặp lại hành động tương tự, JaeJoong dâng ly trà lên trước mặt bố mẹ chồng. Mặt vẫn cúi gầm xuống đất, không dám ngẩng lên. Phép tắc là vậy, nhìn thẳng vào mặt người bề trên là vô lễ!

– JaeJoong mau đứng dậy đi con!

Mẹ chồng hiền hậu nói với cậu như vậy...và cũng phải khó khăn lắm cậu mới đứng lên cho tử tế được. Quý cả tiếng đồng hồ chứ có ít đâu, từ pha trà, đợi trà nguội, rót mời...tất cả đều phải quý

Chỉ có YunHo đứng bên cạnh cậu vẫn tĩnh bơ như không.

Bà nội rút ra 2 phong bao đỏ, đưa về phía cậu và YunHo:

– Phong bao có hạt đậu đỏ... 2 con mau sinh quý tử nghe chưa?

– Dạ! – JaeJoong cầm phong bao mà thấy nặng nề quá. Cậu còn là sinh viên, chưa tốt nghiệp, chưa cả ra trường...làm sao có thể sớm sinh quý tử cho nhà họ Jung đây?

Trở về phòng ngủ, JaeJoong nhìn ngắm phong bao đỏ một chút rồi cất xuống dưới gối ngủ. Bỗng YunHo từ đâu hằm hằm lao tới, giật phắt lấy phong bao trong tay cậu, lớn tiếng quát:

– Không ai dạy cậu cái này hả?

Nói dứt câu hắt gạt cậu sang một bên, lật drap giường lên rồi xếp hai phong bao, của cậu và của hắt cạnh nhau, sau đó mới phủ lại drap giường cho ngay ngắn

JaeJoong mới giật mình nhớ ra, cái này hình như Chị cả đã nói qua một lần với cậu, rằng đậu đỏ này phải để ở dưới giường và do mình nằm lên mới thiêng, mới sinh con trai. JaeJoong bất giác bủi môi....Cái gì chứ? Ai cũng có đậu đỏ, ai cũng để dưới gối hết thì lấy đâu ra con gái nữa?

Hơn nữa JaeJoong cũng thấy bất mãn, khi không bị YunHo quát như thể cậu là đứa ngu ngơ như vậy, JaeJoong bực lắm!

Buổi trưa đến, nhà trai sang nhà gái ăn một bữa cơm lại mặt. Khi JaeJoong đến thì mọi người đã tề tựu đông đủ. Mẹ và năm chị lớn đang nấu cơm trong bếp. Các chị nhỏ hơn thì đang ở nhà ngoài tiếp khách.

Nhìn thấy mẹ, bỗng dưng JaeJoong muốn ôm lấy bà mà kể lại hết những ám ức mà cậu mới phải chịu...Nhưng khi nhìn thấy trán mẹ lấm tấm mồ hôi, JaeJoong lại tự nhủ

” Mẹ đã vất vả cả đời mà còn chẳng than vãn với ai kia. Như mình thì có gì đâu cơ chứ? ”

Cho nên JaeJoong chỉ ngồi im ở một góc trong bếp, lặng lẽ nhìn mẹ và các chị tất bật qua lại.

– JaeJoong, sao lại ngồi đó, mau qua giúp các chị một tay! – chị năm nhìn cậu héch mặt lên sai bảo. Đây là bà chị mà khi còn nhỏ JaeJoong khiếp nhất. Người đầu vừa đánh đá lại ác tính, lúc nào cũng bắt nạt cậu được.

Cậu còn chưa kịp đứng lên, chị cả đã nhìn cậu cười ranh mãnh

– Thôi, tha cho em nó, khéo vất vả cả đêm qua rồi ấy chứ lại.

Chị Cả vừa dứt câu, cả gian bếp rộ lên tiếng cười của mấy người, riêng JaeJoong đỏ mặt không để đầu cho hết, lấy tay quơ đại cọng rau mà bứt

– Có đau không? – bà chị Ba ghé sát mặt cậu hỏi, mắt gian gian

– Đau... đau.. cái gì – JaeJoong cuống – Không....không có!

Mọi người lại cười ầm lên. Mẹ cốc đầu chị Ba, đuổi chị ra ngoài, ai nấy lại tiếp tục nấu nướng bận rộn.

– Bà Jung, JaeJoong nhà tôi nó vốn vụng về từ nhỏ, qua đó làm dâu có gì không phải mong nhà bên bỏ quá cho nó!

– Bà Kim, bà không phải lo, làm dâu thì cũng là con, nó còn nhỏ, không hiểu chuyện thì chúng ta dạy dỗ, uốn nắn được mà!

Hai bà mẹ vừa bàn chuyện, vừa đưa mắt nhìn về phía đôi vợ chồng trẻ kia. Lúc này cả hai đang phải đi tiếp rượu mọi người. Đi qua mỗi bàn là mỗi chén rượu. Tính sơ sơ từ trong nhà ra ngoài sân phải hơn hai chục bàn.

JaeJoong vừa cười cười nói nói. vừa run run tay đỡ lấy ly rượu từ tay bác Cả. Cậu không biết uống rượu. Thậm chí là bia cũng không nếm lấy một giọt bao giờ chứ đừng nói rượu. Nhưng đây là rượu mừng của bác Cả, cậu không thể từ chối được.

Mà hết bàn này lại đến bàn khác, uống hết rượu mừng của mọi người thì chắc Kim JaeJoong này “thăng” luôn quá!

Cho nên khi thấy JaeJoong tần ngần cầm cốc rượu trên tay, YunHo đã vội lên tiếng:

– Bác! Vợ cháu không biết uống rượu. Cháu xin phép uống thay cho em ấy vậy!

Mọi người xung quanh nghe thấy vậy liền cười ồ lên, cho rằng YunHo đang nuông chiều vợ mình quá rồi đấy. JaeJoong đỏ mặt cúi xuống...Tiếng chê bai của mọi người vẫn không dứt, và bắt cậu uống rượu cho bằng được.

– Vậy...cháu uống! – JaeJoong mím môi cầm ly rượu trên tay nhìn đau khổ – Cháu mời Bác Cả!

Dứt câu, JaeJoong nốc sạch ly rượu vào miệng, nhắm mắt nhắm mũi cho chất lỏng ấy đi vào trong họng. Vừa nuốt trôi được thì một luồng khí nóng, cay nồng đã bốc lên trong miệng. Cả cuống họng như bị đốt cháy bởi hơi nóng của cồn rượu. Chưa gì JaeJoong đã thấy trời đất nghiêng ngả đi bốn năm phần rồi

Mọi người xung quanh hò reo không ngớt, giục JaeJoong đi nhanh lên để tiếp rượu của mọi người mà không để ý đến nụ cười khổ trên môi cậu đang méo dần. riêng YunHo, hần vẫn tỉnh táo. Chắc tại là giám đốc, tiệc tùng nhiều thành quen rồi, tửu lượng của hần quá cao, mặt mũi vẫn sáng sủa tỉnh bơ. Còn mặt mũi JaeJoong đã đỏ ửng hết lên rồi.

Tối hôm ấy, khi trở về nhà chồng, JaeJoong đã là một kẻ say quên trời đất. Ngủ gà ngủ gật trên xe ô tô

Còn YunHo, hần cũng hơi chũnh choáng một chút, nhưng cũng vẫn có thể lái xe về nhà được. Ông bà Jung sau cả ngày vui vẻ tiệc tùng thì cũng bảo nhau vào nhà đi ngủ sớm. Bỏ mặc hần lại với người vợ trẻ đang không ngừng lăm nhăm ” Không uống...không uống mà...”

Vất vả bề được JaeJoong vào buồng ngủ của hai vợ chồng, YunHo quăng cậu lên giường thô bạo một cách không thương tiếc sau đó hần đi vào nhà vệ sinh, tắm tấp qua loa cho sạch sẽ.

Khi trở ra, YunHo đã thấy JaeJoong ngồi dậy, loay hoay đi tìm nước uống. Khuôn mặt vẫn hồng hồng như thế, môi vẫn đỏ chót, mũi còn hơi phập phồng thở

– Còn say không? – hần hỏi cộc lốc

– Chắc là không đâu – JaeJoong cười cười, nhấp một ngụm nước rồi đặt cốc xuống, định đi về giường ngủ tiếp. Nhưng cậu còn chưa kịp quay người thì YunHo đã bước tới, bế xốc cậu lên và đi thẳng về giường ngủ.

Vậy là đêm nay, cậu chắc chắn bị “xử”

[HIDE-REPLY][HIDE-THANKS]

Hần lột trần cậu một cách không thương tiếc, tụt quần cậu quăng xuống sàn nhà. Sau đó hần nhướn mày nhìn cậu:

– Cậu không biết lên giường hả?

JaeJoong sợ hãi nhìn hần..cậu còn chưa có người yêu mà. Lên giường cái gì cơ chứ? Cậu cũng không hiểu hần muốn gì...cho nên cứ trần mắt ra đó mà nhìn hần.

– Mau cởi đồ cho tôi! – hần nói to, gần như là quát.

Giật mình, cậu luống cuống đưa tay gỡ từng chiếc cúc áo sơmi hần đang mặc. Còn hần thì say mê ngấu nghiến lấy cái cổ trắng ngần thơm tho của cậu.

– Ừ.. – JaeJoong rụt người lại khi hần vừa cắn nhẹ cổ. Hành động này làm YunHo không hài lòng, hần đè cậu nằm xuống, trượt nịt hôn xuống ngực, cắn mạnh lên đầu nhũ của cậu một cái.

– Á... đau! – JaeJoong đẩy vai hần ra. Cậu bắt đầu thấy khó chịu trong người. Hơi men vẫn còn làm cậu xây xẩm mặt mày, thêm việc phải chịu đựng sự kích thích từ YunHo nữa làm cậu thấy bức bối.

– Im lặng đi! – YunHo gầm gừ trong miệng. Hần biết thừa đây là lần đầu của cậu, cho nên cậu mới nhạy cảm như thế. Bỗng dưng muốn thử sức chịu đựng của cậu...

Trong ánh đèn ngủ mờ mờ, JaeJoong nghe lời hần, mím chặt môi, không dám ồn ào. Có lẽ cậu sợ hần..con người lúc nào cũng lạnh lùng đó, lúc nào cũng sẵn sàng quát tháo và ra lệnh cho cậu đó.. Cậu không nghĩ ra được nếu chống lại hần, thì hần sẽ làm gì cậu...

Cứ thế, cứ thế, cậu để cho hần mượn trốn toàn bộ thân thể mình. Ai mà ngờ được lần đầu của cậu lại như vậy, đáng thất vọng và buồn tẻ làm sao... Không một tiếng kêu, chỉ thi thoảng là những cú giật mình bởi sự nhạy cảm của cậu...

Cậu cố gắng im lặng mãi như thế...cho đến khi cảm giác được hần đang đưa một ngón tay vào cửa mình của cậu

– A..! Cậu bật ra tiếng kêu đau, hai chân bắt giắc co lại..nhưng lập tức sau đó nhận ra tình cảnh lúc này, cậu lại im lặng, để cho hần tung hoành nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể mình

– Đau thì kêu, đừng có ồn ào quá là được... – hần nói, không nhìn cậu một cái. Chiếc lưỡi như con rắn độc vẫn uốn lượn trườn bò trên ngực cậu. Ngón tay thứ hai dần dần đi vào. Cậu không kiềm chế lại được, rên lên khe khẽ, bầu lấy hai vai hần...

Ngón tay thứ ba đẩy vào nhanh và mạnh làm cậu bị thốn, bắt giắc rướn người lên, phát ra những âm thanh gợi cảm. Mất bắt đầu hơi ươn ướt, cậu thấy sợ, không biết được nếu cái vật to lớn của hần đi vào trong cậu sẽ làm sao đây?

Cảm giác cái lỗ của cậu đã giãn ra phần nào, hần vực người cậu dậy, dang hai chân cậu ra, trườn vào giữa... Rất nhanh, hần đâm vào trong bằng một nhịp đẩy mạnh..

– A...a....ah...đ...a...u... – JaeJoong bật khóc, toàn thân theo phản xạ mà co rút lại rất khổ sở. Hần đã vào hết trong cậu, nhưng hần không biết, hần đã làm cậu chảy máu..

– Đứng...đừ... đứng mà.. á.. á... – JaeJoong van vỉ, nhắc người lên theo nhịp đẩy của hần. Chỗ ấy của cậu đau rất, không thể chịu đựng thêm bất kì sự kích thích nào nữa. Cậu còn chưa chuẩn bị mà...

Bỏ ngoài tai tiếng kêu đau đớn của cậu, YunHo vẫn tiếp tục chuyển động. Cảm giác bó chặt ở thân dưới làm hắn phát điên vì sung sướng. Giữ chặt lấy bờ vai gầy của cậu, YunHo đưa đẩy mình nhanh dần. Nhưng hắn vẫn thấy không thoả mãn....thay vì có những tiếng rên rỉ gợi tình, JaeJoong lại đang không ngừng kêu đau, van xin hắn dừng lại. Bực mình, hắn quát:

–Ồn ào quá!

JaeJoong sợ hãi lấy tay bịt miệng mình lại...quay cuồng trong những cảm xúc, đau đớn, sợ hãi...JaeJoong không biết phải làm gì hơn là gồng mình chịu đựng cho YunHo thoả mãn. Cậu chỉ mong cho thời gian qua thật nhanh, rồi hắn sẽ để cho cậu yên.

Bất giác YunHo rút ra khỏi người cậu, chưa kịp hiểu ra, JaeJoong đã bị hắn lật người nằm sấp lại. Nâng hông cậu lên, hắn lại tiếp tục đẩy vào cái hang nhỏ đó. Nhận ra đã làm cậu bị thương, YunHo chuyển động nhẹ nhàng hơn một chút. Những nhịp đẩy dần chậm lại, hắn cúi xuống, hôn lên tấm lưng trần, vuốt ve để cậu quên đi sự đau đớn bên dưới.

Những giọt nước mắt vẫn tuôn ra, nỗi đau xác thịt có vơi bớt thì tâm hồn của JaeJoong cũng đã bị hỏng một lỗ lớn rồi... Cậu thấy tủi thân.

Dẫu rằng cuộc hôn nhân này là sắp đặt thì cậu cũng phải được coi trọng chứ?

Và có thể nào đi nữa...lần đầu tiên của cậu có xứng đáng để hắn hành hạ như vậy không?

YunHo dần tăng tốc, cả thân hình của JaeJoong bị động xuống giường không ngừng...cậu rên lên vì điểm nhạy cảm bị chạm phải, có lẽ cậu cũng cảm giác được khoái cảm...nhưng nỗi đau đã chèn ép hết rồi còn đâu...

Cho đến khi YunHo đẩy sâu một nhịp cuối cùng, JaeJoong mới cần môi rướn người lên phía trước, cảm nhận được dòng chất lỏng ấm nóng chảy trong người mình cũng là lúc JaeJoong giải phóng tất cả. Tinh dịch của hắn hoà lẫn máu đỏ từ cửa mình của cậu chảy xuống bấp đùi non trắng nõn. JaeJoong kinh hoàng nhìn lại thân thể, không ngăn được bản thân rùng mình một cái.

– Đi ngủ đi, mai là phải về Seoul rồi!

Hắn lạnh lùng thông báo rồi nằm xuống cạnh cậu, đắp chăn và nhắm mắt ngủ, chỉ một lúc sau, hơi thở đều đều đã vang lên. Còn lại một mình, JaeJoong thẫn thờ nằm ngước nhìn lên trần nhà, mắt cậu đã rảo hoảnh...nhưng lòng cậu lúc này không ngừng dậy sóng...

[Nguyệt lão này, con hỏi lão một câu thôi nhé! Có phải lão đã xe duyên con cho một tên quái vật không?]

Phòng của ông bà Jung:

– Tắt...tắt đèn rồi – ông Jung hớn hở đi từ ngoài sân vào bảo với vợ

– Thế là hôm qua giữ sức cho hôm nay đấy. Bọn trẻ bây giờ khôn thật! – Bà Jung cười gian

– Thế này thì chả mấy chốc mình có cháu bé, bà nó ạ!

Đôi vợ chồng già nhắm ngum nước trà, mỉm cười nhìn nhau sung sướng. Hắn hai ông bà đang tự vẽ cho mình một tương lai đẹp đẽ, con đàn cháu đống đây!

————— End chap 2 —————

3. Chương 3

[type sad và nghe Been so long ôi cuộc đời điên loạn)))))))]

Ngày hôm sau, mọi người trong hai nhà họ Jung và họ Kim đều dậy từ sớm, tập trung ở sân nhà họ Jung để tiễn đôi vợ chồng trẻ kia lên Seoul.

– YunHo, nhớ trước Tết này về là con dâu của mẹ phải có tin vui rồi đấy nhé!

Bà Jung vỗ vai cậu con trai nhắc nhở, đưa cái nhìn hồ hởi về phía cậu con dâu xinh đẹp của bà, mỉm cười triu mến.

Bà chẳng biết rằng, JaeJoong của bà hôm qua đã phải chịu bao đau đớn, cả về thể xác lẫn tâm hồn.

– Con xin phép cả nhà, con đi đây ạ!

Cúi gập cả người xuống một góc 45o lễ phép, sau đó lại nhấc hết cả mặt mũi lại để vươn người đứng thẳng dậy. Hậu quả của đêm qua vẫn còn nặng nề lắm

– Các con đi mạnh khỏe nhé! – bà Kim phỉ phỉ bụi trên áo JaeJoong... bà vẫn luôn như thế mà, lo lắng cho cậu từ những thứ nhỏ nhất nhất – JaeJoong à, bây giờ đã lấy chồng rồi, lên trên đó nhớ chăm sóc YunHo cho tốt, không được làm nũng như khi còn ở với mẹ, nhớ chưa?

– Dạ, con nhớ rồi!

– Chuẩn bị xong xuôi hết rồi, mau đi thôi kéo muộn – YunHo đi tới – con xin phép cả nhà.

Chiếc xe từ từ chuyển bánh ra khỏi cổng, bỏ lại sau lưng những cái vẫy tay tạm biệt và ánh mắt mong ngóng của bao người.

Từ bây giờ.... Có thể nói, Kim JaeJoong này, sống làm người nhà họ Jung, chết làm ma họ Jung rồi..

Trở về Seoul. JaeJoong được YunHo đưa thẳng về nhà của hắn.

Một căn nhà nhỏ, nằm nhọt nhoà trên con phố yên tĩnh, thoáng đãng. Căn nhà không làm cho người ta ấn tượng nhiều từ bên ngoài, bởi nó chỉ có một căn nhà 3 tầng, một gara ô tô và một mảnh vườn đang tốt um cỏ.

Bước vào căn nhà ấy, chỉ là sự gọn gàng đến nhàm chán. Phòng khách giản dị với bộ ghế sofa màu nâu sữa, cái tủ thấp để tivi và bộ loa dàn đắt tiền. Một tấm bình phong tứ quý chắn giữa không gian dành cho khách đó với không gian dành cho chủ nhà. Đằng sau bức bình phong là bàn làm việc gọn gàng giấy tờ, máy tính, những tập tài liệu khô cứng bìa xanh. Một giá sách đầy ắp những quyển sách về kinh tế, về chứng khoán hay khoa học.

Bước qua khoảng không gian khô khan ấy là vào đến căn bếp đầy tẻ nhạt. Cái bàn ăn sáng bóng và trông trơn hết như nó chưa bao giờ được trưng dụng vậy. Tủ bếp đã phủ bụi. Chỉ có mấy chai rượu trên giá và mấy cái ly trên khay là có dấu hiệu được thường xuyên dụng vào.

Khẽ lắc đầu chán nản cho cuộc sống độc thân của chồng mình trước kia. Một sinh viên năm cuối của Đại Học Seoul khoa Mỹ thuật như cậu không thể chấp nhận được kiểu bài trí nhà cửa như vậy, một con người sống gia đình như cậu không thể chịu được cảnh bếp núc nguội lạnh như thế...

Nói chung, cả căn nhà này và chủ nhân của nó, tức chồng cậu – đều làm cậu thất vọng và thấy thật tẻ nhạt!

Khi xách hết đồ đạc vào nhà, YunHo dẫn cậu lên phòng ngủ.

[đừng có mà suy nghĩ lung tung mấy đồng chí 75 ạ! @@]

– Em có thể tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi! Ở đây thì không phải kiêng dè ai nữa đâu, không phải sợ người ta xoi mói – hắn mở tủ quần áo rồi xếp đồ vào – mai tôi sẽ đặt mua chiếc giường đôi, phải mua cả tủ quần áo to hơn nữa..

– YunHo à.. – cậu e dè

– Hửm?

– Tôi...

– Em xưng hô với chồng em như vậy hả? – hắn hơi nhíu mày- không còn ở dưới quê nữa, cứ thoải mái đi!

JaeJoong thấy tim mình bỗng đập nhanh hơn bình thường. Suốt từ lúc quen nhau tới bây giờ, đây là lần đầu tiên JaeJoong nghe hắn gọi cậu một tiếng ” em ” nghe nhẹ nhàng đến thế.

Bỗng dưng những hờn tủi đau đớn hôm qua như trôi đi hết.....

– Em đi tắm trước nhé – cậu cười ngượng, xếp xếp mấy bộ quần áo ra khỏi vali. Có lẽ YunHo không tệ như cậu nghĩ, phải không?

.....

Khi JaeJoong tắm xong, cậu không định nằm nghỉ. Bởi nghĩ đến YunHo đã mệt mỏi cả ngày hôm nay, cậu định xuống bếp làm chút đồ ăn cho hắn.

Nhưng khi vừa xuống đến nhà dưới, cậu đã thấy một nhóm người lạ đang tụ tập ở phòng khách. Họ đang cười nói khá vui vẻ, nhìn thấy cậu, một người bỗng lên tiếng.

– A, kia là chị dâu đấy ạ?

JaeJoong hơi tròn mắt ra nhìn, nhưng rồi cậu cũng nhanh chóng cúi đầu chào tất cả cho phải phép.

– A, tụi em là nhân viên của Giám đốc Jung, nghe nói Giám đốc lấy vợ. lại về quê, hôm nay mới qua đây mừng sắp được. Chị dâu qua đây vui với mọi người đi!

JaeJoong nhìn qua YunHo một chút, nhận được cái gật đầu đồng ý của hắn, cậu mới dám bước tới. Tất cả nhân viên tự động dàn xếp chỗ cho cậu ngồi cạnh YunHo.

– Chị dâu giới thiệu mình đi – một nhân viên nữ xinh đẹp giục già cậu.

– A! – cậu đỏ mặt – em vẫn còn là sinh viên mím môi cho nên..cứ gọi em là JaeJoong là được rồi ạ...

– Oh.. – tất cả mọi người đồng thanh

Nhìn thấy cốc rượu của YunHo đang vơi bớt, JaeJoong nhanh nhẹn lấy chai rượu ra định rót thêm cho hắn.

Không may cho cậu. mãi mê luống cuống thế nào lại va phải cái ly làm nó rơi xuống nền nhà, làm nó vỡ choang!

– Xin lỗi mọi người – sắc mặt YunHo có vẻ không vui – vợ tôi vừa đi đường xa, chắc hơi mệt. Xin phép mọi người vậy.

Vừa nói, hắn vừa liếc nhìn JaeJoong một cái sắc lẻm. JaeJoong nhanh chóng hiểu ý, đứng lên. lễ phép xin về phòng ngủ..

...

Căn bản là vì, cậu thấy sợ Jung YunHo nhiều hơn cái suy nghĩ rằng cậu có thể yêu hắn

Cho đến khi mấy vị khách kia lúc đục ra về thì trời cũng đã gần khuya. YunHo ngà ngà say bước lên phòng ngủ tối om.

Bật đèn sáng lên thì đã thấy JaeJoong nằm cuốc tròn trong chăn, ngủ ngon lành như con mèo lười vậy.

Bất giác hắn phì cười, bước tới giường ngủ, vỗ đét vào cái mông tròn tròn đang cong lại của cậu làm cậu giật mình tỉnh giấc.

– Yun...YunHo...

JaeJoong dụi dụi mắt một lúc, đang nửa mê nửa tỉnh, cậu chu cái mỏ ra hờn

– Sao lại đánh mông em?

Không để cho cậu nói thêm câu nào nữa, hắn đè nghiêng cậu xuống giường, môi tìm đến môi cậu, bắt đầu những hành động quen thuộc của đêm qua.

JaeJoong hoảng sợ, đẩy vai hắn ra hoảng hốt

– Anh...anh làm gì thế...?

– Làm tình! – hắn đáp cụt lủn giữa nụ hôn, nhanh tay luồn xuống bóp lấy cặp mông tròn trĩnh của cậu

Trong nụ hôn sâu đến khó thở ấy, JaeJoong cảm nhận rõ được hơi rượu đang tràn vào tận trong cuống họng mình

4. Chương 4

[HIDE-REPLY][HIDE-THANKS]Nụ hôn sâu và gấp gáp. YunHo không e dè gì đè ngửa cậu ra giường, mặc cho những cái đẩy tay chống cự yếu ớt phản đối. Giữa những nụ hôn là tiếng rên khe khẽ vì khó chịu.

Bàn tay nóng ẩm của hắn luồn vào trong áo, vội vã xoa lên khoảng ngực mềm mại mát dịu, bất thành linh véo nhẹ lên đầu nhũ làm JaeJoong giật nảy mình lên vì đau. Cậu cố tách ra khỏi môi hắn, nài nỉ..

– Đừng mà....

Không để cậu trình bày nhiều, hắn nín đầu cậu xuống, tiếp tục kéo cậu vào nụ hôn khác. Một tay vòng ra sau gáy cậu, ghì sát cậu hơn vào mình, tay còn lại không ngừng tìm đường lăn xuống sâu sau lưng cậu, luồn tay qua quần, siết lấy mông cậu tham lam. Sự tác động ấy làm nổi đau từ cửa mình cậu bỗng nhói lên lần nữa. Hậu quả từ đêm qua vẫn còn. JaeJoong chột giật mình sợ hãi.

– ư...ừm.. không

Cổ gãy ra khỏi thân hình của YunHo, JaeJoong nhú nhú mày nhìn hắn lo lắng. Cậu không muốn nổi đau của đêm qua lặp lại một lần nữa chút nào. Thật đáng sợ!

– Tại sao? – YunHo khàn khàn giọng hỏi, tay vẫn yên vị ở những vị trí ban đầu

– Em đau lắm..- mũi cậu chột cay cay, họng hơi cứng lại – đêm....đêm qua...

– Tôi xin lỗi – hắn nhếch mép cười, cuốn lấy lười cậu vào nụ hôn khác, nhưng cậu lại đẩy ra

– Hôm nay đi ngủ sớm đi, anh say rồi mà – JaeJoong ngóng đôi mắt cún con lên nhìn hắn trông đợi. Cậu không biết hắn có thể nghe lời năn nỉ của cậu không, nhưng cậu biết chắc, đêm nay cậu mà để yên cho hắn mần thì sáng mai xác xuất cậu vào viện là > 50%

Bỏ qua lời nói của JaeJoong, hắn cúi xuống cắn lên cái cổ trắng ngần của cậu làm cậu bật lên tiếng rên nho nhỏ. Thế là xong! JaeJoong cam chịu nhắm mắt buông xuôi, cảm giác tay hắn đã vuốt nhẹ xuống đùi quần, JaeJoong hơi ưỡn cong người lên ầm ức.

Tưởng sắp bị mần đến nơi rồi thì lại được cứu thoát...

Không thể diễn tả được JaeJoong sung sướng thế nào khi thấy điện thoại của YunHo rung ì ì trong túi quần hắn [^ ^]. Cậu vội vã lách người ra khỏi hắn, cười giả lả:

– Anh có điện thoại kìa!

[/HIDE-THANKS][/HIDE-REPLY]

Mất thêm vài giây để YunHo trườn ra khỏi cậu, miệng lẩm bẩm đầy khó chịu. Nhưng chân mày hắn lập tức giãn ra khi thấy cái tên nhấp nháy sáng trên màn hình.

– JunSu hả? – giọng hắn thoải mái khác thường. JaeJoong nghe thấy có chút hụt hẫng, lúc này đè ngửa cậu ra thì ác bá, bây giờ đã nhẹ nhàng được rồi...!

Bỗng dưng thấy ầm ức, JaeJoong hí hụi gỡ chăn trùm kín người, chừa đúng ra một tai để hóng chuyện..

– À...hả, sao em đã kịp biết?

– Anh cũng không chắc, có lẽ là mai...

– Haha... Kim JunSu, em còn có thể nói ra những chuyện đó nữa sao?...A haha...rồi

– Huh? Em cần soi mới đến vậy không?

– Ok ok! Anh sẽ để ý. Cảm ơn em...

– Không sao, không có gì, Ừm, anh đi ngủ đây, chào em!

– JaeJoong...- hần nằm xuống – JunSu vừa gọi điện hỏi thăm em đó

– JunSu nào cơ?

– là em họ tôi, hôm đám cưới, chính cậu ta là người duy nhất đã không nở mời rượu em đó. – hần vất tay lên trán

– À, em không nhớ... – JaeJoong chợt cảm thấy có cái gì đó như nhẹ lại trong lòng. Hoá ra là em họ, là anh em, cho nên mới nhẹ nhàng với nhau như vậy được chứ. Hèn gì.... Cậu và anh mang tiếng vợ chồng nhưng thời gian ở bên nhau mới được có mấy đâu?

– Cậu ấy nói, lần đầu tiên của em sẽ đau...

– A... – JaeJoong đỏ mặt trùm chăn lên. Không ngờ được chuyện và JunSu và YunHo nói lại là chuyện này. Sao lại hồn nhiên đến thế được....huh... – em ngủ rồi!!!

– Có phải do tôi hôm qua đã rất mạnh tay không? – giọng YunHo có vẻ nghiêm trọng hơn, hần nằm quay người sang bên cậu – này, Kim JaeJoong, tôi đang nói chuyện với em đấy! – hần kéo chăn xuống.

– ưm...- JaeJoong lí nhí kéo chăn xuống, chỉ để chìa mỗi hai con mắt ra – có một chút

Phì cười trước cái nhìn bối rối của cậu, YunHo bất giác đưa tay xoa đầu cậu cho xù hết mái tóc mềm mềm lên. Vợ của hần thực ra cũng vẫn chỉ là 1 sinh viên Đại Học năm cuối mà thôi, làm sao rành chuyện đời như hần được chứ? Hơn nữa nghe mẹ Kim nói, JaeJoong vốn có thể chất hơi yếu từ nhỏ. Ăn uống thường rất khó chiều, khi ngủ cũng hay bị thức giấc. Nếu còn nhỏ thì sẽ bảo là khó nuôi. Mới đầu khi nghe được những điều ấy, YunHo có vẻ khó chịu. Bởi lúc ấy hần suy nghĩ, không biết lấy vợ để có người lo lắng cho mình, hay lấy vợ để có người cho mình lo lắng đây....

Nhưng bây giờ khi nhìn thấy một JaeJoong đáng yêu vụng về trước mắt như vậy, hần không khỏi chùng lòng lại. Hôm qua nếu như vậy chắc hẳn phải đau lắm. vậy mà JaeJoong vẫn ngoan ngoãn chịu đựng, không ca thán một lời. Lại còn cả hần, trong lúc ngà ngà say xỉn đã không ngừng to tiếng với cậu... Nghĩ đến đây, YunHo chợt nhìn vào ánh mắt trong vắt của JaeJoong mà thấy lòng mình như nặng lại. Hần lại là kẻ có lỗi rồi...

– Lần sau nếu đau quá, em có thể nói tôi dừng lại... – hần thở dài, đưa tay vuốt nhẹ lên đôi mày đang chau lại của cậu – không được để như vậy đâu, sẽ bị thương đấy. Vùng kín mà bị thương em biết khổ sở như thế nào không?

– A.. đừng nói nữa... – JaeJoong nhắm tịt mắt lại. Chuyện đó sao lại có thể nói ra tự nhiên như vậy chứ. Xấu hổ không thể tả được! JaeJoong lại trùm chăn lên giấu mặt đi.

– Có cái gì mà xấu hổ – YunHo lại cố hết sức kéo cái chăn xuống – Đây gọi là giáo dục giới tính đấy!

– Em ngủ rồi!! Em ngủ rồi!! – JaeJoong quấy quấy trong chăn – anh bỏ ra..

– A...JaeJoong, em không bỏ chăn ra tôi làm sao ngủ được? Mau bỏ ra cho tôi vào....

Thực chất, không phải YunHo quá lạnh lùng, cũng không phải kẻ bạo ngược. Đơn giản chỉ vì hần quá khô cứng mà không biết để ý đến cảm xúc của người khác. Người yêu trước kia của hần đã không chịu đựng được mà bỏ đi. Bởi hần không nhớ được cả ngày sinh nhật của cô, không nhớ được ngày lễ Tình Nhân. Không hoa, không quà... Những khi cô ấy buồn, cô ấy khóc, hần tuyệt nhiên chẳng hề hay biết...phụ nữ nhạy cảm ai mà chịu đựng được? Nếu lấy nhau về, chắc hẳn sẽ không ở cùng nhau lâu dài.

Cho nên cô gái ấy đã vội vã buông tay, chạy xa mười thước không dám ngoảnh đầu lại nhìn Giám đốc Jung nữa!

Sáng hôm sau, JaeJoong đã khắc phục được tình trạng, đồng hồ vừa “Ring!” một tiếng là cậu đã trỗi mắt mở to. Tác phong nhanh nhẹn tắt chuông để YunHo được ngủ ngon giấc. Sau đó nhẹ nhàng định ngồi dậy bước xuống giường để đi làm vệ sinh cá nhân.

Nhưng vừa nhắc được nửa thân trên dậy thì đã thấy không ổn. YunHo đang ôm cậu chặt cứng trong vòng tay, một tay anh gối đầu mình, một tay anh quàng qua eo cậu rất dịu dàng. Cảm giác trong tim như đập vội hơn, JaeJoong mỉm cười nghiêng nghiêng đầu cúi xuống nhìn YunHo khi ngủ. Khuôn mặt hần lúc này

rõ là thanh thần, mắt nhắm nghiền, đôi mày không chau lại khó chịu như mọi khi. Yên bình quá! JaeJoong bất giác đưa tay miết nhẹ lên khoảng trống giữa hai chân mày ấy, lẩm bẩm một mình:

– Lúc nào cũng được thế này có phải tốt không?

Tự nói tự nghe, JaeJoong cũng chợt thấy buồn cười vì câu nói vu vơ ấy của mình. Mới ở cùng chồng được hơn một ngày chứ mấy, cậu vẫn chưa thể hiểu hết được tính cách của chồng mình. Nhưng ấn tượng sâu đậm nhất trong cậu lúc này là hình ảnh một Jung YunHo khó tính, lúc nào cũng nghiêm khắc, làm mặt lạnh bất kì lúc nào. Thậm chí lúc say còn rất bạo ngược....

Nghĩ đến chuyện YunHo làm lúc say với mình đêm tân hôn, lần đầu tiên của cậu... JaeJoong không khỏi chạnh lòng. Phúc chốc bồng muốn giơ tay đánh bốp vào đầu YunHo một cái. Hành hung lén lút lúc hẩn không biết trời trăng gì cho hả giận mà lại đỡ bị trả thù...

Đang định đưa tay lên đập thì YunHo chợt mở mắt. Không hề biết ý đồ đen tối của vợ, YunHo nheo nheo mắt nhìn cậu hỏi:

– Em tỉnh rồi à?

Cánh tay đang đưa lên cao ngang đầu bỗng đơ lại, JaeJoong luống cuống đưa nó ra sau gáy gãi gãi:

– Em mới dậy thôi. Anh ngủ đi, để em đi làm bữa sáng cho anh nhé?

– Thôi khỏi – hẩn phẩy tay – có cái gì đâu mà làm. Tôi xưa nay có bao giờ ăn ở nhà đâu. Tủ lạnh cũng chẳng chứa đồ...

Nói dứt câu, hẩn lại quàng tay siết chặt lấy cái eo nhỏ nhắn của cậu hơn:

– Em ngủ nốt đi, dậy sớm cũng chả có gì làm đâu. Mới có 6h sáng hả?

– Đồ lười – cậu lằm bằm trong miệng. Ai ngờ để hẩn nghe thấy

– Tôi không thích người khác nói xấu tôi như vậy – YunHo nhắm mắt, giọng đều đều – nếu em không thích ngủ, có thể thức và làm bất kì cái gì em muốn, nhưng để tôi ngủ yên là được

– ừm.. – JaeJoong thở phào, chui ra khỏi chăn. Bắt đầu một ngày mới bằng những thủ tục quen thuộc của mình.

Đơn giản thế thôi, có lẽ không có gì quá kinh khủng. Chỉ là lấy chồng thôi mà, chia sẻ cuộc sống của mình với một người khác. Có thể ngay từ đầu, cuộc hôn nhân này không được tạo dựng bởi tình yêu, nhưng có sao đâu. Cậu sẽ cố gắng thay đổi nó. Căn bản chỉ là mở rộng trái tim mình hơn, đón nhận hình ảnh của một người khác nhiều hơn, yêu thương và chia sẻ nhiều hơn.

– Kim JaeJoong!

– Có em ạ!

Ngoan ngoãn giơ tay điểm danh trong giờ Mỹ thuật đương đại của bà già giáo sư khó tính. JaeJoong trưng ra cái bộ mặt dễ thương nửa mùa của mình làm bà ta mỉm cười hài lòng. Chỉ có điều, nụ cười của Giáo sư dù có hiền hậu, toe toét hay gian ác vẫn làm cho phân nửa số học viên trong giảng đường cảm thấy thật...ghê rợn! Trong đó tất nhiên có phần của JaeJoong.

Quay trở lại JaeJoong, cậu đang một tay để trên bàn, một tay để trong ngăn bàn không ngừng hí hoáy nhắn tin. Màn hình sáng rực lên rồi tắt đi liên tiếp, chứng tỏ tin nhắn bay tới chúi chít.

Căn bản JaeJoong chỉ đang đi lân la dò hỏi các bậc tiền bối nên nấu món ăn gì đơn giản mà dễ nuốt cho bữa tối thôi. Trưa nay cả hai vợ chồng đều không về nhà, cho nên bữa tối JaeJoong sẽ cố gắng cải thiện tình hình vậy. Tin gửi đi cho cả list, cho nên tin phản hồi bay về tới tấp

From Hankyung: CƠM rang trứng! Vừa dễ ăn, lại dễ làm. Đây đủ cả cơm cả trứng ^^

From Cinderella: Kim chi muối 50won/1 cân, thịt nướng 20won/ lát. Nấu nồi cơm nữa. Vậy là sang quá rồi nhỏ dãi

From ChangMin: Hyung! Hyung định nấu cơm cho em sao? wow ko cần cầu kì đâu, thịt nướng, cơm trứng cuộn, chả mực chiên hoa, sườn xào chua ngọt... thế thôi. Suất 5 người ăn hyung nhá!!!

From HyunJoong: JaeJae, nhân vật nào xấu số phải ăn chung với cậu thế?

From TaeGoon: Hyung, hyung tốt nhất đừng nấu gì là người ta đã cảm tạ hyung lắm rồi!

...

JaeJoong vừa check tin nhắn, vừa muốn phi thẳng cây bút bi vào màn hình điện thoại cho đỡ tức. Cái gì chứ? Cũng phải xem xem Kim JaeJoong này là ai chứ? Chẳng qua là cậu đây lười, chứ cậu mà đã lăn vào bếp. không làm ra Nem công chả phượng thì không phải là Kim JaeJoong!

Cho nên sau khi check hết tin đến, JaeJoong đã mặt mày phần nộ, cầm phập cái bút bi xuống mặt bàn trong ánh mắt kinh hãi của mấy thằng bạn cùng bàn, miệng không ngừng lẩm bẩm:

– Hôm nay cậu đây sẽ cho các người thấy!!!!

————— End chap 4 —————

5. Chương 5

– Kim JaeJoong! Muốn nhắn tin thì ra ngoài hành lang mà nhắn!!!

Vị giáo sư già đáng kính bực bội xướng tên cậu lên bằng chất giọng nhuộm màu khói lửa, JaeJoong ngược mắt lên nhìn bà ta cười khò một thoáng, nhưng rồi phát hiện ra là không ăn thua, cậu đành bĩu môi, phụng phịu thu dọn đồ đạc đi ra khỏi lớp.

– Học sinh Kim, tôi sẽ trừ cậu 1 điểm cho bài kiểm tra kì tới!

Canh đúng lúc JaeJoong sắp đi ra khỏi cửa lớp, vị giáo sư mới tuyên bố, khiến cậu học sinh của bà mặt mũi biến dạng, môi nhếch lên rủa thầm vài câu.

Đúng là số đen như quạ mà!

Lớp học của JaeJoong tan lúc 5h, không muộn, nhưng cũng không thể nói là sớm nếu cậu muốn trở về nhà nấu một bữa ăn tử tế. Dù sao cũng là vợ chồng với nhau, cho dù là hôn nhân sắp đặt, cậu cũng phải cố gắng thu hẹp khoảng cách lại chứ, chẳng nhẽ mãi mãi sống với nhau như những kẻ xa lạ hay sao?

Con đường đi vào trái tim người đàn ông nhanh nhất chính là dạ dày của họ, phải không? Một bữa cơm gia đình ấm cúng có lẽ sẽ tốt hơn, tạo nhiều không khí hơn cho cuộc sống của 2 người.

Nhưng khi bước vào Siêu thị, JaeJoong lại thấy băn khoăn, không biết phải nấu gì đây? Cậu không phải không biết nấu cơm, càng không phải dạng nấu ăn dở tệ như Hyun Joong và TaeGoon vừa đặt điều... Chỉ là cậu không biết rõ lắm nấu mấy món cầu kì mà thôi.

Chắc lười, JaeJoong quyết định làm theo lời HanKyung, làm cơm rang trứng. Đơn giản thật mà, nhanh nữa, dù sao thời gian cũng không có nhiều. Cũng thử nấu những món đơn giản như vậy để xem khẩu vị của YunHo như thế nào đã.

Căn bếp của nhà YunHo, à không, bây giờ thì nó cũng là nhà cậu, khá ngăn nắp và giản dị. Hay nói trắng ra là quá nhạt nhẽo và vô vị. Tủ lạnh thì trống trơn, bếp gas và nồi niêu xoong chảo đều bám bụi. Bắt tay vào làm bếp nhanh chóng hết mức có thể, nhưng rồi JaeJoong cũng phải mảy đến 3 tiếng để nấu cho ra hồn một bữa cơm đằng hoàng.

Nhìn đồng hồ đã hơn 8h mà YunHo vẫn chưa về, JaeJoong bỗng thấy bồn chồn, có cả sự hồi hộp. Cậu chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng đến lúc YunHo về để cùng hân thưởng thức bữa tối do chính cậu nấu.

Ngồi đợi được một lúc, JaeJoong lại thấy sốt ruột, cầm điện thoại lên định gọi cho YunHo, nhưng rồi cậu lại thở dài thả máy xuống, phải rồi, cậu đâu có biết số điện thoại của hân đâu. Chưa bao giờ gọi điện cho nhau, thậm chí còn chưa cả mở lời ra hỏi số nữa. Đây, lại là một sự vô tâm rồi.

Bữa cơm nguội lạnh dần dần tỉ lệ thuận theo thời gian trôi đi. Đã gần 10h mà cánh cửa nhà vẫn im lìm. JaeJoong nằm bò trên cái bàn ăn trong bếp. quay mặt ra phía cửa đợi chờ. Trong tâm trí lúc này bỗng thấy hẫng hụt. Hoá ra cuộc sống vợ chồng của cậu là như vậy sao? Nhàm chán, vô tâm và hời hợt! JaeJoong không kiềm nén nổi mà thở dài thật dài một cái nữa. Cũng không biết từ ngày lấy chồng đến giờ, JaeJoong đã thở dài bao nhiêu cái, nhưng ít ra cũng có thể biết được, tần suất của những cái thở dài đang ngày càng tăng.

JaeJoong gục mặt xuống bàn, khẽ nhắm mắt lại chờ đợi cho thời gian qua đi. Ừ thôi, có lẽ YunHo chẳng ăn nổi bữa cơm này đâu, thôi thì cậu đợi cho đến khi hắn về vậy.

Cánh cửa khẽ mở ra, giọng nói trầm của YunHo vang lên

– Em chưa đi ngủ à?

– Anh về rồi!

JaeJoong mỉm cười tươi tỉnh, cất giọng hào hứng chào đón hắn mà không để ý đến nét mặt hắn có biểu cảm lạ lùng.

– anh ăn cơm chưa? để em đi làm nóng thức ăn lại nhé?

– Khỏi, tôi vừa đi ăn với đối tác về, no rồi

– ăn thử một chút đi, hôm nay em nấu ngon lắm – cậu cố gắng

– tôi nói là không! – hắn lạnh lùng đi lên phòng – tôi đi ngủ trước

Nói rồi bỏ đi, để lại JaeJoong đứng sau trân trối đứng nhìn. Cậu thất vọng đến suýt khóc. Không ăn thì thôi, việc gì phải làm ra vẻ kì thị, tức giận ấy chứ?

Uể oải đi về bàn ăn, JaeJoong lúc này mới bắt đầu bữa tối của mình. Miếng cơm trứng lạnh ngắt đưa vào miệng sao nhạt nhẽo quá. JaeJoong, mày nấu chả ra sao cả, thế này mà cũng dám mời chồng ăn, may mà anh ấy không động vào, không thì anh ấy sẽ chê mày đấy! Cơm vừa nhạt, vừa khó nuốt. Tại sao lại khó ăn đến thế? Họng lại hơi đau đau, nuốt miếng cơm mà khó chịu, mũi lại cay cay.... Ăn cơm một mình chả có gì vui hết.

Và vội cơm vào miệng, ăn uống qua loa máy móc rồi thu dọn bát đĩa. Đã hơn 11h đêm rồi cơ đấy. Ngày mai thì không phải đi học, JaeJoong chợt nghĩ sẽ nấu một bữa cơm thịnh soạn hơn một chút để cùng ăn ngon lành với YunHo.

[Mong là anh sẽ hợp tác, đúng như anh đã mong ở em khi chúng ta nói chuyện lần đầu...]

Cuối cùng cũng có thể kết thúc một ngày dài. JaeJoong mệt mỏi thả mình xuống giường cạnh YunHo, không hề gây ra một tiếng động mạnh nào. Bất chợt YunHo quay người lại quàng tay qua ôm eo cậu.

– Anh chưa ngủ à? – cậu lấy giọng nhẹ nhàng hỏi. Tự dưng hôm nay lại ôm ấp nhẹ nhàng thế này?

– Tôi hơi khó ngủ, chắc đau đầu – hắn không mở mắt, đều đều giọng trả lời cậu

JaeJoong hơi nhướn người dậy, gỡ tay hắn ra khỏi người mình, hồi lo lắng.

– Đau lắm không? – cậu vươn hai tay ra trước trán hắn – để em xoa đầu cho anh một chút nhé?

Nói rồi cậu đặt tay lên hai thái dương hắn, bắt đầu những vòng xoay nhẹ nhàng. YunHo nhắm nghiền đôi mắt, thì thoảng lại hơi nhíu mày lại vì tay cậu day mạnh vào huyệt. Đầu óc có đôi phần nhẹ nhàng đi đôi chút, hắn để yên cho cậu chăm sóc mình.

Không gian tuyệt đối im lặng, chỉ có tiếng thở đều đều của cả 2. JaeJoong vừa chăm chú làm, vừa tranh thủ nhìn ngắm khuôn mặt của chồng. Đẹp trai, cho đến bây giờ cậu vẫn phải thốt lên hai từ này. YunHo có khuôn mặt đẹp trai một cách hết sức nam tính, đôi mày rậm, mũi thẳng, và đôi môi hơi dày. Nước da màu bánh mật quỳnh rũ, cơ thể hoàn hảo....

Mỉm cười vô thức, ông trời đã rất ưu ái cậu đấy chứ, đã cho cậu một người chồng đẹp hoàn hảo như vậy, chỉ là tính cách hơi tẻ nhạt và lạnh lùng thôi. Có khi rất tốt, rất quan tâm cậu. Cho nên cậu không ghét hẳn được mãi. Thậm chí cậu tin, rồi cậu sẽ yêu YunHo nhiều, rất nhiều là khác.

Có điều, đó không thể là ngay bây giờ.

– A, mai em được nghỉ học, em sẽ nấu cơm tối, anh cố gắng về sớm nhé! – cậu nhìn hẩn thăm dò

– Tùy em. – hẩn đáp cộc lốc

– Ừm..anh thích ăn gì?

– Sao cũng được.

JaeJoong bỗng thấy hăng 1 nhịp, cậu đã quan tâm hỏi han vậy mà sao cứ lạnh lùng thế chứ? Rốt cục có coi cậu là vợ không vậy?

Chán nản, JaeJoong bỏ tay ra, không xoa đầu cho YunHo nữa, chỉ lẳng lẳng xoay người lại nằm xuống giường ngủ.

– Muộn rồi, anh ngủ đi mai còn đi làm sớm.

Bất ngờ trước thay đổi thái độ của JaeJoong, YunHo hơi nhú mào khó hiểu, nhưng rồi hẩn cũng không để tâm lâu, xoay người về hướng ngược lại, từ từ nhắm mắt để chìm vào sự nghỉ ngơi của bản thân.

Giấc ngủ đến nhanh.

Sáng sớm hôm sau khi JaeJoong tỉnh dậy thì chỗ nằm cạnh cậu đã trống vắng từ lâu rồi.

Đồng hồ lúc này đang hiện 1 góc 90o hoàn chỉnh....Đã 9h sáng!

– Aaaaaa..... – JaeJoong hoảng hốt tung chăn bay thẳng vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Sao lại dậy muộn như vậy chứ? Đã nói có bao nhiêu việc phải làm cơ mà, thế mà chỉ biết ngủ.ngủ.ngủ.ngủ và ngủ....

Điên tiết, JaeJoong cú vào đầu mình một cái rồi xuýt xoa tự kêu đau. May là YunHo đã đi làm từ sớm, chứ hẩn mà ở nhà thì cậu không biết hẩn sẽ tỏ thái độ gì ra với cậu nữa....

JaeJoong ở nhà một mình chăm chỉ hết sức.!

Cậu tung hoành ngang dọc, bới móc ngược xuôi. Hết quét tước lại lau dọn. Đồ đạc trong nhà cũng được sắp xếp lại cho vừa mắt hơn, cố gắng là cho không gian đỡ bí bức hơn trước. Thay rèm cửa, thảm lót sàn. Dọn lại toàn bộ đồ đạc tài liệu ngổn ngang trên bàn làm việc của YunHo. Tỉ mỉ từng chút, từng chút một. Cậu đang cố gắng ra dáng là một người chủ gia đình đấy.!

Phải rồi, bây giờ thì cậu cũng là chủ nhân của căn nhà này mà. Cậu sẽ là người tận tay chăm chút nó, cậu và YunHo rồi sẽ cùng nhau ở đây, sau đó sẽ có những đứa nhóc nữa. Chúng nó rồi sẽ thấy, Umma JaeJoong của chúng nó đã chu đáo như thế nào.

Căn vườn nhỏ trước nhà cũng được cậu hì hụi làm cỏ trong một buổi chiều..mà không, chính xác 1h trưa cậu đã vác xẻc ra làm vườn rồi. JaeJoong không ăn trưa, cậu tính để bụng cho bữa tối, cậu sẽ nấu thật ngon, để có thể ăn thật nhiều với YunHo.

Làm việc cật lực như thế, nên chỉ vài tiếng sau JaeJoong đã dọn sạch cỏ vườn nhà. Quang cảnh đã thoáng mắt hơn rất nhiều. Đấy, ít ra là phải như vậy! Nhà ở của cậu cơ mà, cho dù không biệt thự năm tầng, bể bơi sân bóng, thì ít ra, nó cũng phải thuận mắt một chút.

Cắm giác thấy hài lòng, JaeJoong vui vẻ tung tăng xách đồ đi chợ. Hí hửng chuẩn bị một bữa ăn gia đình. YunHo đã nói là hôm nay sẽ về sớm mà.

Cho đến khi JaeJoong hì hục làm xong bữa cơm thì cũng đã hơn 6h chiều. Ngó ra ngoài cửa sổ, JaeJoong thấy trời đang ùn ùn một đám mây đen từ xa. Báo hiệu một cơn mưa lớn sắp tới. Trời đất tối dần, những tiếng sấm ầm ì từ xa vọng lại. Gió cuốn lên từng đám lá khô.

– Trời chắc sắp mưa to lắm – JaeJoong tự nhủ. Nhưng rồi cậu chợt nghĩ tới YunHo, người chồng vô tâm của cậu. Mưa thế này không biết anh có về được không? Đi làm anh không có mang ô theo. Lại tự trách mình

cái tật dăng trí vì tối qua đã không lấy số điện thoại của YunHo, JaeJoong cắn môi suy nghĩ một lúc, tìm cách nhắc YunHo về đúng giờ.

UỠNH!!!!

Bầu trời bị rách đôi bởi một tia sét lạnh lùng. Cơn mưa đã kéo tới, rất nhanh và lớn. Mưa ào ào xối xả. những hạt mưa to và nặng đập vào cửa kính lớp bộp như đang muốn trào vào nhà.

Không còn nhiều thời gian để suy nghĩ nữa, JaeJoong vợ lấy chiếc ô, quỳnh quáng chạy ra khỏi nhà. YunHo làm Giám đốc ở chi nhánh của Tập đoàn Shyu, chắc chắn vậy, vì trước lúc cưới JaeJoong có nghe mẹ cậu quảng cáo về nghề nghiệp của chồng cậu vậy mà. Cho nên lao ra khỏi nhà là JaeJoong đã vội vã vẫy một chiếc taxi, đi thẳng đến chi nhánh Seoul của Tập đoàn Shyu, nơi YunHo làm.

TRỤ SỞ CHI NHÁNH SEOUL TẬP ĐOÀN SHYU

– Xin lỗi, cho tôi gặp Giám đốc Jung YunHo – JaeJoong e dè hỏi nữ nhân viên ở quầy tiếp tân

Cô gái ấy ngược lên nhìn cậu khó chịu. JaeJoong vừa phải chạy qua cơn mưa lớn từ ngoài kia vào đây cho nên người đã bị ướt ít nhiều. Mái tóc đen ướt nước bết lại, chiếc áo phông mặc ở nhà cũng đang loang lổ những mảng nước thâm thâm. Khuôn mặt cậu lại đang thở hồng hộc mệt mỏi. Tóm lại là, đứng ở Đại sảnh của một công ty lớn mà có dáng vẻ như JaeJoong lúc này, chỉ thiếu nước bị Bảo vệ tới túm cổ lẳng ra ngoài.

– Anh có hẹn trước với Giám đốc Jung không? – Nhân viên lấy giọng điệu khinh khỉnh hỏi cậu

– Hẹn trước? – JaeJoong hơi thoáng dờ mắt ra – tôi có...à không, nhưng phiền cô cứ báo cho anh ấy, chắc chắn anh ấy sẽ gặp thôi.

Nữ nhân viên nhìn cậu thoáng vẻ nghi ngờ, nhưng cũng không làm theo yêu cầu của cậu ngay. Nguyên tắc chung, gặp kẻ rắc rối thì phải từ chối, cho nên cô ta giả giọng nhũn nhặn giả tạo ra nói

– rất tiếc, nhưng YunHo shii đang họp, cảm phiền anh đến tìm gặp lúc khác.!

– A..không, không có gì cả! – JaeJoong vội xua xua tay – tôi đến đưa ô cho anh ấy, nếu anh ấy bận thì thôi, cô có thể chỉ cho tôi phòng làm việc của YunHo không? Tôi sẽ lên đó đợi vậy?

– Đùa hả? Cậu nghĩ cậu là ai mà dám tự tiện lên ngồi đợi trên phòng Giám đốc chứ? – tất nhiên nhân viên kia chỉ dám suy nghĩ trong đầu như vậy thôi, sao dám phun ra miệng. Nhân viên tiếp tân là bộ mặt của công ty mà, phải luôn tươi cười nhã nhặn...luôn tươi cười nhã nhặn....hừm hừm....phải tự nhắc nhở mình như vậy

Cô ta lại nói – Rất tiếc thưa anh, nhưng không thể được ạ!

– Tôi...- JaeJoong đang định mở lời thì từ sau lưng cậu đã có tiếng gọi

– Ô... JaeJoong hyung!

JaeJoong giật mình quay lại để nhìn, một khuôn mặt vui vẻ hào hứng đang tươi cười với cậu. Nhìn quen quá, nhưng JaeJoong cố mãi cũng không nhớ ra đó là ai, đã từng gặp ở đâu nữa.

– Cậu là....

– Em là JunSu, Kim JunSu đây! Em họ của YunHo hyung! – JunSu mặt mày rạng rỡ tươi cười đáp

– A..a... – JaeJoong cười gật gật đầu. Đúng rồi, Kim JunSu, người duy nhất không mời rượu cậu trong lễ cưới....

– Hyung chạy đến đây có việc gì vội thế? Sao lại ăn mặc thế này? – JunSu hơi nhúm mày, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ hỏi

Lúc bấy giờ JaeJoong mới để ý đến tình trạng bản thân, cúi xuống nhìn lại bộ dạng của mình. Áo phông bị dính nước, quần thể thao dài vì chạy mưa nên xoắn tới tận đầu gối. chân vẫn còn xoắn nguyên đôi dép đi trong nhà hình Doreamon rất bằng phẳng.

Tóm lại là mất hình tượng hết sức!

- Hyung đến tìm YunHo – cố gắng lờ tịt hình tượng lúc này của mình đi, JaeJoong bàn sang chuyện khác.
- Trời mưa, hyung sợ YunHo không có ô mà về
- ôi chao hyung ngốc! – JunSu nhe răng cười – YunHo hyung đi xe ô tô, ô tô lại để trong Gara, Hyung yên tâm là trời mưa lớn thế chứ lớn nữa thì về đến nhà YunHo vẫn khô ráo triệt để!
- Ừm...- JaeJoong tự thấy mình lo quá hoá mất khôn rồi
- Thôi, để em dẫn hyung lên phòng YunHo hyung nhé – JunSu cười láu cá – mất bao nhiêu công sức chạy đến đây tìm chồng.
- Cảm ơn em, JunSu, em tốt quá!
- Ten ten! Xem ai đến này YunHo hyung! – JunSu thò mặt qua cửa nói vọng vào
- Vào đi! – YunHo không rời mắt khỏi tờ giấy trên tay mà điềm nhiên nói
- YunHo, YunHo à...

Cái giọng nói này...YunHo chợt khựng lại để suy nghĩ vài giây, phân tích âm thanh ấy. Đến khi xác định được, hấn giật mình, ngẩng phắt lên nhìn. JunSu đã bước ra ngoài để không gian riêng lại cho 2 người, chỉ còn JaeJoong đang đứng đó nhìn hấn bối rối

- JaeJoong?
- Đôi môi cậu vừa vẽ lên được nụ cười thì lập tức bị hấn dập tắt.
- Em đến đây làm gì? Lại còn ăn mặc lôi thôi thế kia? Nói em là vợ tôi thì người ta sẽ nghĩ sao hả? – hấn lớn tiếng
- YunHo..em.....em... – JaeJoong lúng túng cúi mặt xuống. Cậu làm hấn giận rồi..
- Em có biết giữ thể diện cho người khác không vậy hả? – YunHo tiếp tục quát – đã sống bằng này tuổi rồi, lớn mà không có khôn gì hả?
- Em....xin lỗi.. -JaeJoong lí nhí..YunHo như đang xúc phạm cậu vậy
- Em đi về đi, đừng có nói với ai em là vợ tôi đấy, tôi không muốn trở thành chủ đề nóng của cả công ty vào ngày mai đâu!
- YunHo ah... – cậu ghen lời nói vớt lại
- Đi về đi! – hấn lạnh lùng đáp
- Vâng – JaeJoong thở dài, nặng nề quay lưng bước đi, trên khuôn mặt buồn bã ấy đã có giọt nước mắt lăn nhanh.

Trước khi bước ra khỏi phòng, JaeJoong cố nén lại giọng nói sắp vỡ oà của mình ra, nhắc YunHo nhẹ nhàng:

- Anh về sớm ăn cơm nhé! Em để ô ở sau cánh cửa này.

Cánh cửa phòng Giám đốc khẽ đóng lại, JaeJoong cố gắng bước đi thật nhanh ra khỏi công ty này, lao ra ngoài đường đang mưa tầm tã. Không áo mưa, không ô che chở. Cậu cứ thế mãi miết chạy đi. Nước mưa có vị mặn khó ưa...JaeJoong đang khóc.

Tại sao người cậu coi là chồng lại có thể đối xử với cậu như thế? Cái danh dự của anh ta? Và sự lo lắng cho hấn đến quen hết mọi thứ của cậu...hấn không quan tâm hay sao?

Có lẽ cậu đã thừa hơi đi lo lắng cho một kẻ vô tâm ích kỉ rồi...Buồn cười thật! Cậu đã từng nghĩ là cậu có thể sẽ yêu hấn.

Tất cả chỉ là cậu tự tưởng tượng ra thôi.

[Jung YunHo, em không hiểu ý nghĩa của cụm từ hợp tác hôn nhân mà anh nói chút nào! Anh muốn hợp tác? Vậy kiểu hợp tác của anh là như thế nào? Em có phải là đối tác tồi không? Tại sao anh lại như thế?]

6. Chương 6

Khó khăn lắm để JaeJoong có thể vượt qua được màn nước ào ạt xối xả ấy để về đến nhà, cơ thể mệt rũ rời, không còn muốn nhấc một ngón tay...Cậu cảm giác mình đang rơi vào một vòng xoáy ma quái...Nó sâu, và không có lối thoát. Cậu cố gắng vùng vẫy, nhưng...vô ích. Thân xác cậu cứ rơi...rơi mãi...và cuối cùng, tất cả chỉ còn lại một màu đen. Cậu ngất đi.

Cái khát cháy bỏng nơi cổ họng vực cậu tỉnh dậy, cảnh vật như có một màn sương mờ bao quanh. Nóng! Nóng quá! Cố quờ tay tìm cho mình một cốc nước, cậu loạng choạng mấy lần suýt ngã xuống sàn.

Nước làm cổ cậu dịu lại, mọi thứ bắt đầu rõ ràng hơn. Ký ức như một mảng phim quay chậm. Cậu đã dầm mưa từ công ty của YunHo về nhà, và cuối cùng là ngất đi do lên cơn sốt. Phần ký ức đó làm cậu mệt mỏi với cuộc sống đang có. Hôn nhân không tình yêu, không sẻ chia. Tất cả những gì nó có là *** và...trách nhiệm. Nhếch mép. À! Trách nhiệm. Phải rồi, dù thế nào đi nữa cậu cũng phải làm tròn trách nhiệm của một người vợ chứ nhỉ? Vợ thì phải chu toàn cho chồng từng bữa cơm giấc ngủ đúng không?

Mệt mỏi lê mình xuống bếp, đôi mày thanh nhú lại khó chịu. Đầu óc cậu lúc này cứ quay vòng vòng, mắt nóng hổi. Cậu biết mình sốt, nhưng cậu mặc kệ. Trách nhiệm! Phải, trách nhiệm là cái đầu tiên cần phải quan tâm tới khi ở trong cái xiềng này. Còn sức khỏe cũng chỉ là cái thứ yếu mà thôi.

Lúc hâm nóng xong bữa cơm cũng là lúc cậu muốn ngất đi. Mệt! Mệt lắm. Lúc này cậu chỉ muốn ngủ mà thôi. Nhưng không lẽ ngủ ngay đây. Không được! Không thể để hần ta thấy tình trạng đáng xấu hổ này được. Rồi anh ta lại trách cậu nhiều chuyện, dầm mưa bệnh là đáng đời. Nghĩ thế, cậu cố lết lên phòng. Nhưng quãng đường bình thường ngắn sao hôm nay lại xa thế, cảm giác đi mãi không đến được. Vừa đi vừa thở, sức lực cậu cứ bị rút cạn dần. Chả thế mà vừa lên được phòng, cậu nằm vật ra giường, ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

YunHo bước vào nhà, nhú mày nhìn căn nhà trống vắng. Vợ với con, chồng về cũng không biết ra đón sao? Thật là bực mình! Đi làm cả ngày mệt đờ người ra, lại còn gặp cái cảnh này. Chẳng lẽ không ai dạy cho cậu cách làm vợ sao?

Bụng đói, hần mò xuống bếp định lục mì gói thì bất ngờ thấy cả một bàn đầy thức ăn. Chắc là của cậu nấu đây. Nhìn thì có vẻ đẹp, không biết ăn có được không nữa!

Nghĩ vậy nhưng hần vẫn vui vẻ ngồi xuống bàn và ăn thử. Dù khá bất ngờ trước vị ngon của món ăn, nhưng hần cũng chỉ im lặng, không biểu lộ cảm xúc. Thương trường nhiều hiểm ác đã dạy cho hần cách kềm chế cảm xúc của mình. Riết rồi cũng thành một thói quen, ăn sâu vào trong máu. Đến nỗi bây giờ, kềm chế là việc hiển nhiên phải có mọi lúc mọi nơi. Một cái công tác luôn được bật sẵn.

Người ta bảo hần máu lạnh.... hần không quan tâm! Cái anh cần là tiền. Còn về Jaejoong....Không thể phủ nhận là cậu ta rất đẹp. Hần vốn không có tình cảm với cậu. Hần chỉ lấy cậu vì chữ hiếu thôi. Nhưng lấy về rồi thì cũng phải có trách nhiệm. Dù sao cũng mang tiếng vợ chồng. Ít ra cũng phải có với nhau đứa con. Hơn nữa, trước một người đẹp như thế, có là thánh cũng khó mà kềm lòng.

Tuy vậy, hần cũng không phải là một người khô cứng về cảm xúc. Hần vẫn có chứ! Và tất nhiên YunHo cũng biết yêu như bao người khác. Chỉ là hần chưa gặp đúng đối tượng mà thôi.

YunHo cũng không rõ liệu Jaejoong có phải là đối tượng của mình hay không. Hần chỉ biết cậu là một người đẹp, rất đẹp! Dù đã gặp nhiều cô người mẫu, diễn viên nổi tiếng đi chăng nữa thì hần cũng phải công nhận cậu là người đẹp nhất mà hần từng thấy. Vẻ đẹp rất tự nhiên, có nét ngây thơ trong sáng, lại phảng phất dáng vẻ quyến rũ khéo gợi. Có thể vì nhận thấy điều đó từ lần đầu gặp mặt nên hần đã nhanh chóng đồng ý lấy cậu chăng?

Thầm lắc đầu chê mình ngớ ngẩn, hần khẽ cười nhạt. Anh điên mất rồi! Cái gì mà lấy cậu ta vì sắc đẹp cơ chứ. Chẳng phải từ đầu đã xác định là vì hiếu sao? Nói như thế khác nào anh đang tự hạ thấp mình.

Tuy vậy hần cũng hiểu cậu ta là một người chẳng những đẹp mà còn nét na. Cũng là một người vợ rất tốt. Lấy cậu ta vẫn tốt hơn là lấy một cô nàng ông a ông ọ, suốt ngày chỉ biết phàn nàn và ngửa tay ra xin tiền... Có cậu ta làm vợ, hần có thể yên tâm tập trung cho sự nghiệp hơn, có thể làm ra nhiều tiền hơn. Ấu cũng là đôi đường tiện lợi.

Đến khi bước lên phòng ngủ, YunHo mới nhận ra JaeJoong đã nằm gọn một góc trên giường từ lúc nào. Vậy đây, cậu thì lên đây nằm ngủ trong khi hắn thì phải ăn cơm một mình.

Tức tối, hắn lại gần, cầm một bên mép chăn cậu đang đắp giật tung ra. JaeJoong vẫn không hề hay biết gì, vẫn ngủ say mê mết. Vẫn không ngờ được rằng YunHo đang nhìn cậu với ánh mắt khác.

Bị sốt nên JaeJoong thấy trong người khó chịu, trước khi ngủ cậu đã cởi mấy nút áo đầu để thoáng hơn một chút. Để đến bây giờ, khi cậu nằm nghiêng người, vạt áo cứ bị trễ qua một bên. Bờ ngực trắng ngần với hai đầu nhũ xinh xinh đang phập phồng theo hơi thở cũng vì thế mà ẩn hiện mời gọi.

Mũi bị ngẹt thở, cho nên JaeJoong phải hô hấp bằng miệng, đôi môi hồng cứ khe khẽ thở nặng nề, thi thoảng lại rên lên vì khó chịu. YunHo bất giác nghĩ đến hơi thở gấp gáp của JaeJoong khi là "chuyện đó". Điều này khiến cho hắn không thể kiềm chế được lâu, nôn nóng tự cởi đồ cho mình, sau đó lên giường, xoay người cậu lại.

Cảm giác vùng kín đang bị xoa nắn mạnh mẽ, JaeJoong cố gắng mở mắt tỉnh dậy. Cơ hồ phải mất đến mấy giây cậu mới nhận ra tình trạng của bản thân mình và của YunHo. Cả hai đều trần trụi trước mặt nhau, YunHo đang chống một tay xuống nệm, một tay đang mân mê phân thân của JaeJoong, gần như đang giày vò nó vậy. JaeJoong khó chịu đẩy vai hắn ra

– YunHo ah...em mệt lắm....

Nhưng tất cả là vô ích, khi nhận ra JaeJoong đã tỉnh giấc, YunHo chỉ nhếch mép cười nhạt, tóm chặt lấy cặp đùi thon gọn của cậu, hắn dang rộng chân cậu ra để nhìn thấy cái hang nhỏ hồng hồng hấp dẫn. Không chần chừ lâu, YunHo đưa luôn 3 ngón tay vào xoay sở trong đó, nóng lòng muốn mở rộng nó để được thỏa mãn.

Cơ thể mệt mỏi, đầu óc mụ mị, JaeJoong gần như không cảm giác được gì cho đến khi YunHo va chạm vào điểm đó. Hai chân bắt đầu co lại vì giật mình, cậu khóc. Những giọt nước mắt lạnh lẽo lăn xuống gò má đang ửng hồng lên vì thân nhiệt cao. Cậu đang sốt....hắn có biết không? Lúc này ở công ty còn nặng lời với cậu cơ mà? Sao bây giờ đã muốn đè cậu ra rồi? Cậu giống bọn trai bao, muốn làm tình là đè ngay ra được hay sao vậy? Cậu không muốn, cậu thấy ghê sợ....

Dùng hết sức mình để đẩy YunHo ra, nhưng hắn lại càng nhấn chìm cậu xuống giường. Đôi môi cậu từ lúc nào đã bị bao bọc bởi những ham mê mãnh liệt. Nụ hôn cứ thế nắn nát lại từng nơi một, ở môi, xuống đến cổ, xuống bờ vai trần, rồi dừng lại ở đầu nhũ bên trái. Hắn dùng răng cắn nhẹ lên nó, day đi day lại, làm cậu ưỡn cong mình lên vì đau. Dần dần hai nụ hoa nhỏ nhỏ ấy cũng cứng lại và hơi sưng đỏ lên.

Những ngón tay vẫn không ngừng lại, hắn cố gắng ấn vào sâu thật sâu, cố gắng chạm tới điểm cực cảm của cậu, hắn muốn nghe thấy tiếng cậu van xin rên rỉ, hết như đêm đầu tiên hắn cùng cậu. Lúc ấy hắn chỉ và không muốn bố mẹ nghe thấy tiếng ồn ào mà quát tháo bắt cậu im lặng, nhưng thực ra hắn rất muốn nghe tiếng cậu hỗn hển đứt quãng. Kinh nghiệm cho hắn biết, âm thanh càng kích thích, chuyện đó càng hưng phấn hơn.

Giống như một mê cung, một khi đi vào rồi thì khó mà thoát ra được. JaeJoong đang bị ép phải đi vào cái mê cung ấy, cậu bị ép phải quan hệ, ngay cả khi cơ thể đã rã rời, đi lại tử tế còn khó, nói gì đến chuyện thỏa mãn nhục dục? Nhưng cậu không có gan để phản đối hắn, cậu không hét lên phản đối, càng không dám chống trả....cậu không biết hậu quả khi làm những việc ấy chính xác sẽ là gì, nhưng cậu biết rõ, YunHo sẽ càng không để cậu yên.

– Á....á....khô...không...muốn...mà....

Chỉ bằng một nhịp đẩy mạnh khiến toàn thân JaeJoong bị xóc lên, hắn đã hoàn toàn vào trong cậu. Loạng choạng cúi xuống cắn vào vai hắn để kìm lại tiếng kêu của mình. JaeJoong run rẩy cất tiếng thì thào bên tai hắn.

– anh....ah...em đau....ư.. ư....ừm

Nước mắt đã tuôn rơi mạnh mẽ, JaeJoong nức nở khóc. Mọi cảm xúc như vỡ tan tành....tất cả....hy vọng....tin tưởng.....mơ ước.... Con người cậu phút chốc như gục ngã hoàn toàn, tất cả xung quanh cậu chỉ còn là những mảng màu đang quay cuồng hỗn độn.

Tiếng van nài nhỏ nhỏ cất lên, nhưng rồi nó nhanh chóng bị loãng ra bởi tiếng rên của chính cậu, tiếng thở mạnh của YunHo, và tiếng da thịt va chạm vào nhau nóng bỏng. Chiếc giường không ngừng bị rung lên bởi sự mạnh bạo của hắn.

– Ra ngoài đi....yun...ah....

Khép hai chân lại để giữ lấy hông YunHo, ngăn không cho hắn chuyển động nữa, chút sức lực dồn lại vào hai cánh tay, tìm cách đẩy cơ thể YunHo ra khỏi mình. Nhưng hắn lại luồn tay xuống, tách hông cậu ra rộng hơn có thể để đi sâu vào. Cậu bắt lực nhìn hắn giằng vò cơ thể đang sắp lả đi của mình.

– Ngoan...ngoan nào JaeJoong... sắp được rồi...

Hắn ôm lấy cậu thì thầm, thân dưới tăng tốc đột ngột khiến JaeJoong không kịp chống đỡ mà ôm chầm lấy tấm lưng rộng lớn của hắn, áp mặt vào ngực hắn rên rỉ. Bờ ngực hắn vững chãi, thoải mái cho JaeJoong dựa vào....nhưng tại sao nó lại lạnh lẽo đến thế?

[/HIDE-THANKS][/HIDE-REPLY]

Xong việc, YunHo nằm vật ra giường, chìm vào giấc ngủ ngay tức khắc. Hắn đã bỏ quên một thân hình bé nhỏ cạnh bên mình. Một thân hình nóng hổi, mệt rũ, muốn ngủ mà không ngủ được vì nỗi đau hành hạ. Nỗi đau thân xác...nỗi đau tâm hồn... Cậu thật sự không hiểu! Cậu có lỗi gì mà phải chịu đựng nỗi đau này? Bị chính người chồng sẽ đầu ấp tay gối với mình cả cuộc đời làm tổn thương ngay đêm đầu tiên ăn nằm với nhau. Những tưởng như thế là đủ, nào ngờ hắn ta luôn làm cậu đau bằng sự lạnh lùng, vô cảm của mình. Cậu thấy mình giống như một tên giúp việc kiêm trai bao trong căn nhà của YunHo chứ chẳng phải là vợ hắn nữa. Thử hỏi từ ngày hắn cưới cậu về, đã có lần nào hắn thật sự tỏ ra quan tâm, yêu thương cậu chưa? Hay chỉ là những câu nói nhạt nhẽo cho có, rồi để cậu ra làm để thỏa mãn cái dục vọng của hắn?

Dẫu vẫn biết đây chỉ là một cái hợp đồng hôn nhân, nhưng chẳng lẽ một chút yêu thương giả tạo hắn cũng không thể cho cậu hay sao? Hắn cứ lạnh lùng như thế thì hợp tác ở chỗ nào cơ chứ? Cậu là đối tác của hắn trong bản hợp đồng này mà! Sự hợp tác của YunHo..... Nó nằm ở đâu? Ích kỉ! Hắn là một kẻ ích kỉ! Hắn yêu cầu cậu hợp tác với hắn, nhưng hắn lại chẳng hề có ý định muốn hợp tác với cậu. Thế mà hắn lại muốn cậu phải vui vẻ mà sống cơ đấy! Vui vẻ như thế nào được cơ chứ? Vui vẻ bằng sự giả tạo ư? Chẳng lẽ YunHo muốn suốt cả cuộc đời này cậu phải sống trong một cái kén giả tạo mang tên hạnh phúc do hắn vẽ ra như một con búp bê vô tri vô giác? Rồi suốt cả cuộc đời này cậu không thể có được thứ tình cảm thật sự hay sao? Không! Không thể như thế được! Cậu không cam lòng!....

Những suy nghĩ đan xen, dày xéo trong tâm trí càng làm cậu thêm mệt mỏi. Cơ sốt và cái đau nơi cửa mình vẫn đang hành hạ cậu từng giây, từng phút. Nó rút cạn sức khỏe, làm cậu như muốn ngất đi. Cậu cố chống cự, nhưng vô dụng. Khép mắt lại, để cho màu đen bao trùm cơ thể, cái vòng xoáy hải hùng ban sáng lại xuất hiện và bao trùm lấy cậu. Cậu thiếp đi trong nỗi sợ hãi tột cùng.

YunHo tỉnh dậy khi những tia nắng sớm tràn vào phòng. Hôm nay hắn cảm thấy sáng khoái vô cùng. Đã lâu rồi anh không có được một đêm vui vẻ như đêm hôm qua. Cơ thể của cậu quả thật là vô cùng tuyệt hảo. Nó như một chất gây nghiện, đã nếm một lần là sẽ đam mê mãi, khó lòng mà rút chân ra được.

Xoay mặt qua bên cạnh, hắn nhận ra cậu vẫn còn ngủ. Đôi gò má đỏ hồng như đang ngượng trông thật gọi tình, đôi môi vẫn hé hé ra để thở lấy những hơi thở nặng nề. Nó làm “cậu nhóc” của YunHo lại có phản ứng. Cúi người xuống, định bụng cuốn cậu vào một cuộc vui khác, nhưng rồi hắn giật mình nhận ra, người cậu nóng như lửa đốt.

Cậu đang sốt, sốt rất cao!

Luống cuống đắp khăn lạnh lên trán cho cậu, tay chân YunHo dường như cứ quíu cả lại. Lần đầu tiên hắn cảm thấy bất an đến thế. Trước đây, ngay cả khi trẻ hợp hắn cũng chưa từng có cái cảm giác này. Thật là khó hiểu....

Khi đã bình tâm trở lại, đứng cạnh cửa sổ ngắm nhìn cậu đang say ngủ, mắt hắn như dán vào làn da trắng ngần mềm mại kia. Đêm qua làm chuyện đó xong JaeJoong vẫn chưa mặc đồ lại, cả cơ thể cứ thế phơi bày ra như một que kem trắng ngon mắt. Cậu quả thật là rất hấp dẫn. Ngay lúc này hắn chỉ muốn đè cậu ra

mà hôn, mà cần, để thỏa mãn với cơ thể cậu....nhưng hần đành lắc lắc đầu kiềm chế lại, bởi hần vẫn ý thức được tình trạng sốt cao của cậu.

Có một sự thật là YunHo có khả năng về *** rất cao. Chẳng thế mà lúc chưa cưới cậu, hần thường xuyên phải ghé thăm các quán bar để giải tỏa. Tất nhiên là chuyện này phải diễn ra trong bí mật. Một tổng giám đốc nổi tiếng đang hoàng, chín chắn như YunHo mà bị lộ chuyện đó ra, thì còn gì là danh dự nữa chứ!

Phải rồi! Hần còn phải đi làm nữa nhĩ? Hần còn công ty và tiền bạc của hần nữa. Cứ đứng đây thơ thẩn mãi, trễ giờ mất.... Nhưng cậu ta lại đang sốt cao thế này, bỏ cậu ta ở nhà một mình liệu có sao không nhĩ? Aisssh, thiệt là phiền phức quá mà!

Nhưng trong đầu chợt nghĩ ra một cách, YunHo gật gù, tạm thấy ổn....Hần lặng lẽ thay đồ rồi đi làm, để cậu nằm lại ở nhà một mình.

Vừa đến công ty, YunHo liền nhờ JunSu đến chăm sóc cho cậu ngay. Vừa nghe hần nói, JunSu hốt hoảng chạy về nhà hần, quên luôn cả công việc đáng nhẽ phải làm.

Cậu tỉnh dậy vì cảm giác đói ở bụng. Nhận ra trên trán mình có một chiếc khăn, dù đã ẩm lênho được truyền nhiệt từ cái trán nóng của cậu, nhưng cũng có thể đoán được cách đây một khoảng thời gian khá lâu nó từng là khăn lạnh, do người khác chườm giúp cậu. Là ai nhĩ? Không lẽ là YunHo?!!!!? Không thể! Hần làm sao quan tâm đến cậu mà biết cậu sốt được. Vậy là ai nhĩ? Không lẽ là cậu mộng du tự mình chườm cho mình mà cậu không biết?

Mãi suy nghĩ lung tung, cậu đói đến rã ruột. Quyết tâm lo cho cái bụng trước, cậu khó nhọc đứng dậy, định xuống bếp tự nấu cho mình ít cháo. Nào ngờ vừa bước chân xuống sàn, cậu bỗng cảm thấy chóng mặt kinh khủng. thân dưới lại đau nhức đến rùng mình. Mọi thứ trước mắt đều tối sầm lại, chẳng nhìn thấy gì, đôi chân bỗng chốc trở thành vô dụng. Cậu ngã xuống, bất tỉnh...

Từ công ty về đến nhà của Yunho và Jaejoong là một đoạn đường khá dài. Dù đã cố chạy nhanh hết sức nhưng JunSu cũng mất gần nửa tiếng mới đến được. Bước nhanh vào nhà, JunSu hốt hoảng nhận ra JaeJoong đang nằm sõng xoài dưới đất, cơ thể nóng hổi. Vội vã đỡ cậu lên giường, chườm khăn lạnh cho cậu, JunSu gọi bác sĩ đến.

Ông bác sĩ chẩn đoán cậu bị sốt do sức khỏe yếu, lại dầm mưa, hơn nữa còn không được chăm sóc cẩn thận. Và có lẽ cậu đã ngã xuống đất khá lâu trước khi được phát hiện, hơi lạnh thấm vào cơ thể nên dẫn đến viêm phổi, cần phải điều trị tốt nếu không sẽ rất gay go.

Nhẹ nhàng nấu, dứt cháo và cho cậu uống thuốc xong, JunSu trầm ngâm suy nghĩ. Không phải JunSu không biết giữa Yunho và cậu không hề tồn tại thứ tình cảm nào, chỉ là một cuộc sống hôn nhân bị động từ cả hai phía, nhưng JunSu không ngờ anh họ mình lại lạnh lùng đến mức này. Vừa nãy khi nghe YunHo nói cậu bị sốt đang nằm một mình ở nhà, JunSu đã vô cùng bất ngờ. JunSu chưa bao giờ nghĩ tới việc hần có thể bỏ một người bệnh ở nhà một mình như thế. Cho dù không phải vợ chồng, thì cũng chẳng ai có nhẫn tâm như vậy, huống hồ...

Ngay từ ngày đám cưới, JunSu đã thấy trong đôi mắt JaeJoong và YunHo không hề có sự hạnh phúc. JunSu hiểu tính hần, và JunSu biết những ngày sau đó sẽ là những chuỗi ngày đau đớn mệt mỏi của cậu. JunSu thương JaeJoong lắm, một người vừa đẹp người lại vừa đẹp nét ở trong làng. Chính vì thế mà JunSu luôn cố gắng quan tâm, nhắc nhở YunHo chăm sóc cho cậu, cố gắng giúp hai người họ kéo gần khoảng cách lại với nhau.

JunSu vốn chỉ định im lặng, không xen vào chuyện gia đình của hai người. Nhưng đến lúc này thì JunSu không thể không lên tiếng. JunSu không thể đứng nhìn JaeJoong như thế được.

Hyung về rồi à? – JunSu hỏi khi hần vừa vào nhà. Đồng hồ đã chỉ đến số 9, ngoài trời đã chuyển sang một màu tối trầm yên tĩnh

Ừ!

Hần trả lời rồi quay lưng, định lên phòng ngủ. JunSu gọi giật lại:

Yunho, sao hyung về trễ thế?

Hyung đi bar với đồng nghiệp.

Hyung à, hyung có vợ rồi đấy! Jaejoong hyung bị viêm phổi, cần được chăm sóc cẩn thận.

JunSu à, cậu ta chỉ là đối tác trong bản hợp đồng của hyung thôi. Đừng yêu cầu hyung làm những chuyện vô nghĩa đó! Em về đi!

YunHo đóng sầm cửa trước khi JunSu kịp nói thêm một câu nào. Hiện tại hắn đang cực kì tức giận. Sáng sớm đã bị cái cục nợ “phiền phức” đó làm cho trễ giờ đi làm. Đến tối về thì lại phải nghe JunSu nói những chuyện nhảm nhí.

Chưa bao giờ hắn thấy JunSu như thế. Trước đây, JunSu luôn là cậu em ngoan ngoãn, hiểu chuyện nhất của hắn. JunSu chưa bao giờ xen vào những chuyện riêng tư cá nhân như thế này. Vì cậu ta mà JunSu quay sang nhắc nhở hắn về trách nhiệm của một người chồng ư? Hoang đường! Kim Jaejoong! Tôi thật sự muốn biết cậu làm thế nào để có thể rù quấy cả cậu em họ mà tôi yêu quý nhất đó!

“Ưừ...” – tiếng rên của cậu vang lên.

Cậu khẽ mở mắt ra, nhìn xung quanh.

Đồ yếu đuối! Em có phải là đàn ông không vậy?

Vừa nói hắn vừa đưa tay tháo những chiếc cúc áo sơ mi, và cuối cùng là cởi hẳn nó ra, quẳng xuống đất một cách nóng nảy rồi tiến đến nắm chặt hai cổ tay của cậu. Khuôn mặt anh đỏ gay, ra chiều tức giận lắm.

Cậu hoảng sợ nhìn anh. Thật sự là cậu rất sợ anh, một con người khô cứng, đáng sợ, bất kì lúc nào cũng có thể làm cậu đau.... Nước mắt không biết từ lúc nào lặng lẽ rơi ra, thấm ướt cả khuôn mặt.

YunHo nhú mày nhìn cậu:

Ra là em dùng khuôn mặt này để quyến rũ JunSu, khiến nó nói giúp em đó hả? –hắn nói mỉa

Em...em không có...

Tôi nói cho em biết, đừng có cố gắng nâng cao bản thân trong mắt tôi, em nên biết thân phận của mình một chút...! Hãy ngoan ngoãn làm cho đúng trách nhiệm của một người vợ đi.

Nói rồi YunHo bỏ tay cậu ra, nằm xuống giường, quay lưng về phía cậu rồi ngủ ngon lành. Bàn tay cậu đỏ ửng, hẳn rõ dấu những ngón tay của hắn. Cậu thật sự không hiểu mình đã làm gì sai để hắn phải nói cậu như vậy. JunSu đã là gì chứ? Em chòng chăm sóc chị dâu mà cũng không được sao? Cậu không hiểu, thật sự là không hiểu chút gì cả.

Tiếng thở của hắn vang lên đều đều bên cạnh cậu. Khuôn mặt lạnh lùng của YunHo lúc này hiện về trong tâm trí cậu rõ mồn một. Cậu sợ hãi lùi ra xa khỏi hắn một tí. Lạnh, cậu lạnh lắm. Nhưng cái chăn duy nhất thì hắn đắp mất rồi. Cậu thì không dám lại gần đắp chung mền với hắn. Cậu sợ vô tình hắn thức dậy sẽ lại có những ham muốn đáng sợ hãi như đêm qua. Cậu nghĩ chắc YunHo tức giận chuyện gì đó ở công ty nên mới như thế. Nhưng cậu cũng không dám cãi lại hắn.

Mệt quá! Lạnh quá! Cơ thể cậu lại bắt đầu không yên rồi. Chóng mặt quá! Cậu ngã vật xuống giường, chìm vào giấc ngủ.

Đêm trôi qua nhanh...

7. Chương 7

Giấc ngủ là một điều khó khăn. Cái lạnh của đêm cứ vô tình thấm vào da, xoáy lầy JaeJoong làm cậu không ngăn được bản thân run rẩy. Cơn sốt càng lên cao, cổ họng khô rát và toàn thân nóng hừng hực. JaeJoong lạnh, rất lạnh....nhưng cậu không dám quay qua chỗ YunHo kéo chăn lại để đắp. Cậu sợ chạm vào con người ấy, cậu không dám làm hắn thức giấc...cậu không muốn chứng kiến cơn phản nộ của hắn.

Rồi cậu rơi vào mê sảng, đôi mắt vô thức ướt dần. Cậu nhớ lại khi còn nhỏ, mỗi lần cậu hơi cảm nhẹ, hay chỉ có mấy cơn ho khan...là cả nhà lại chăm sóc cậu, nâng niu chiều chuộng hết sức. Phần vì cậu là con út, phần lại do có mỗi cậu là con trai...nên ai ai cũng yêu thương cậu nhất nhà.

Vậy mà giờ đây, khi cậu đang hằm hập sốt, cậu lại phải cô đơn một mình, phải chịu đựng sự lạnh nhạt, tức giận của một kẻ mà cậu gọi là chồng, của một kẻ đã hai lần cưỡng ép cậu quan hệ. Hắn thì đang ngủ say, đều đều yên giấc...còn cậu thì phải co ro chống chọi với cơn sốt

Tủi thân trào lên, JaeJoong cắn môi bật khóc.....cơn mê sảng không ngăn lại được, JaeJoong run rẩy gọi.

– Mẹ ơi...cha ơi...chị Hai....hư hư..

– JaeJae sốt...hức..JaeJae lạnh....hư hư hư....

YunHo giật mình tỉnh giấc vì âm thanh lạ bên tai, khẽ nhúu mày càu nhàu, hần trèm chần lên định ngủ tiếp, nhưng rồi JaeJoong vẫn không có dấu hiệu im lặng. Hần bực mình quát:

– Ngủ đi!!!

– Ừ.. ừ....mẹ ơi...Jae sợ lắm...ừ.. ừ...

YunHo hơi bất ngờ quay người lại, JaeJoong đang nằm quay lưng lại với hắn và co quắp như một con mèo bị bỏ rơi trong góc phố. Cậu úp mặt vào gối, đôi vai cứ khe khẽ rung lên theo từng cái nấc cụt.

JaeJoong đang sốt...vậy mà hắn lại nằm ngủ ngon lành với cái chăn duy nhất, để mặc cậu nằm phơi mình chịu lạnh như thế

Hơi động lòng, YunHo vỗ vỗ vai JaeJoong gọi

– JaeJoong....!

Không có lời đáp lại, JaeJoong vẫn tiếp tục mê sảng gọi mẹ, gọi tên các chị và không ngừng khóc. YunHo hơi hoảng, xoay người JaeJoong lại, vỗ vỗ vào má cậu cho cậu tỉnh:

– JaeJoong, tỉnh lại đi, JaeJoong....!

Hơi hé mắt ra nhìn YunHo, bàn tay yếu ớt run run đưa lên nắm lấy tay áo hắn, đôi môi đỏ rực vì sốt khó khăn để phát ra tiếng:

– YunHo ah..... YunHo...đừng bỏ em lại...em xin lỗi...

– JaeJoong...?

Hắn nhúu mày nhìn cậu khó hiểu, nhưng rồi cũng lặng yên theo dõi tình trạng của cậu. Nhìn bộ dạng của JaeJoong lúc này rất đáng thương, chân tay lạnh ngắt nhưng trán thì nóng bừng. Toàn thân run rẩy, bàn tay bấu vào tay sao YunHo sợ hãi đến trắng bệch mấy đầu ngón tay ra.

Đặt JaeJoong gối đầu lên tay mình, vì hắn không thể gỡ cậu ra được. Đành thở dài ôm cậu vào, lấy chăn đắp cho cả hai để cơ thể cậu ấm lên đôi chút. Mùi thơm nhẹ nhàng từ cậu làm hắn vô thức ghì sát cậu vào hơn nữa để ngửi một hơi sâu mùi hương êm ái ấy. JaeJoong dần ngừng khóc, cậu từ từ chìm vào giấc ngủ, dù thì thoảng lại thổn thức nấc cụt làm YunHo bất giác đưa tay lên vỗ vỗ lưng cậu như dỗ dành trẻ con.....

Đêm nay hắn bị cậu hành cho mất ngủ rồi....!

Cơn mê sảng của JaeJoong dần dần đỡ đi. Cho đến khi JaeJoong tỉnh táo, có thể mở mắt ra nhìn xung quanh thì trời cũng đã tang tảng sáng rồi.

Hơi cự mình để tránh khỏi sự đè nén thân xác, rồi cậu lại giật mình..."đè nén"? Hôm qua rõ ràng cậu nằm ở một góc giường cơ mà? Sao lại bị đè được?

Ngóc ngóc cái đầu lên để nhìn rõ mọi thứ xung quanh, JaeJoong hơi giật mình khi thấy khuôn ngực ấm áp của YunHo đang rất sát với mặt cậu, đôi tay rắn chắc của hắn đang ôm trọn cậu trong vòng tay. JaeJoong hơi cụp đôi mắt xuống buồn buồn rồi lại lúi lúi người vào trong chăn, áp mặt vào ngực hắn.

– Cứ như thế...em biết phải bắt đầu yêu anh từ đâu đây? Tại sao anh lại làm em đau chứ?

Cậu lí nhí rất nhỏ trong vòng tay hắn, vô tình lại nghẹn giọng mà khóc thầm. Ngày hôm qua YunHo thật đáng sợ...khi hắn trở về nhà và nói cậu không ra gì với JunSu... hình ảnh hắn lạnh lùng đuổi cậu từ công ty về...và cả khi hắn ép cậu làm chuyện đó nữa.....tại sao lúc ấy với bây giờ, khi hắn đang ôm cậu ngủ thanh thản, nó lại khác nhau đến thế? Nước mắt cứ thế rơi ra lã lã nhiều hơn.

Nghe thấy tiếng sụt sịt trong lòng mình, YunHo mới tỉnh giấc, nhanh chóng nhận ra JaeJoong đã thức dậy rồi, và còn đang khóc trong lòng hắn nữa. Hắn cúi xuống hỏi:

– Đã hết sốt chưa?

– Ừm.. – JaeJoong gật gật, khẽ cúi thấp đầu xuống để giấu đi khuôn mặt của mình

– Sao lại khóc thế? – hắn nhíu mày

– Không.... – cậu chùi nước mắt – em không khóc đâu.

– Đau ở đâu hả? – hắn bỗng dưng thấy lo

– Không mà.. – cậu lí nhí... – em đỡ rồi

– ...

– YunHo ah...

– Hửm?

– em xin lỗi...

– Ừm.

– Em xin lỗi vì đã làm anh bức mình như vậy, xin lỗi vì đã để anh lo lắng....em xin lỗi

Nói hết câu, nước mắt lại trào ra. Cảm xúc bản thân lúc này chỉ biết gói trong từ ” Tủi Thân”.....Ai mà biết được chứ, bây giờ hắn có thể ôm ấp cậu dịu dàng như vậy, mấy nữa lại có thể quay ra hung dữ quát tháo cậu rồi.

– Sao lại khóc? – hắn thở dài, xoa xoa đầu cậu – Nín đi

– YunHo...! Huhuhuh!! – Càng được thể khóc to. – em không có nói gì với JunSu hết...em không nói gì mà...

– Ừm...ừm..nín đi..! – hắn siết lấy vai cậu, vỗ về không ngừng.

Rất cục hôm đó.... YunHo đã thức dậy từ lúc 5 sáng, sau đó đến tận lúc 7h sáng hắn mới rời khỏi giường được...lý do duy nhất là bởi.....Dễ cho JaeJoong nín khóc!

JaeJoong tuy chưa hết sốt nhưng cậu không muốn nằm yên trên giường nhìn YunHo tắt bật đi lại chuẩn bị đi làm như vậy, cho nên khi thấy YunHo đang loay hoay thay quần áo, cậu cố gắng bước xuống giường, đi tới xoa vai anh lại, giúp anh thắt caravat cho tử tế.

Bàn tay thoăn thoắt cuốn cuốn dải lụa màu huyết dụ trên tay, JaeJoong chăm chú nhìn vào từng chuyển động của đôi tay mình, chỉnh sửa cho cái nút thắt caravat thành hình củ ấu đẹp đẽ.

Hơi bất ngờ bởi hành động của JaeJoong, nhưng rồi YunHo cũng nhanh chóng thích nghi, đôi môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười...đơn giản, không hề gượng gạo...

Tiến chồng ra đến cửa... JaeJoong e dè hỏi..

– Anh...tối nay cố gắng về sớm nhé?

Nói xong bỗng thấy buồn buồn...đã 2 hôm từ khi sống chung, chả hôm nào YunHo về nhà sớm cả, cũng chưa cùng ăn với cậu bữa cơm nào luôn... Cho nên có lẽ..chỉ là một lời nhắc suông...

– Được rồi, tôi sẽ cố gắng thu xếp. Em vào nghỉ đi.

– Dạ.- JaeJoong gật gật đầu, đưa tay mở cửa cho YunHo bước ra ngoài rồi lại khẽ khàng đóng cửa lại. Quay lưng đi vào nhà, JaeJoong thở dài...cuối cùng lại chỉ có cậu cô đơn đối mặt với 4 bức tường lạnh lẽo này mà thôi

Không còn việc gì để làm, JaeJoong lại lê xác lên giường nằm lẩn lóc như thế, toàn thân như không còn chút sức lực nữa vậy...không thấy đói, nhưng bảo cậu ăn bây giờ thì thật khó khăn. Một mẻ quơ lấy cái remote ở dưới gối, JaeJoong chán nản lia đi lại mấy kênh truyền hình nhạ nhẽo.

KING KOONG

– Có ạ! – JaeJoong nói lại rõ to để rồi uể oải xuống giường, chầm chậm đi xuống nhà, mẻ mẻ mở cửa nhà...

Một cái bóng lớn ụp tới..

– JAEJOONG!!!!!! – hét nhảy lên ôm vỗ vai bộp bộp tới tấp

– ...

YunHo mẻ mẻ xếp tập tài liệu qua một bên, ngẩng lên nhìn đồng hồ trước mặt thì đã là 3h chiều...khẽ nhủu mẻ mẻ một lát...hắn lại mắc cái thói quen làm việc quên thời gian rồi. Đến bữa trưa cũng chưa bỏ vào bụng nữa. Thế rồi hắn lại trách tên thư kí hậu đậu đã không nhắc hắn ăn trưa... Thực chất hắn không đói...chỉ là hắn thấy không thoải mái khi thư kí của hắn không làm tròn nhiệm vụ của mình

[Thư kí có nhiệm vụ nhắc sắp đi ăn cơm? Chưa thấy có cái quy định này??!!?]

Thôi, có lẽ cố gắng thu xếp làm cho nhanh nhanh lên một chút rồi về ăn với JaeJoong một bữa cơm cũng được. Căn bản là vì cậu vẫn chưa hết sốt, hắn sợ đến tối cậu lại lên cơn sốt, và thêm nữa là...hắn thấy cậu nấu ăn cũng khá được.

– Tôi về rồi... – hắn nhẹ nhàng cởi giày, không quên mở lời thông báo, thầm mong JaeJoong sẽ chạy ra chào đón sẵn sóc hắn. Nhưng đáp lại hắn chỉ có sự trống vắng....và tiếng cười nói khúc khích khe khẽ phát ra từ nhà bếp.

– Yun...YunHo... – JaeJoong đang tươi cười bỗng khựng ngay lại khi thấy khuôn mặt khó đăm đăm cổ hữu của hắn ở cửa bếp. Quả đầu tây trên tay bỗng dưng rơi xuống bàn ăn trong bếp....lạnh lẽo.

– Ai vậy? – hắn hỏi, ánh mắt sắc lạnh lướt về một nhân vật khác đang tồn tại trong căn nhà này. Một người lạ với hắn, và đang cười rất vui vẻ với JaeJoong. Điều này khiến hắn không thoải mái. Sự riêng tư của hắn như bị xâm phạm.

– Ai... – JaeJoong lúc này mới giật mình – đây là YooChun, em họ bên ngoại của em. Năm nay em ấy lên đây thi Đại Học.

– em chào hyung – YooChun nở nụ cười xã giao với hắn, cúi cúi đầu lễ phép.

Nhưng hắn chỉ đáp lại bằng cái nhún vai hờ hững.

– Vậy hả?

Rồi hắn quay lưng bước lên phòng ngủ, bỏ lại hai anh em cậu với bầu không khí đột nhiên bị đóng băng đến khô cứng.

– YooChun, ăn nhiều lên một chút...nhìn em xem, ôn thi Đại Học đến gần người đi rồi kìa...

– Dạ.... – YooChun ngoan ngoãn nhận lấy gà rán từ tay JaeJoong.

– À, ăn thêm rau nữa này, rau cải tím Park gửi lên tươi quá. Hyung ở trên này đi siêu thị chả bao giờ có đâu.

– Vậy ạ? Ở dưới quê mình lúc nào cũng sẵn đó hyung

– Ừm...ừm...hyung biết mà. Thế nào? Hyung nấu ngon không?

– Hihi...có ạ! – YooChun gật đầu lia lịa

Cả JaeJoong và nhóc YooChun hôm nay đã quên đứt đi một người...một người vô cùng quan trọng...hắn đang ngồi ăn trong im lặng với 2 anh em cậu. Đôi mắt nhúu lại tức tối, miếng cơm trong miệng bỗng dưng mất ngon đi hắn.

– YunHo... YunHo...

Cậu nín nín tay áo hần trước khi hần đang định trèo lên giường ngủ

– Hừm? – không xoay người lại, hần phát ra âm thanh hờ hững

– Anh không vui à? – cậu bối rối siết lấy tay áo anh, mắt cụp xuống. Rõ ràng trong bữa cơm hôm nay YunHo đã không hài lòng ra mặt. Hần ta im lặng, thông thả ăn xong cơm rồi đi lên phòng, hăm chú vào cái laptop với đồng giấy tờ ngổn ngang. YunHo không hề hỏi đến YooChun một câu, cũng chẳng nêu ý kiến gì về việc cậu nhóc sẽ ở tạm đây mấy tuần. Khi JaeJoong có hỏi hần chỉ ậm ừ gật đầu.

– Một chút – hần gỡ tay ra khỏi mình – tôi thấy em thoải mái quá rồi đấy..

– Ừm... JaeJoong cần môi

– Hình như em không thích cười với tôi thì phải.... – hần nhếch mép nhạt nhẽo – hôm nay được cười bù cho thoải mái ra rồi hả?

– Không mà...- cậu khe khẽ lắc lắc đầu, vẫn chưa dám ngẩng đầu lên nhìn hần. Có phải cậu muốn như thế đâu? Nhìn hần lạnh lùng như thế thì cậu biết phải cười nói với hần về cái gì chứ?

– Tôi mệt rồi, đi ngủ thôi. – hần cắt ngang câu chuyện tại đây, nằm xuống giường, quay lưng lại phía cậu, bắt đầu ngủ

JaeJoong buồn bã xoay người lại nằm xuống giường, ánh mắt nhìn thẳng vào tấm lưng rộng rãi của YunHo. Cậu nhìn rất chăm chú....trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh khi hần ôm cậu ngủ hiền hoà, không có ánh mắt cau có, không có lời nói nặng nề nào....Cậu thấy nhớ...

Bất giác những suy nghĩ ấy làm cậu đưa tay lên sờ sờ...ấn ấn vào tấm lưng trước mặt.... đơn giản là chỉ vì tự dưng cậu muốn làm thế. Gần như là vô mục đích vậy, cũng không để ý đến YunHo sẽ thức giấc hay không.

Nhưng YunHo thì khác, thấy có bàn tay đặt lên lưng mình, hần lập tức mở mắt, quay người lại hỏi JaeJoong:

– Có chuyện gì vậy?

Lúc này JaeJoong mới tỉnh ra, giật mình lúng túng thu tay về...

– Không...không có gì...

Rồi cậu lại tự thầm cười cho cái tính như mộng du của mình...nụ cười vu vơ, có phần ngốc nghếch. Mà có lẽ nụ cười này cậu cũng chẳng nhận ra...đã nói rồi mà... JaeJoong có biểu hiện gần như bị mộng du giữa ban ngày vậy. Nhiều khi hành động rất vô thức, không kiểm soát được hành vi của mình.

Rồi cậu lại xua xua tay

– Không có gì mà... đi ngủ... đi ngủ thôi...!

Cậu có lẽ không biết, chính YunHo sau khi quay người để ngủ lại, trên môi hần cũng nở ra một nụ cười mỉm, vô tình trong đầu hần bật ra suy nghĩ ” JaeJoong ngốc!”

tít...tít

Chiếc điện thoại ở trên bàn kê sát chuông lên giữa đêm khuya làm JaeJoong bừng tỉnh giấc ngay, giật mình đánh thót lại vì sợ YunHo thức giấc. Sau khi thấy tất cả vẫn yên ắng, cậu mới khe khẽ dám ngồi dậy, quơ lấy cái điện thoại.

Là tin nhắn từ JunSu.

[Huyng....huyng còn sốt không?]

Nhíu mày lại để nhìn rõ con số chỉ giờ trên góc màn hình điện thoại, đôi môi JaeJoong bỗng phát ra mấy tiếng “xì...xì” tỏ vẻ bất mãn lắm. Cậu em chồng quý hoá ơi.....12h đêm rồi cậu cũng phải để cho tôi ngủ chứ? Có cần quý hoá tôi đến như vậy không?

Nhưng rồi JaeJoong cũng vui vẻ reply tin cho em

[ừm, hyung hết sốt rồi....cảm ơn em! Em chưa ngủ hả?]

Tin gửi đi xong, JaeJoong vội vã bật chế độ chuông báo rung..y như rằng chỉ chưa đầy 1 phút sau có tn đến, chiếc điện thoại rung ỳ ỳ trong tay cậu

[Dạ bây giờ em mới chuẩn bị đi ngủ à....bị đồng hồ sơ nhân sự của YunHo hyung hành cho tối mặt mũi á...! Hyung ngủ rồi sao?]

[Um...hyung ngủ rồi. JunSu à, nên sắp xếp công việc ra hợp lý mà làm chứ, thức khyua nhiều không tốt đâu!]

[Dạ...cảm ơn hyung! Hyung cũng phải giữ gìn sức khoẻ nhé, bị viêm phổi rất nguy hiểm đấy. Sáng mai hyung đã đi học được chưa?]

Đang mỉm cười đọc tin nhắn một cách chăm chú...chiếc điện thoại trên tay bị giật phăng đi..

– Tôi. Đang. Ngủ!!! – YunHo trừng mắt nhìn cậu, nghiêng rằng nhấn mạnh từng từ một. Hắn tức tối quăng cái điện thoại của cậu qua một góc giường, ánh sáng tắt phụt đi, phòng ngủ lại tối mịt mờ. Nửa đêm nửa hôm tiếng phím điện thoại JaeJoong tanh tách nhần như thế, hắn ngủ không nổi!

– Em...em.. – JaeJoong run run...cố gắng tìm kiếm cái nhìn từ đôi mắt hắn trong bóng đêm.

– Tôi mà thức giấc một lần nữa thì đừng có nghĩ đến việc em có thể đi lại bình thường vào ngày mai. Tôi không muốn mất giấc ngủ một cách vô ích đâu!

– Vả...vâng! – JaeJoong đỏ mặt...lấp bắp đáp lời hắn rồi nằm xuống, vớ lấy cái chăn trùm lên kín mít đầu JaeJoong tự hứa, không bao giờ...sẽ không bao giờ....cậu dám làm hắn thức giấc lúc nửa đêm nữa!!!!

8. Chương 8

From Zuu: Bị hận SMcc...hừ....thật muốn văng tục chửi bậy!!!! Thực sự muốn....rất muốn....cực kì muốn...vô cùng muốn...và không thể không ngừng mong muốn hơn...>

<...>

Tiếng điện thoại réo inh ỏi làm hắn thức giấc. Kim ngắn đồng hồ chỉ số sáu tròn trĩnh, tạo thành một đường thẳng hoàn hảo với chiếc kim dài. Nhíu mày khó chịu, hắn mắt nhắm mắt mở lăm bằm vớ tay tìm điện thoại. Không tin nhắn, cũng chẳng có cuộc gọi tới, thế cái thứ âm thanh léo nhéo lúc này là từ đâu ra? “tít...tít”

Thứ âm thanh khó chịu đó lại tiếp tục vang lên không ngừng nghỉ. Nó làm hắn cảm thấy khó chịu, vô cùng khó chịu. Khó chịu đến mức hắn phải tự thề với lòng sẽ giết chết kẻ to gan nào dám phá giấc của hắn vào giờ này. Chợt có ánh sáng yếu ớt hắt lên phía tường đối diện...hắn quay đầu lại nhìn...thì ra là ánh sáng từ đèn thoại của JaeJoong -vợ “yêu”

của hắn. Nghiến răng chộp lấy cái điện thoại, hắn suýt thì bật ngửa khi thấy con số....26 tin nhắn và cuộc gọi nhờ của Junsu hiện lên trên màn hình. Lúc này thì tâm trạng của hắn từ khó chịu đã chuyển sang thấy phiền phức. Hắn cảm thấy phiền, thật sự là rất phiền. Hắn chợt nghĩ phải chăng Kim Jaejoong, Kim Junsu – hai người họ Kim – có chung bệnh thích gây phiền toái với nhau? Thằng em Junsu thì mới sáng sớm đã giở trò bom điện thoại, phá giấc ngủ của hắn. Còn “cậu”

vợ thảo thì lại nằm lăn ra ngủ thẳng, chẳng biết tí gì xung quanh. Rốt cuộc chỉ có mình hắn là lãnh đủ. Đúng là phiền phức! Nghĩ đến đó, hắn bỗng tức tối vỗ dết vào mông cậu một cái, sau đó làu bàu đứng dậy đi vào nhà tắm. JaeJoong bị hắn vỗ mông thì giật mình thức dậy, ngơ ngác ngóc bộ mặt ngái ngủ lên nhìn xung quanh. Cái miệng hồng hồng nhỏ xinh chu ra đầy uất ức, rồi lại mở ra lèm bèm những tiếng vô nghĩa. Đúng lúc đó thì hắn bước ra. Thấy cậu đã dậy, hắn quẳng luôn cái khăn đang choàng vào mặt cậu. Cậu chu mỏ, nói với hắn bằng giọng ầm ức: – Mới sáng sớm mà! Anh làm trò gì thế? – Em còn dám nói hả? Em và JunSu tối hôm qua đến tận nửa đêm mới chịu ngủ. Sáng nay thì mới sáng sớm đã nhắn tin inh ỏi...có định để cho ai ngủ nữa không thế hả??? Hả?? To tiếng với cậu một hơi xong, hắn bực tức xách cặp đi làm, không quên đóng cửa thật mạnh đánh “Rầm”

một tiếng, bỏ lại cậu vẫn còn đang ngơ ngác, không kịp tiêu hóa hết câu nói của hắn. Đến khi cầm điện thoại lên thì cậu tá hỏa, vội vã rep tin cho Junsu.... [Yah, hyung xin lỗi! Tối qua Yunho giết mất điện thoại, la hyung một trận, bắt hyung đi ngủ] [Ừ...em sợ hyung có chuyện gì thôi, không sao là được rồi] [Àh Junsu này, sau này em đừng nhắn tin cho hyung lúc nửa đêm và sáng sớm nữa nhé] [Hyung sợ Yunho hyung là à? Ừm...được rồi] [Cám ơn em! Thôi hyung đi tắm rồi còn ăn sáng, đi học nữa, chào em nhé] [Bye hyung]... Mỉm cười. Junsu đúng là một người em chồng rất tốt. Nó làm cậu có cảm giác được quan tâm và ấm áp. Nó giúp cậu cảm nhận được tình cảm gia đình, thứ tình cảm mà cậu tưởng như đã đánh mất kể từ khi về làm vợ YunHo. Đôi khi nghĩ về JunSu, JaeJoong thấy lòng mình như có chút gì đó bùng lên hào hứng. – Jaejoong hyung! Em đói. YooChun từ đâu thò đầu vào phòng cậu, trưng ra bộ mặt nhăn nhó đến phát tội nghiệp. Bật cười, JaeJoong lúc này mới tung chăn bước xuống giường, chuẩn bị cho một ngày mới. – Hyung à, sao Yunho hyung không ăn sáng chung với chúng ta? – À...anh ấy bận lắm. Sáng nay có việc đi sớm rồi. Em cứ ăn đi. – Vâng! Đến lúc này cậu mới giật mình nhớ ra Yunho. Sáng nay cậu dậy trễ hơn mọi ngày, lại là do hắn gọi dậy. Vừa dậy đã bị hắn mắng cho một tràng, chưa kịp định thần thì hắn đã đi mất. Lại còn đồng tin nhắn của Junsu làm cậu quên bống việc nấu bữa sáng cho hắn ăn. Không biết hắn có đói bụng không nữa? Cậu sơ suất quá!... Ăn xong, cậu dặn dò Yoochun xem chừng nhà cẩn thận, đừng đi đâu xa kéo lạc đường. Hướng dẫn nó qua cách sử dụng một số vật dụng hiện đại trong nhà rồi tạm biệt Yoochun để đi học. Cậu định tối nay sẽ nấu bữa cơm thịnh soạn một chút, xem như là xin lỗi hắn việc sáng nay, cũng như để chào đón Yoochun bắt đầu bước vào cuộc sống mới. Mỉm cười với ý nghĩ đó, cậu vui vẻ vào trường.... Chết tiệt! Một ngày xui xẻo với hắn. Sáng sớm thì bị đánh thức vì những chuyện không đâu. Đến bữa sáng cũng không có mà bỏ vào bụng. Thằng Junsu thì sau khi dội bom điện thoại phá giấc hắn đã mất tích không có dấu hiệu quay lại. Bao nhiêu công việc của nó xem như đổ dồn lên đầu hắn. Một bở hơi tai! Hắn không phủ nhận hắn là một người rất yêu công việc. Nhưng phải là thứ công việc của hắn, mang lại tiền về cho hắn, chứ không phải thứ công việc của người ta, mang tiền về cho người ta. Thật là tức chết được! Nhưng đó không phải là tất cả. Nếu chỉ có thế thì hắn cũng chẳng thèm nói. Cái quan trọng là: không hiểu hắn suy nghĩ lơ mơ thế nào, mà lại đi phạm cái lỗi sơ đẳng trong buổi họp khi nãy, khiến cho bản hợp đồng trị giá 2 triệu đô vượt mất. Thật ra, đối với công ty của hắn, 2 triệu đô là một số tiền không thấm thía vào đâu. Có cũng được, không có cũng được, chẳng có gì lớn lao. Nhưng hắn không cam lòng. Tiền đã dâng lên tới miệng mà còn vượt mất chỉ vì những chuyện không đáng. Con người như hắn không ngờ lại có ngày phạm phải những sai lầm ngớ ngẩn trong kinh doanh như thế. Thật sự không biết hôm nay hắn bị làm sao nữa. Túng quá nghĩ càn, hắn trách JaeJoong.....À, phải rồi! Là do cậu! Cậu khiến hắn đêm qua ngủ không ngon giấc, thành ra tâm trạng bực bội lại một mối, vì thế mới dẫn đến chuyện này.... – Yunho hyung! Junsu không biết từ đâu mở cửa bước vào, ra chiều vui vẻ lắm. Nhưng đối với hắn bây giờ, thái độ đó chẳng khác gì đổ cả gáo dầu vào lửa. Chỉ tổ làm hắn bực mình thêm. “RẦM”

– hắn đập bàn và quát lớn: – Hyung yêu cầu em đừng bao giờ liên lạc với Jaejoong khi chưa có sự cho phép của hyung. Còn nữa, về văn phòng và làm cho hyung bản kiểm điểm về việc đã nghỉ việc hết gần nửa ngày hôm nay. – Em.... – Ra ngoài!!! – hắn bưng bưng phần nộ quát lớn... Hôm nay cậu đã trải qua một ngày học căng thẳng. Bà cô Mỹ thuật hắc ám hôm nay cứ chĩa cặp mắt cú vọ về phía cậu, khiến cậu muốn học hành nghiêm túc một chút cũng chẳng còn chí thú gì nữa!... Nhưng bù lại, khi về nhà thì rất vui. Yoochun bày đủ trò chọc cười cậu khi cậu còn chưa kịp bước vào cửa. Hai anh em vừa làm cơm vừa đùa giỡn, thật sự là rất thoải mái. –Hyung à, cho dầu tây vào nồi canh đi! – Vừa nói Yoochun vừa nhón tay lấy quả dầu trong rổ, ướm thả vào nồi canh rong biển đang sôi trên bếp. Trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười nhăn nhó...tự dưng JaeJoong thấy mặt nó ngu ngu... – Thằng nhóc này! Đi ra xem! – Bĩu môi về chệch bai thằng nhóc, cậu đánh nhẹ vào tay nó, ẩy người nó sang một bên. Yoochun bắt chước điệu bộ của cậu, bĩu môi hờn dỗi. Không kiềm được trước bộ mặt đó, cậu phá lên cười. Yoochun cũng cười. Cửa nhà đột ngột mở ra. – Ý....! Anh rể đã về – YooChun tự nhiên hí hửng theo phản xạ...nó vẫn còn đang mải nô đùa với JaeJoong nên còn vui lắm..hơn cả, nó không biết được bộ mặt bản chất lạnh lùng khó chịu của ông anh rể quý hoá này. – Ừm – YunHo đáp lại nó thờ ơ. Nhưng ngược lại với giọng nói đó, ánh mắt hắn lại tia về phía JaeJoong với một ý nghĩa sâu xa...kiểu như [Kim JaeJoong...rồi em biết tay tôi!!!] Tất nhiên YunHo không đời nào phát ngôn câu đó ra miệng rồi, hắn chỉ gườm gườm nhìn cậu rồi đi thẳng lên phòng. JaeJoong lúc ấy rất may (hoặc là không) đang quay lưng lại về phía hắn, chăm chú với nồi canh đang sôi trên bếp, cho nên đã không bắt gặp ánh mắt bưng bưng phần nộ của chồng mình.... Khi 3 người họ kết thúc bữa ăn tối thì cũng đã hơn 7h giờ. Đang lúi húi rửa bát, JaeJoong bỗng nghĩ ra điều gì đó, cậu cất giọng gọi YooChun vào phòng bếp với giọng vui vẻ khác thường. – Chun Chun!!! Chun Chun!!! – JaeJoong nhăn nhó – Em là YooChun! –

thằng bé hậm hực bước từ phòng khách vào. Nó chứa ghét cái biệt danh mà JaeJoong đặt cho nó...Chun Chun...hừ...nghe như tên mèo ấy! – Ồ ờ...he he Này Chun, có thích đi ra khu trung tâm mua sắm tỵ không? Hyung định mua mấy cái áo cho em! – Okey okey!!! – YooChun lập tức quên mất cái nickname ngộ nghĩnh của mình, hớn ha hớn hở gật đầu như chim gõ kiến. Thế là hai anh em te te dắt nhau đi mua sắm. Đúng với ý nghĩa “anh em”

, hai tên này lượn lờ long nhong hết cửa hàng này đến cửa hàng nọ. Đến đâu cũng vợ cho một mớ quần áo đủ loại, nhìn phát chóng mặt. Chợt. – JaeJoong hyung, cái áo này đẹp quá!! – Yoochun reo lên. Sau cánh cửa kính trong suốt, đập ngay vào mắt JaeJoong là một chiếc áo thun đen, cổ chữ V viền trắng, lại có thêm chiếc mũ nhìn rất khỏe khoắn. Vừa thấy nó, trong đầu JaeJoong chợt hiện lên câu hỏi ”

không biết YunHo mặc nó thì sẽ thế nào nhỉ?”

. Thế là cậu bước vào cửa hàng, không chút e dè mà vợ nó về, cho dù giá cả của nó chẳng tầm thường chút nào. Suốt cả đường về, cậu cứ cười tùm tùm. Nghĩ đến cảnh Yunho mặc chiếc áo đó vào, chiếc áo do chính tay cậu chọn, cậu cảm thấy có một nỗi hạnh phúc nào đó dâng lên. Nó nhẹ nhàng thôi, nhưng ngọt như kẹo, thấm từ từ nơi đầu lưỡi. Thật sự là để lại cho con người ta một cảm giác khó quên, cứ nhắm mắt lại là thấy lòng mình lâng lâng, chút gì đó ấm áp lại dâng lên trong cậu rồi.... “Cạch”

– Về rồi à? Vừa mở cửa ra, âm thanh trầm đục đã cất lên. Đối với người khác, cụ thể là nhân viên của Yunho, thì chỉ cần nghe thôi cũng biết hắn đang rất bực mình. Tất nhiên là hắn bực rồi, ai đời vợ con gì mà ham vui, chơi bồi đến hơn 10 giờ tối mới về không? Hắn ở nhà một mình không thể không lo lắng, cứ ngỡ cậu đã có chuyện gì...muốn gọi điện giục cậu về, nhưng hắn lại không lưu số điện thoại của cậu. Hắn thấy chán ngán...cái cuộc sống hôn nhân của hắn hoá ra chẳng phải là chỗ dựa cho sự nghiệp của hắn như hắn vẫn mong đợi trước kia, mà cuối cùng lại là thêm một gánh nặng thêm một sự bực mình. Nhưng đối với JaeJoong, người vợ ngốc nghếch hồn nhiên của hắn, thì lại không hề hay biết những đắn đo suy nghĩ và cả những lo lắng của hắn. Về đến nhà, thấy YunHo ngồi trên ghế sofa trong phòng khách là cậu tíu tít chạy vào, tíu tít nói: – Anh à, em mới đi mua sắm về này. – Ừm. – hắn nhú mày nhìn cậu khó chịu, cậu thực sự không nhìn thấy biểu cảm qua giọng nói và khuôn mặt của hắn hay sao? – Em mua áo cho anh đấy! Vừa nói cậu vừa lôi cái áo trong túi ra, giơ lên cho hắn xem. YooChun đứng đó cũng cười toe: – Hyung a cái áo này nhìn phong cách lắm đó! JaeJoong vui vẻ bước lại gần hắn, giơ áo lên định ướm lên người hắn, bỗng hắn né người ra sau, giật lấy chiếc áo trên tay cậu, to tiếng: – Kim Jaejoong! Em có biết em phiền phức lắm không? Con người của em, chẳng có cái gì là nên hồn cả! Ngay cả việc phục vụ chu đáo cho chồng mình mà em cũng làm không xong nữa hả? – hắn quát lớn. – Em...em...- cậu giật mình, sững người lại nhìn hắn....tại sao hắn lại nổi giận như thế? Cậu đã sai ở đâu vậy? – Còn nữa, tôi đi làm cực nhọc cả ngày mới mang được tiền về. Không phải để em lãng phí vào những thứ phù phiếm thế này đâu, hiểu chưa? – không thèm để ý đến cậu, hắn vừa quát vừa giật chiếc áo trên tay cậu quăng lên ghế sofa Khuôn mặt bừng bừng phần nộ, YunHo quay lưng hầm hầm bước lên về phòng ngủ, đập mạnh cửa, bỏ lại cậu với Yoochun đang đứng chết sững ngoài phòng khách. – Hyung...- YooChun hơi hoảng khi thấy anh họ mình mất hơi đỏ, nó đặt tay lên vai cậu vỗ vỗ – ừm...hyung không sao....không sao đâu – JaeJoong cười méo mó, gạt tay YooChun ra khỏi vai mình, lầm lũi đi về phía ghế sofa, nhặt chiếc áo lên cho vào túi cẩn thận. Cậu nhẹ nhàng bảo em: – Thôi, cũng muộn rồi, ngủ sớm em nhé! YooChun đứng đó, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng gầy gầy nhỏ nhắn của anh mình mềm yếu bước lên cầu thang. Nó không hiểu....tại sao YunHo lại không vui như vậy? Cái thái độ bực bội đó của hắn và cái biểu cảm cam chịu của JaeJoong khiến nó cảm thấy việc này như đã quen thuộc lắm vậy. Thực sự thì...JaeJoong hyung...hyung có hạnh phúc không??

9. Chương 9

From Zuu: Mới bị bắn một bài nhạc Nhật đến điên loạn ^^ hehe

Cảm xúc của Chap này trôi theo cái bài ấy mất rồi Có gì anh em thứ lỗi

Nghe thử đi nhé ^^ coi như OST vậy

JaeJoong một mỗi bước lên phòng, khẽ khàng mở cửa bước vào. YunHo hình như đang ở trong nhà tắm. Ngược nhìn về phía nhà tắm đang phát ra ánh sáng mờ mờ ấy...JaeJoong chợt tủi thân, để cả người dựa vào tường, trượt dần, trượt dần ngồi bệt hẳn xuống đất. Mắt cậu hơi cay cay....nhưng cậu chẳng muốn khóc nữa.

Cậu thất vọng về hần...cậu chán ghét hần. Vì cái gì mà hần có quyền quát tháo, ghét bỏ cậu cơ chứ? Chỉ vì cái danh phận ” Chồng ” ấy thôi sao?

Nhìn lại mình, JaeJoong tự thấy bản thân cậu đã có quá nhiều thay đổi từ khi lấy hần. Từ một sinh viên năm cuối đang vui vẻ hờ hờ chờ ngày ra trường, chờ đến ngày tung tăng đi làm và kiếm người yêu, dùng một cái đã phải kết hôn, mang trên mình cái trách nhiệm về 1 gia đình. Cậu đã không còn được vô tư đi la cà hàng quán chơi bời cùng bạn bè sau buổi học như trước. Không được tự do làm kiêu một chút khi có ai đó để ý...bởi vì cậu đã có chồng, cậu không được mang tiếng xấu cho gia đình và cho bản thân cậu.

Thậm chí, từ một Kim JaeJoong cực cưng trong mắt bố mẹ và các chị, lúc nào cũng được nâng niu chăm sóc hết mực. Vậy mà bây giờ cậu lại thành một người luôn phải tìm cách làm YunHo hài lòng, luôn phải ngoan ngoãn nghe lời hần vô điều kiện, cho dù bản thân có chán ngán, có sợ hãi đến đâu.

Vậy đấy...nhìn lại thì...cuộc hôn nhân này chẳng đem lại cho cậu cái lợi ích thiết thân gì hết....trừ cái sự tự hào cho bố mẹ cậu và cái chữ hiếu phần nào cậu đã đền đáp được cho hai người.

Tự dưng nghĩ đến đó mà tức tối...mà thật ra thì con người như Kim JaeJoong rất ít khi tức tối.....cho nên cậu không biết phải biểu hiện như thế nào ra cả...chỉ tiện tay quơ lấy cái áo phong mới mua cho YunHo, dùng hết sức mình, ném mạnh vào cái cánh cửa phòng tắm đang hắt ra ánh sáng mờ mờ...

Sau khi tắm tấp sạch sẽ, ngấm vuốt chán chê trong nhà tắm, YunHo mới bước ra ngoài. Tắm nước nóng làm hần dễ chịu đi chút ít, mọi bức dọc chắc cũng giảm đi đôi phần, và chút nữa chắc hần cũng có thể ngủ ngon hơn.

Nhưng vừa đặt được chân trái ra khỏi nhà tắm, YunHo đã giẫm phải cái gì đó mềm mềm. Cúi xuống nhặt lên nhìn cho kĩ...hần mới nhận ra đó là chiếc áo mà JaeJoong mua cho hần khi này.

Hơi nhú mày lại suy nghĩ một chút, YunHo đang không hiểu tại sao nó lại nằm ở đây thế này...? Khi này hần đã quăng nó lên cái ghế sofa ở dưới phòng khách cơ mà? Sao bây giờ nó lại nằm công queo ở đây?

Ngẩng mặt lên nhìn ra ngoài buồng ngủ, đập vào mắt hần là một cảnh tượng vô cùng...nóng mắt.

Thì là bởi JaeJoong đang mặc độc nhất cái áo phong, đi đi lại lại trong phòng ngủ tìm cái gì đó, trong khi thân dưới của cậu lại ở không...chỉ có mỗi cái boxer trắng cứ thấp thoáng dưới lớp áo kia...Cặp đùi trắng nõn của JaeJoong cứ thế giũ đi giũ lại trước mặt YunHo làm hần thấy...bức bối. Công nhận là vợ hần đẹp, quá đẹp là khác ấy chứ. Và hần thì chẳng phải là người giỏi kiềm chế. Kể cả là hần đang thấy khó chịu với cậu.

Cầm chiếc áo đen đó trên tay, YunHo chậm chậm bước về phía JaeJoong, còn cậu thì không hề biết đến sự xuất hiện của hần, cứ nghĩ là hần còn đang ở trong phòng tắm nên cậu mới ăn mặc “mát mẻ” như vậy đi lại trong phòng. JaeJoong đang đi kiếm bộ pijama của mình, nhưng cậu không nhớ là lúc sáng đi học đã thay ra để nó ở đâu nữa.

Đang lúi húi lục trong ngăn kéo tủ quần áo, JaeJoong bỗng giật thót mình bởi một vòng tay kéo vai cậu lại:

– Ai cho em ăn mặc như thế này? – YunHo nhìn cậu, nhú mày hỏi, một tay đưa xuống vuốt nhẹ dọc đùi cậu.

– Em đang thay đồ...anh đi ra đi! – cậu khó chịu đẩy người hần ra khỏi mình. Do không giữ chặt nên hần nhanh chóng bị cậu đẩy sang một bên. Hơi ngỡ ngàng trước thái độ ấy của cậu, hần nắm tay cậu kéo lại

– JaeJoong!

– Cái gì cơ? – cậu nhăn nhó. Thực sự chẳng sợ hần tí nào. Thấy ghét hần nhiều hơn.

– Em ném cái này đi đấy à? – hần đưa cái áo ra trước mặt cậu, nhướn mày lên dò xét

– anh nói không cần mà, em với YooChun đều không mặc vừa cái size này, hàng thì không trả lại được...bỏ ra mà làm gế chùi chân còn hơn – JaeJoong vừa nói vừa vùng tay ra khỏi hần....nhưng không được, bị hần tóm chặt mất rồi.

– Em hay thật – YunHo nhếch mép phì cười. Hần thấy bất ngờ trước cái thái độ đó của JaeJoong. Trước tới nay luôn nhìn thấy cậu ngoan ngoãn, gọi dạ bảo vâng. Bây giờ thấy cậu giận dỗi thì lại thấy có vẻ thú vị

– Này, quay mặt ra đây cho tôi xem nào? – YunHo kéo cả người cậu lại, cúi xuống xem mặt cậu xem ánh mắt hờn dỗi của JaeJoong hay ho đến đâu.

Nhưng chẳng ngờ lại nhìn thấy mắt cậu toàn nước.

– Anh...cái đồ quá đáng...! – JaeJoong nắc lên giằng tay lại khỏi hấn – nếu chán ghét nhau như vậy...li thân đi. Ai mượn anh sống khó chịu chứ? Nếu chỉ là để làm vui lòng bố mẹ dưới quê thì kết hôn là được rồi, li thân ra ở riêng cho xong chuyện đi, anh để tôi yên! – cậu ngồi thụp xuống ôm mặt khóc. – tôi không hiểu trong mắt anh tôi là cái gì? Tại sao khi anh nói anh muốn hợp tác..anh lại lạnh lùng với tôi? Tại sao lại làm tôi đau???

Vô cùng bất ngờ trước phản ứng của JaeJoong.....YunHo đứng sững ra như trời trồng, mắt hấn nhìn đắm đắm vào thân hình JaeJoong đang ngồi gập lại dưới chân mình.

– Tại sao lại làm tôi đau? Tại sao lại luôn gạt bỏ tôi? Tôi đã làm gì để anh phải ghét như vậy? Tôi không cần anh phải nuôi...tôi có thể tự sống....để tôi yên....Tôi cũng là con người...tôi không được yêu hay sao? Tại sao lại chán ghét tôi? Tôi là gánh nặng cho anh sao? hay là công cụ thỏa mãn sinh lý của anh?

JaeJoong nói liền một mạch...những cảm xúc trong cậu không hiểu vì đâu mà lại lên cao trào như thế, lúc này cậu cũng không thấy sợ hãi Jung YunHo như mọi khi nữa. Cậu chỉ muốn nói cho hấn biết mà thôi. Cậu không thể chịu đựng được kiểu cuộc sống như vậy. Nếu như coi nhau là cái chướng ngại vật thì hãy tách xa nhau ra mà sống cho yên ổn.

Nhưng YunHo lại không như vậy.

Sau khi ngờ ngàng một lúc lâu..hấn mới tỉnh ra. ngồi xuống nắm lấy tay JaeJoong kéo ra để nhìn thấy khuôn mặt cậu.

– JaeJoong....!

Con người thực ra đâu phải bẩm sinh đã lạnh lùng?

Nói YunHo lạnh lùng bẩm sinh thì càng không thể được...anh ta chỉ hơi vô tâm và độc đoán thôi...!

Chỉ nên làm tổn thương người khác hay không anh ta chẳng hề hay biết.

Và làm cho người khác nghe theo ý mình răm rắp là anh ta thấy anh ta quá đúng!

Nhưng YunHo không biết, chuyện làm ăn với chuyện tình cảm không thể vô tâm hay gia trưởng vào mà xong được. Hấn cơ bản là đã luôn đề cao cái tôi của mình quá mức, nên với những người khác, cho dù có ra sao, hấn chẳng thấy ý nghĩa.

Cho nên khi thấy JaeJoong trách móc mình như vậy, hấn là não bộ của YunHo sẽ đơ ra trong vào giây để hấn tự nhìn lại những hành động của mình....những hành động mà hấn tự thấy là có thể đã làm cho JaeJoong tổn thương như vậy.

Chuyện hấn quát tháo cậu....

Chuyện hấn cưỡng ép cậu quan hệ...

Chuyện hấn đuổi cậu giữa công ty...

Chuyện hấn bỏ rơi cậu trong cơn sốt...

Vốn dĩ đã biết JaeJoong là con cưng.. đã biết JaeJoong là thực chất chỉ là một đứa nhóc vất vả mũi chưa sạch lại không hiểu sự đời....đã nhận ra những ưu điểm của cậu...vậy mà hấn vẫn luôn nghiêm khắc, luôn bỏ lại cậu phía sau lưng mình...và có lẽ...nhiều khi hấn còn chẳng nhìn lại phía sau lưng mình có cậu hay không...mà hấn chỉ để ý tới phía trước mắt có những khó khăn, có những hoạch định gì hay không mà thôi.

Kéo JaeJoong đứng dậy để đối mặt với mình, YunHo đưa tay lau những giọt nước mắt đang tèm lem trên má cậu.

– Đừng khóc nữa!

Ôm lấy cậu, cảm nhận cả cơ thể cậu đang run lên vì khóc. Có lẽ JaeJoong đã phải chịu đựng hẳn quá nhiều...bao nhiêu mệt mỏi uất ức có đều dồn hết vào trận khóc này. Nên cậu khóc nức nở không ngừng, tay bầu chặt lấy vai hẳn, áp mặt vào ngực hẳn mà khóc đến ướt sũng cả một mảng ngực áo YunHo đang mặc.

Đưa tay vỗ vỗ lưng cậu cho cậu nín...hắn thấy thật lạ lắm. Hắn chưa bao giờ dễ dàng một ai khóc cả. Cái cảm giác được an ủi, được che chở này làm hẳn thấy JaeJoong trong vòng tay hẳn thật bé nhỏ. Hắn vuốt dọc sống lưng cho cậu khỏi nấc, miệng lẩm nhẩm " nín đi...JaeJoong... nín đi nào..."

Vô tình bàn tay vuốt mạnh nên trượt xuống hông cậu, JaeJoong giật thót mình, ngẩng lên nhìn hẳn.

– Tay của anh...! – cậu xụ mặt, mắt vẫn đỏ hoe, cái miệng hồng hồng đang chu ra trong cơn khóc dở.

Nhìn thấy ánh mắt ấy của JaeJoong, hẳn mới thở phào

– Nín chưa thế?

JaeJoong gật gật.

– Lần sau...tôi không thể...không thể nữa.. – hẳn lúng túng...chả biết nói với cậu cái gì cả, đành nói ra một câu vô duyên như vậy đấy.

– Umm.. – JaeJoong cũng tự dưng thấy ngại, dụi mặt vào ngực hẳn im lặng.

YunHo cúi xuống nhìn cái đầu nho nhỏ của JaeJoong mà mỉm cười...hắn mỉm cười một cách thoải mái.

Bất chợt, JaeJoong ngẩng phắt lên nhìn hẳn...cậu định nói điều gì đó.... Nhưng chả kịp...Vì vô tình đầu môi hẳn đã chạm cậu rồi.

Lợi dụng lúc JaeJoong còn đang ngây người ra nhìn nụ hôn trên trời rơi xuống ấy, YunHo đã nhanh tay siết lấy eo cậu, ghì sát cậu vào người mình, đưa JaeJoong vào một nụ hôn sâu.

JaeJoong cũng không nói gì nữa...nhắm mắt đón nhận nụ hôn ấy thật nhẹ nhàng.

Cậu biết chứ...đây là lần đầu tiên cậu với hẳn có một nụ hôn trong sáng như vậy...một nụ hôn mà cậu vẫn thường hay mơ mộng lúc trước. Khi người cậu yêu ôm chặt cậu trong lòng, hôn lên môi cậu thật nhẹ nhàng, âu yếm...

Nhưng mà thật ra cái giây phút trong sáng ấy chẳng kéo dài được bao lâu.

– A..a...a.. YunHo!! – cậu đập vấp cánh tay hẳn khi thấy hẳn đang vuốt ve cặp đùi này giờ vẫn đang ở trần của cậu.

– Ai bảo em cứ bày ra cơ chứ? – hẳn cười tinh quái, luồn tay vào áo cậu, sờ lên trên ngực

– Anh...! – JaeJoong rít lên, đẩy YunHo ra khỏi mình, nhưng đời nào hẳn chịu...càng ghì sát cậu hơn, tìm đến môi cậu gấp gáp.

[HIDE-THANKS][HIDE-REPLY]YunHo vừa hôn mạnh lên môi cậu, vừa đi đẩy cậu đến bên giường, ấn cậu nằm xuống, những ngón tay hư hỏng tìm đến cặp quần nhỏ của cậu giật mạnh xuống.

– Hư.. ư... – JaeJoong khẽ phản đối trong nụ hôn, nắm lấy tay YunHo kéo lại.

Nhech mép cười gian, hẳn cắn nhẹ lên môi cậu là cậu bật ra tiếng rên khe khẽ, hơi thở vì thế cũng gấp gáp hơn.

Rời khỏi nụ hôn, YunHo nhắc người JaeJoong dậy để cởi áo cậu ra:

– Không đâu...- JaeJoong vẫn còn đang sục sục, lắc đầu nguây nguây chặn tay hẳn lại...cậu bắt đầu thấy sợ rồi. Cậu thấy sợ khi hẳn đi vào trong cậu bằng những nhịp đẩy mạnh làm cơ thể cậu đau đến phát khóc. Sợ khi hẳn dày vò cơ thể cậu bằng những cái cắn, cái cấu véo đau nhói....

– Tôi sẽ nhẹ nhàng – hẳn nói chắc nịch, ánh mắt ngừng lại nhìn JaeJoong chờ đợi. Hắn biết JaeJoong sợ đau, lần nào cậu cũng khóc vì đau đớn, lần nào cũng là van xin hẳn, hoặc là nhẹ tay, hoặc là ngưng lại...Lần này hẳn sẽ nhẹ tay với cậu, để cậu không khóc nữa.

JaeJoong bất chợt thấy đỏ mặt, má nóng bừng. Nhưng rồi cậu cũng thấy ánh mắt YunHo đang nhìn mình. Có sự nồn nóng chờ đợi, có cả sự an tâm, làm cho cậu thấy tin tưởng được. Ngượng ngùng gật đầu để YunHo kéo chiếc áo ra khỏi cơ thể mình. Vậy là tất cả của cậu lại hiện ra trước mắt hắn, lại quyến rũ, lại hấp dẫn, lại kích thích nhịp tim của hắn....

Khẽ đỡ JaeJoong nằm xuống để cuốn cậu vào nụ hôn khác. Chưa lần nào làm tình mà hắn hôn cậu nhiều như vậy, làm cậu bỗng thấy như mình đang được nâng niu. Đôi tay từ lúc nào đã vô thức quàng qua cổ hắn, nín lại để giữ cho nụ hôn sâu hơn.

– Hưm...ưm...ưm...

Nhấn mặt lại trong nụ hôn, JaeJoong cảm nhận được một ngón tay của YunHo đã đi vào trong cửa mình của cậu. Hơi rướn người lên theo từng cử động của ngón tay hắn, JaeJoong nhắc chân lên để hắn có thể dễ dàng mở rộng lối vào cho cậu

– Ai da.. – JaeJoong nín chặt lấy vai hắn khi 3 ngón tay của YunHo đã yên vị trong cái lỗ nhỏ chật hẹp. Hắn bắt đầu khuấy động khoảng không gian bé xíu xiu đó khiến JaeJoong không ngừng kêu rên.

– Nhẹ..nhẹ thôi anh..a..a...

Những ngón tay tinh quái đã tìm đến được điểm cực cảm sâu kín của cậu, hắn chợt cười nhẹ nhõm. Đặt chân cậu gác lên hông mình, hắn đưa thân dưới vào sâu trong cậu bằng một cái đẩy hông thật mạnh.

– Á....á.....ah.. đa..a....a...u – JaeJoong bật khóc vì cái đau nhói bất ngờ ở chỗ kín, những ngón tay cấu mạnh lên bờ vai của YunHo. Hắn lại không nhẹ tay rồi. Đau đến muốn hét lên ấy...

YunHo thấy thế thì chợt ngừng chuyển động, cúi xuống xoa xoa lưng cho JaeJoong quên đi nỗi đau ở dưới. Làm tình lúc này không phải chỉ để thỏa mãn xác thịt mà là để cả hai có thể hoà vào nhau, để YunHo có thể xoá đi kí ức sợ hãi về hắn mỗi khi hai vợ chồng gần gũi. Hắn sẽ nhẹ nhàng, sẽ chậm rãi để JaeJoong dần dần cảm nhận được tất cả.

Những giọt mồ hôi ướt đầm trên trán, JaeJoong thở dốc nhìn YunHo đang nằm trên cậu, kiên nhẫn chờ đợi và hôn lên khắp khuôn ngực trần của cậu. Bất giác lại muốn khóc, rốt cục YunHo có thể yêu cậu không? Khi ở phía cậu là luôn sẵn sàng đón nhận, luôn chờ đợi hắn, còn hắn thì luôn bước mãi về phía trước...cậu thì cứ mãi lặng lẽ ở phía sau

– Sao lại khóc rồi? – hắn nhíu mày đưa tay lau đi giọt nước trên khoé mắt cậu – đau hả?

JaeJoong mím môi lắc lắc đầu. Cậu chỉ muốn ôm lấy hắn thôi, cơ thể hắn vững chãi, cho dù thế nào thì lúc ôm cũng thấy ấm áp, được chở che đến trọn vẹn.

– Tôi chuyển động nhé? – YunHo nắm tay cậu hỏi, và JaeJoong gật đầu khe khẽ. Nhịp đẩy chậm chậm đầu tiên, trán JaeJoong khẽ nhăn hết lại vì cảm giác bị ép chặt ở cửa mình. Hơi đau và thốn...nhưng cậu vẫn nắm chặt lấy tay YunHo chờ đợi những cử động của hắn.

– Ừ.. ừ.... – cái miệng nhỏ đã bắt đầu rên rỉ khi hắn đẩy nhanh hơn, một chút lạ lẫm xen vào trong tâm trí cậu. Không có sự sợ hãi như những lần trước, cũng không có sự hành hạ đến đau rát...chỉ là sự nhần nại của cả hai và sự tin tưởng.

Chợt hắn xoay người, đặt cậu nằm lên trên bụng mình, hắn nằm phía dưới và đẩy mạnh vào cậu bằng những cái đẩy hông mạnh mẽ làm cậu rên to hơn. Đau đốn gần như biến mất, chỉ là những thứ mơ hồ vấy phủ, cảm giác như máu trong người đang chảy nhanh hơn, cơ thể nóng bừng lên, đầu óc mụ mị đi...

– Yun...yunho....a....a....

Cúi người xuống chống tay xuống nệm để lấy điểm tựa trong khi thân dưới vẫn bị đưa đẩy lên xuống theo từng cú hích của hắn, JaeJoong nhắm chặt mắt vì những khoái cảm đang trào lên trong não bộ. Cậu thấy tất cả những gì còn lại là cơ thể nóng ran của mình, thân hình vạm vỡ chắc nịch của hắn và những sự ái ân mãnh liệt.

– JaeJoong...JaeJoong à... – hắn rít lên, đặt cậu nằm sấp xuống nệm, nâng hông cậu lên để tiếp tục với cậu từ phía đằng sau. Hắn đến phát điên lên vì thân thể của cậu mất. Tại sao cậu lại có những nét nóng bỏng

đến vậy chứ...càng lao vào càng không muốn dứt ra, càng được cậu chiều chuộng thì lại càng muốn hành hạ hơn, muốn nhìn thấy cậu rên rỉ đến quặn quại bên dưới mình...

Nhưng nếu như vậy cậu sẽ lại đau đớn....mà hắn thì không muốn cậu khóc vì đau nữa...

– Uh..sâu...nữa...bên trong..arh... – JaeJoong nắm chặt drap giường, thở hổn hển, miệng phát âm ra những tiếng rời rạc vô nghĩa. Cậu đang quay cuồng trong những thứ cảm giác hỗn độn, không còn biết rõ ràng được điều gì nữa, chỉ biết rằng bản thân đang ham muốn hắn đi sâu vào trong cậu, muốn hắn chạm vào điểm cực khoái để làm cậu hét lên.

– AHHH.. – YunHo rít lên khe khẽ, kéo hông JaeJoong lại thật sát để bắn trọn vẹn dịch thể vào trong cậu. Hắn đẩy thêm vài nhịp để dòng chất lỏng đó đi vào sâu hơn nữa trong cậu.

– Em ra rồi này.. – đỡ lấy cơ thể mềm nhũn của JaeJoong vào trong lòng mình, hắn vuốt ve cái đó của cậu, lau đi những thứ trắng đục còn sót lại trên đầu Joongie nhỏ. Cậu mệt đến không thể nhắc người dậy nữa, để cho hắn sàm sở thân thể mình thoải mái, vòng tay hờ hững quàng qua vai hắn.

Đỡ JaeJoong nằm xuống giường ngay ngắn, ôm cậu vào lòng, hắn hỏi nhỏ:

– Không đau chứ?

Đáp lại hắn chỉ có hơi thở đều đều bên dưới cổ. JaeJoong ngủ mất rồi. Kéo chăn lên để phủ kín cả hai cơ thể, hắn gõ nhẹ lên sống mũi thẳng tắp của cậu, mỉm cười cho kẻ ngốc này. Rồi hắn cũng chìm vào giấc ngủ của riêng mình[/HIDE-REPLY]/[HIDE-THANKS]

Ngày hôm sau YunHo vẫn có thể dậy sớm như mọi khi, cơ thể hắn thật nhẹ nhõm, cảm giác nồng nàn của đêm qua vẫn còn, hắn cúi xuống để nhìn thấy JaeJoong còn đang nằm yên lành trong vòng tay hắn. Bờ vai trần nhỏ khê rung theo từng hơi thở. Đưa tay xoa xoa lên bờ vai và tấm lưng mềm mại ấy..hắn lại muốn tiếp tục lần nữa với cậu.

Nhưng rồi hắn lại rút tay về.

– JaeJoong sẽ không chịu được mất – YunHo tự nhủ.

Vì thế, hắn lặng lẽ để cậu tiếp tục ngủ yên, còn mình thì nhẹ nhàng rời khỏi giường ngủ, tự chuẩn bị đi làm.

Khi bước xuống dưới nhà bếp, YunHo đã thấy YooChun ngồi ở đó với tô mì ăn liền bốc khói. Định gật đầu chào buổi sáng với thằng nhóc thì hắn nhận được cái lườm đến cháy mặt.

– Hyung với JaeJoong nhà em thực ra có ưa gì nhau không thế? – nó lừ đừ hỏi. Cuộc hội thoại đầu tiên của hắn và nó trong suốt mấy ngày qua

– Hả? – YunHo tí sặc cốc nước đang uống -em hỏi gì lạ vậy?

– Cách quát tháo của hyung..cách chịu đựng của JaeJoong hyung..cái này như là sự hiển nhiên giữa hai người vậy – YooChun nhú nhú mày

YunHo không nói gì chỉ nhún vai cười

– này nhóc..bao giờ có gia đình rồi nhóc sẽ biết. Bây giờ nhóc có thể hỏi JaeJoong xem em ấy có hạnh phúc hay không. Tôi phải đi làm. Thế nhé!

CốcCốcCốc

Tiếng gõ cửa liên tiếp làm phá hỏng giấc ngủ ngon, JaeJoong mắt nhắm mắt mở ậm ừ

– Ừm..vào đi.

– Hy..hyung.. – nhóc YooChun chết đứng ngoài cửa khi thấy anh nó vẫn nằm trên giường mà không mặc đồ, chỉ có chiếc chăn đắp hờ ngang hông

– Ơi.. – JaeJoong hoảng hốt bật người nhồm ngay dậy, nhưng rồi mặt chợt biến sắc, lại nằm vật xuống giường.

– Hôm qua...hồ.. à không...đêm qua.. – JaeJoong đỏ mặt, lấp ba lấp bấp cố tìm từ ngữ để nói cho em mình hiểu.

– ôi... – YooChun tỏ vẻ bất lực, ôm đầu đi ra – hyung mặc đồ vào đi rồi nói chuyện sau

YooChun đi khỏi để lại cậu nằm đó một mình. Hơi thần thờ một chút để nhớ lại mọi sự việc đêm qua, và rồi cậu chợt mỉm cười một cách ngốc nghếch. Trong lòng có cái gì đó ấm áp đến ngập tràn. Quay người sang bên cạnh, ôm lấy chiếc gối của YunHo, hít một hơi sâu mùi hương còn sót lại của hắn...chợt thấy mình vui lắm!

10. Chương 10

Jaejoong đỏ mặt.

Kể từ khi cậu thay đồ xong và ra ngoài thì Yoochun cứ nhìn cậu mãi. Kể cả bây giờ, khi cả hai đang ngồi ăn điểm bữa sáng thì thỉnh thoảng nó cũng ngược lên đưa mắt nhìn cậu.

– Ừm...Chun Chun à, em có việc gì muốn nói với hyung à? – cậu ngượng ngùng lên tiếng.

Yoochun buông đũa. Cậu có cảm giác, từ nãy đến giờ nó chỉ chờ cậu mở miệng trước.

– Hyung!

– Ừ hyung đây.

– Thật sự hyung có hạnh phúc không? – YooChun làm vẻ mặt hết sức nghiêm trọng. mím môi mím lợi nói.

– Thăng nhóc này! Sao lại hỏi thế? Tất nhiên là hyung hạnh phúc chứ. – JaeJoong bật cười trước điệu bộ lo lắng của em.

Yoochun im lặng. Nó nhìn cậu. Ánh mắt dò xét.

– Thật chứ?

– Thật mà! Sao thế?

– Không sao. Em chỉ cảm thấy, thái độ gắt gỏng của Yunho hyung và thái độ cam chịu của hyung hôm qua, có vẻ như là việc tất nhiên.....vậy thôi.

– Không có mà! Em đừng lo. – JaeJoong mỉm cười nhẹ nhàng.

Nhưng, rất nhanh sau đó, cậu lại cúi gầm mặt xuống, cố che vẻ gượng gạo của mình, cậu vội vã đứng lên thu dọn chén đĩa. Thật không ngờ Yoochun lại tinh ý đến vậy.

– Hyung à!

Cậu giật mình, tí nữa là đánh rơi chiếc đĩa đang cầm trong tay.

– Gì thế em? Làm hyung giật mình! Hyung đang rửa chén mà.

– Em hỏi hyung này. Đêm qua, hyung với Yunho hyung...là hạnh phúc chứ.

– Em nói gì thế? Thật là....- mặt cậu đỏ bừng.

– Em hỏi thật đấy, hyung trả lời em đi! Có thật là Yunho hyung đối xử tốt với hyung, hyung thật sự hạnh phúc không? – Yoochun nắm vai, nhìn thẳng vào mắt cậu.

Bối rối.

Thật lòng cậu cũng chẳng biết phải trả lời Yoochun như thế nào nữa. Nói có thì là nói dối, nói không thì cũng không hẳn là như thế. Đôi lúc, Yunho cũng làm cho cậu cảm thấy một chút ngọt ngào, một chút hạnh phúc. Chỉ một chút thôi, nhưng cũng là có.

– Ừm...có! – cậu gật mạnh đầu.

Yoochun không nói gì nữa. Mọi thứ chìm vào im lặng. Jaejoong cũng không biết nói gì. Không khí nặng nề bao trùm không gian.

Cuối cùng thì tận đến lúc Jaejoong đi học, cậu và Yoochun cũng không nói với nhau thêm câu nào nữa.

Cậu nhớ ánh mắt nó lúc đó.

Sững sờ.

Cay đắng.

Nhìn vào mắt nó, cậu hiểu.

Nó biết chuyện rồi.

Phải! Chắc chắn nó biết hết tất cả. Nó biết cuộc sống của cậu không hạnh phúc như cậu nói. Nó hiểu rằng cậu giấu nó. Và cậu cũng hiểu rằng nó thất vọng lắm. Thất vọng gì cậu không tin tưởng nó, không nói thật với nó.

Nhưng...

Buổi học căng thẳng cuối cùng cũng đã trôi qua.

Thoải mái vươn vai, cậu vui vẻ cười đùa, hoà vào dòng người đang đổ ra cổng với lũ bạn. Vừa về đến thì điện thoại trong nhà reo. Chắc tìm Yunho đây.

– Yoboseyo?!?

– Jaejoong à?

– Vâng! Ai thế ạ? – hơi bất ngờ nhưng cậu cũng nhanh chóng đáp lại

– Tôi! Yunho! Cho tôi số điện thoại của em. – YunHo nói gần như ra lệnh, nhưng nghe giọng lại có chút ngập ngừng.

– A..a.. – JaeJoong luống cuống – 0188 721 9400

– Được rồi! Ăn cơm chưa? hmm..mm...Em có còn đau không?

Cậu đỏ mặt.

Dù Yunho không đứng trước mặt cậu, nhưng khi nghe những lời ấy cậu vẫn cảm thấy ngượng. Xấu hổ quá!

– Ừm. Em mới về, vẫn chưa ăn. Em không sao. Anh ăn cơm chưa?

– Tôi ăn rồi. Em ăn cơm rồi đi ngủ đi!

Yunho cúp máy trước khi cậu kịp hỏi bất cứ thứ gì. Giọng hần nghe có vẻ gấp gáp kì lạ, cậu cảm giác như hần vừa lỡ lời, nói ra một điều không nên nói nên ngượng vậy.

Khó hiểu.

Nhưng...

Ngọt ngào quá.

Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng YunHo có thể gọi về nhà, nói với cậu những câu nói quan tâm như thế.

Chưa bao giờ như thế...

JaeJoong chính thức bước vào thời điểm thi cử gấp rút bận rộn.

Bận đến mức, từ trường về nhà, chỉ nấu vội nấu vàng một tí cho ra dáng bữa cơm. Rồi cũng vội vàng ăn, vội vàng dọn dẹp. Rồi chúi mũi vào đồng bài vở chất cao như núi. Một vài câu nói với Yunho và Yoochun cũng trở thành chuyện hiếm hoi, quý báu. Những bản vẽ phác hồng vút ngọn lên thành đồng trong phòng, JaeJoong thậm chí còn không có thời gian dọn dẹp nó đi nữa.

Hiển nhiên, việc “sinh hoạt chăn gối” với Yunho cũng bị dẹp qua một bên. Và điều này làm Yunho phát cáu.

Hắn có thể chịu đựng những bữa cơm sơ sài, vội vã của cậu. Hắn cũng có thể chịu đựng việc cậu ở trường nhiều hơn ở nhà. Duy chỉ có chuyện này là hắn không chịu đựng được.

Ai đời vợ chồng mới cưới với nhau, cậu lại quấy rầy như thế, lượn qua lượn lại trước mắt hắn, mà hắn không làm gì được. Thử hỏi xem có ức không?

Hễ hắn định chạm tay vào cái cúc áo ngủ của cậu là y như rằng cậu cất giọng thảm thương: “ YunHo... YunHo à..mai em đi thi mà..có thể để tối mai không?”

Đã không biết bao nhiêu cái “Để mai...” ấy trôi qua....

Và tuần lễ thi cử kinh hoàng của Jaejoong chính thức kết thúc bằng câu “Rảnh nợ!”, khuyến mãi thêm một đêm thức trắng vì “chuyện ai cũng biết là chuyện gì đấy”. Thậm chí đến vài đêm sau, YunHo cũng không để cậu yên ổn hoàn toàn.

Chỉ khổ cho thằng nhóc YooChun, thi thoảng nửa đêm tỉnh dậy đi uống nước hay đi giải quyết, nó sẽ nghe được những âm thanh rộn sống lưng...

– Arg...nữa..nữa..Yun..mạnh..

– JaeJoong... JaeJoong ahhhhh...

– Chậm...chậm.. đau mà..a..a..a..

Và khi vấn đề thi cử trôi qua, cũng là lúc Jaejoong đối diện với nỗi buồn tốt nghiệp.

Vậy là chấm dứt những năm “mài đũa quần” trên ghế nhà trường, chấm dứt thời học sinh sinh viên đầy mộng mơ, hoài bão.

Kim Jaejoong chính thức biến mất, nhường chỗ cho Jung Jaejoong – dâu hiền, vợ thảo...

Cuộc sống vợ chồng lúc này gần như là trọn vẹn, chỉ có hắn đi làm và cậu ở nhà nội trợ đợi cơm. Trước mắt JaeJoong chưa thể đi làm ngay vì còn đợi YunHo tìm cho chỗ làm tốt. JaeJoong thấy có chút gì đó rất đáng yêu, cái cuộc sống này đáng yêu, thật đấy...!

YunHo đã không còn quá tháo cậu nữa, đã có thể mỉm cười với cậu nhiều hơn. Hắn cũng thường xuyên về nhà ăn tối do cậu nấu nữa.

Chỉ có khi “trên giường” là đầu lại vào đấy...không lúc nào là để cậu yên cả. Nghĩ đến mà nhọc cả người!!!

Dạo này Jaejoong cảm thấy không khỏe.

Thật sự là không khỏe!

Cậu biếng ăn, nhìn thấy cái gì cũng ngán. Người thì lừ đừ, lúc nào cũng muốn ngủ. Yoochun cứ gọi là lo sốt vó lên. Nó lảng xăng chạy qua chạy lại phòng cậu với phòng nó, miệng liên tục hỏi cậu thế nào. Nhìn cứ như một con lật đật. Thật sự rất là buồn cười.

Nhưng mà...Cũng có một chút không vui.

Yunho thật quá vô tâm!

Cậu bị như thế tính ra cũng tròn cả tháng trời, vậy mà Yunho vẫn chẳng mảy may hay biết. Hắn cứ bình thường đi đi về về một cách lãnh đạm. Cách mấy ngày lại đề cậu ra mà làm “chuyện ấy”, mặc cho cậu mệt như cả người. Đôi khi van xin hắn...nhưng vô ích! Cậu còn lạ gì bản tính của hắn nữa...xin xỏ làm gì...tồn công thôi

Thậm chí, thấy cậu ngủ nhiều, hắn còn mắng cậu lười biếng. Vô tâm không chịu được! Nghĩ mà thấy tủi thân...

Lại thêm một tháng nữa trôi qua. Tình hình sức khỏe của cậu càng ngày càng tệ. Dạo này da cứ xanh lét, Yoochun mỗi lần ngồi vào bàn ăn là gấp thức ăn vào chén cậu đến đây ụ.

Nhìn phát ngán!

– Jaejoong hyung à, ăn thêm đi. – vừa nói Yoochun vừa gấp đồ ăn vào chén cậu.

– Ờ...

“QC”

Buồn nôn quá!

Chạy vội vào nhà tắm, Jaejoong nôn thốc nôn tháo trong ấy. Vừa bước ra được đã thấy ánh mắt dò xét của Yoochun, làm cậu chỉ muốn vào trong lại.

– Hyung à! Hay là...

Kì lạ!

Thật sự là rất kì lạ!

Chưa bao giờ Yunho lại cảm thấy kì lạ như hôm nay.

Căn nhà không có tiếng cười nói, đùa giỡn của Jaejoong với Yoochun. Cũng chẳng có ai chạy ra đón, chào hân một tiếng. Chỉ có một Jaejoong đang ngồi ngẩn ngơ trên sofa với khuôn mặt đỏ bừng, hai tay ôm chặt cái gối dựa. Và một Yoochun ngồi cạnh bên, cười hềnh hếch, hai mắt híp tịt vào, hí hửng một cách bất bình thường.

– Có chuyện gì vậy? Sao không xem TV đi?

– A anh rể à, Jaejoong hyung dạo này thêm chua. – nó liếc mắt nhìn JaeJoong nham hiểm.

– Ờ... mua dâu tây mà ăn.

– Jaejoong hyung hay buồn nôn. – nó cao giọng hơn, phớt lờ hoàn toàn đi cái nhìn cầu khẩn của JaeJoong, cái lắc đầu sợ sệt...kiểu như nài nỉ “ YooChun à.... đừng nói nữa mà!”

– Mai em đưa Jaejoong đi khám thử xem có bệnh gì không! – hân vẫn điềm nhiên tháo cái caravat ra khỏi cổ, không quay ra nhìn hai anh em kia.

– Khám rồi! Hyung ấy chẳng bệnh gì cả. – nó bụm miệng, cong gập người ra ghế sofa mà nói cho hết câu Bực mình rồi đấy!

Từ nãy đến giờ hân chẳng hiểu Yoochun đang nói cái gì với hân nữa. Lòng vòng lăm nhăm ba cái chuyện không đầu không đuôi.

– Rốt cuộc là em muốn nói cái gì với hyung? – YunHo cau có

– Anh rể ngốc! Jaejoong hyung có mang rồi! – Yoochun gào lên.

– YooChun à.. – JaeJoong lí nhí, cúi gằm mặt vào cái gối ôm, hai tai đỏ bừng.

– JaeJoong... – cánh tay YunHo đang gỡ dỡ cúc áo bỗng khựng lại, hân ngẩn ra nhìn vợ mình.

– Dạ... – JaeJoong nói nhỏ xiu.

– Qua đây tôi xem nào – hân bước lại gần cậu, kéo tay cậu đứng lên.

– Ai da...không có gì mà – JaeJoong lắc đầu nguầy nguậy – không có gì đâu...

– Sao lại không sao? – hân nạt nhẹ – mấy tháng rồi?

– Hai...hai tháng – cậu rụt rè giơ hai ngón tay lên, mặt mũi vẫn cúi gằm và đỏ từng bừng.

Một khoảng lặng chậm chạp trôi qua. Tất cả dường như đều ngưng lại, JaeJoong dường như còn có thể đếm theo được tiếng kim đồng hồ đang tích tắc trên tường.

– Cảm ơn em... JaeJoong à, cảm ơn em – YunHo đột ngột kéo sát cậu lại ôm siết, thì thầm vào tai cậu. Bao nhiêu nỗi mệt mỏi bực dọc của một ngày đi làm đã tan biến sạch sẽ, hân đang rất vui.

Cuối cùng JaeJoong cũng đã mang trong mình hình hài đứa con của hắn, vậy là hắn đã được làm cha, đã có thể trở thành một người chủ gia đình thực sự. Từ nay, hắn đã có một mầm sống nhỏ bé để chăm chút, thương yêu.

JaeJoong cũng thấy trong lòng mình hạnh phúc đến ngỡ ngàng, cậu chưa bao giờ có thể tưởng tượng ra cảnh tượng này, khi cậu thông báo cho chồng mình niềm vui của một người mẹ. Cậu càng không thể tưởng tượng ra điều đó với 1 người như YunHo. Bởi không thể hình dung được nếu biết chuyện, con người lạnh lùng, vô tâm như hắn sẽ phản ứng như thế nào.

Không vui mừng ra mặt thì cậu còn lưỡng lự, chứ nếu hắn mà không quan tâm, coi như không có gì xảy đến...hoặc tệ hơn, nhờ hắn lại quất tháo cậu chuyện này...vì cậu không biết “kế hoạch” chẳng hạn...chắc JaeJoong phát khóc mất.

Nhưng thực ra lúc này, khi được YunHo ôm trọn trong vòng tay, JaeJoong cũng đã khóc rồi. Giọt nước mắt hạnh phúc cứ thế trào ra trên khoé mi, và JaeJoong cũng không bận tâm lau nó đi nữa. Cậu còn đang mãi mê trong niềm vui to lớn, thiêng liêng này.

Nhưng, sự tỉnh ea, vòng ôm mạnh mẽ của JaeJoong phút chốc làm JaeJoong thấy bụng mình bị ép lại, cậu hoảng hốt đập đập vào cánh tay hắn:

– Anh! Đau con đấy!

– Ừm.. – YunHo mỉm cười, buông cậu ra, nhìn xuống cái bụng nhỏ của cậu thích thú.

– Gớm quá....có cảnh gì mùi mẫn thì lên phòng mà diễn riêng với nhau nhá Ở đây có trẻ em dưới 18 tuổi. – YooChun lên tiếng phá đám.

– Trật tự! – cả YunHo và JaeJoong đồng thanh quay sang YooChun mắng yêu nó

– Ok ok! em thua! – nó giơ tay lên đầu ra hiệu xin hàng – em về phòng đây, hai người tự do!

Và nó bỏ đi với nụ cười mãn nguyện trên môi.

JaeJoong hyung...! Thực sự hạnh phúc được rồi chứ...

11. Chương 11

YunHo ngồi trên bàn làm việc nhíu mày nhìn về phía giường ngủ, nơi người vợ ngốc nghếch Kim JaeJoong của hắn đang say giấc. Đã hai tháng rồi cơ đấy, hóa ra hắn đã có vợ được hơn hai tháng. Mầm sống mới nhú trong cơ thể của JaeJoong cũng đã được hai tháng. Hắn bản thân nhớ lại những ngày đầu tiên chung sống, hắn đã đối xử với JaeJoong như thế nào. Đêm tân hôn, hắn đã gieo vào JaeJoong mầm sống ấy, bằng cách đối xử thô bạo, hệt như hắn đã cưỡng bức vợ mình.

JaeJoong ngốc nghếch không hề biết phản kháng, cứ thế nhẫn nhịn chịu đựng. Hắn biết, hắn là kẻ vô tâm, hắn biết, hắn ích kỉ. Và thậm chí có lúc, hắn đã không coi JaeJoong là một người vợ để hắn yêu thương, chở che thực sự. JaeJoong vì hắn mà chịu bao khổ cực như thế...hóa ra là cậu rất ngốc, chứ không phải ngốc một cách bình thường. Bởi nếu khôn ngoan 1 chút, cậu đã sớm bỏ hắn mà đi rồi.

Chậm rãi xếp hết giấy tờ tài liệu công việc đang làm dang dở sang 1 bên, hắn tiến về phía giường ngủ. Thật khê, hắn chui vào chăn ôm lấy JaeJoong, hôn lên gáy cậu nhẹ nhàng.

– Ừm.. – cậu tựa quạu tỉnh giấc

– Sau này, sinh con xong mới đi làm nhé, đừng đi làm vội.

Giật mình bởi giọng nói bên tai, JaeJoong hơi co người lại một chút. Sau đó nhanh chóng nhận thức được câu nói của chồng, cậu gật gật đầu.

– Không biết con trai hay con gái – hắn thì thầm, đưa tay xoa xoa nhẹ lên cái bụng vẫn còn phẳng lì của cậu – Sau này sinh con xong, eo sẽ không thon như thế này nữa.

– Ừ...ừ.. – cậu lo lắng bầu lấy tay hắn – anh sẽ chê em xấu.

– Có thể – hần cười gian, cắn lên cổ cậu

JaeJoong chợt thấy hụt hẫng. Phải rồi, YunHo rất có thể sẽ chê cậu xấu, sau đó sẽ đi tìm người khác. Hần ta từ đầu tới cuối đâu có nói là yêu cậu, bây giờ có nâng niu cậu một chút cũng chỉ là vì cậu đang mang trong người cốt nhục của hần, của cả họ Jung. Nếu không thì....đừng nói là yêu, một chút quan tâm của hần cũng là khó khăn lắm rồi.

Nghĩ đến đây, tự dưng mắt JaeJoong thấy cay cay. Người ta nói người mang thai thường hay nhạy cảm, có lẽ đúng thế thật.

– Ngốc! – YunHo từ lúc nào đã đưa tay xoa xoa lên đôi mắt ướt ươn ướt nước của cậu – Lại khóc sao?

– – JaeJoong im lặng, cậu buồn lắm.

– Ngủ đi, JaeJoong ngốc nghếch – YunHo phì cười, ôm lấy cậu chặt hơn. – Tôi vẫn muốn ôm em ngủ ngon lành, đừng khóc!

JaeJoong mãi không thể hiểu hết được câu nói ấy của YunHo. Khi hần nói như vậy, là trong thâm tâm hần muốn để cậu biết rằng: hần vẫn cần có cậu.

Sáng sớm mờ vào bếp không có gì để ăn. Con chuột YooChun bắt đầu đi đục khoét khắp căn bếp. Cuối cùng thì nó cũng bới ra được gói mì tôm lẫn lóc trong chạn bếp.

– Trời vẫn còn thương em mà... – nó rầm rứt lắm lắm, đun nước sôi đợi mì chín.

Thật ra trong lòng nó đang không ngừng rửa xả cho đôi vợ chồng tâm thần nửa mùa kia. Mới hôm nào nó lớ ngớ bước chân vào cái nhà này, vợ chồng JaeJoong đối với nhau như người dưng nước lã. Có khi từ sáng đến tối không nói với nhau câu nào.

Còn bây giờ, YooChun đang tự hỏi, không biết có phải nó đã quá mát tay trong việc làm công tác tư tưởng gia đình hay không. Đôi vợ chồng kia ngày càng nồng thắm. O bé trong phòng ngủ đến 8h sáng không thèm dậy, Kể cả hôm nay là Chủ nhật đi nữa. Hừ, Chủ nhật thì không phải ăn sáng, chủ nhật thì không phải dậy sớm để hít thở chút không khí trong lành hay sao???

Nghĩ đến đây thì từ trên tầng hai, JaeJoong lò dò bước xuống

– Í...YooChun à, sao lại ăn mì tôm úp thế?

– Không còn gì để ăn – nó dẩu mồm ra.

– Sao không gọi hyung dậy nấu cho, cái thằng bé này, ăn uống vớ vẩn thế thì học hành làm sao nổi? – JaeJoong lo lắng xoa xoa đầu thằng em.

“Hyung đùa à? Gọi hyung dậy nấu ăn cho để rồi em bị YunHo hyung lôi ra làm thức ăn trắng miệng luôn quá” – YooChun nhăn mặt thâm nghĩ

– JaeJoong, em dậy lâu chưa thế?

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới luôn. Cái mặt ngái ngủ của YunHo lờ đờ hiện ra. Hôm nay nhìn hần có vẻ dễ dãi lạ.

– Em chưa – JaeJoong lắc lắc đầu

– Vậy chúng ta ra ngoài ăn sáng – hần nói nhanh, nhưng chợt khựng lại vì nhớ ra điều gì đó – Còn...YooChun, em có đi không?

– Không ạ – nó hừ lạnh, trề môi nói móc – em ăn mì tôm úp là no rồi.

– Ủ, thế cũng được – con người đơn giản như chú em, anh rất thích, anh chiều chú!, YunHo nhếch mép cười thâm với thằng nhóc.

Rất nhanh sau đó, hai vợ chồng kia tung tăng đi ra khỏi nhà, để lại YooChun bơ vơ với 4 bức tường. Không biết nên làm gì nữa, nó lại lúi sái sờ ra, lui cui chui vào phòng ngồi học bài.

Sắp thi Đại Học rồi, còn 2 tháng nữa thôi! Cố lên nào YooChun!

– JaeJoong, ăn đi!

– Ngán ngán làm sao ấy – JaeJoong bĩu môi nhìn xuống đĩa Beafsteak đang nghi ngút khói trên bàn – Thôi, không ăn đâu.

– Không ăn làm sao có sức, nào nhanh lên! – YunHo dúi vào tay vợ cái nĩa.

– Ừ.. – JaeJoong lắc lắc đầu

Mọi người xung quanh bàn ăn của họ, ai cũng len lén nhìn đôi vợ chồng trẻ này mà tủm tủm cười. Người ta bảo nhau, họ đang yêu mà, những người yêu nhau thì thường dịu dàng như thế.

– Em không ăn thì con của anh sẽ đói — YunHo nghiêm mặt nhắc nhở.

– Hức! – JaeJoong phụng phịu cắt 1 miếng thịt, bỏ vào miệng. Nhưng chưa kịp nuốt trôi, cảm giác lợn hống lại trào lên, JaeJoong cuống quýt xô ghế đứng dậy, chạy thẳng đến phía WC.

– Có sao không? – YunHo đứng ở cửa WC, nhú nhú mày nhìn vợ.

– Khô...ô... ọc...ọc..

Khuôn mặt JaeJoong như tái đi vì cơn buồn nôn trào tới mạnh mẽ. Trời đất như quay cuồng, ruột gan như bị xóc lộn hết cả lên. Hai mắt cứ giàn giụa nước...

– Ngoan nào, ngoan nào... – YunHo đưa tay vuốt vuốt lưng vợ an ủi – Không ăn nữa, chúng ta sẽ đi khám xem sao, nhé!

Gật gật đầu, JaeJoong vục một vốc nước lớn để rửa sạch mặt mũi. Cậu bị thai hành dữ quá...

– Là do thể trạng của cậu Jung yếu -Bác sĩ già đẩy cao gọng kính hơn nữa để nhìn rõ hơn đôi vợ chồng trẻ

– Ốm nghén là biểu hiện rất bình thường của thai phụ, nhưng ở cậu Jung, nó có thể sẽ diễn ra nhiều và lâu hơn người khác.

– Ui... – JaeJoong cụp mắt nhìn xuống sàn nhà.

– Cậu Jung nên được ăn uống tắm bổ, nên sắc thuốc bắc uống để an thai. Thêm nữa, thai nhi mới được 2 tháng, cộng thêm tạng người yếu như cậu Jung đây nên còn rất yếu, nên tránh vận động mạnh – Ông bác sĩ già nhìn hai vợ chồng cười mỉm.

– Vậy tình hình này còn diễn ra lâu không? JaeJoong ăn uống rất khổ sở, đã hơn 1 tháng nay rồi.

– Trước mắt hãy hạn chế đồ ăn có dầu mỡ, thai phụ thường bị ngán dầu mỡ nên hay buồn nôn. Sau một thời gian uống thuốc bắc chắc chắn sẽ có tiến triển.

– Cảm ơn bác sĩ!

Một mẻ hạ lưng xuống cái giường êm ái, hôm nay là Chủ nhật nhưng JaeJoong cũng chẳng còn hứng thú đâu vào bếp mà nấu nướng nữa. Sáng sớm ra đã bị một mẻ xóc ruột rồi, chưa ăn uống được gì, bụng có thấy đói nhưng miệng không hề có cảm giác thèm ăn. Hay thậm chí nghĩ đến mấy món ăn thôi là đã ớn trong họng rồi.

– Bố mẹ đã biết chưa nhỉ? – YunHo từ đâu bước vào, hỏi trống không.

– Ờ...biết gì cơ?

– Các cụ sắp có cháu.

– Em chưa nói – JaeJoong hơi đỏ mặt.

– Vậy gọi điện đi – YunHo cười. Một nụ cười đơn giản hiện lên, gần như cười theo phản xạ vậy, hần vừa nhắc đến bố mẹ, đến gia đình hần.

JaeJoong tự hỏi, đã khi nào hần cười phản xạ như vậy khi nghĩ đến cậu chưa? Cậu thì đã từng rồi đấy. Đã có lúc cậu cười vu vơ khi nghĩ về hần, về món ăn mà cậu và hần sẽ cùng sẻ chia trong bữa tối, về những gì đẹp đẽ mà cậu và hần sẽ cùng xây đắp sau này.

Nhưng, cũng đã lâu lắm rồi, JaeJoong không còn như vậy nữa.

Lúc trước, cậu đã từng tức tối, đã giận hờn hấn đến mức muốn chối bỏ, muốn buông tay với mọi thứ cậu đã có với hấn. Cậu không muốn đi tiếp con đường này, khi hấn là chồng, cứ thế vô tâm lao về phía trước với những danh vọng, toan tính cá nhân của hấn. Còn cậu là vợ, lầm lũi bước theo sau lưng hấn, thậm chí là bị hấn bỏ rơi, bị hấn quát tháo lạnh lùng.

Lúc nào JaeJoong cũng ở phía sau hấn, lúc nào cũng chênh vênh bên cảm giác bị bỏ lại phía sau.

Nhưng thật lạ, JaeJoong từ khi nào đã chấp nhận đi sau hấn? Chấp nhận đón chờ từng cử chỉ dịu dàng hiếm hoi nhỏ nhất nhất từ hấn. Cậu không biết, nhưng có lẽ, len lỏi một chút trong đó là cảm giác yêu. Cậu nghĩ là cậu đã yêu người đàn ông lạnh lùng vô tâm Jung YunHo đó.

Ha! Thật buồn cười, nhưng nghĩ cho kĩ ra, cậu có gì sai đâu cơ chứ? Cậu yêu chồng mình mà. Yêu những lúc được bận rộn bên căn bếp nhỏ chuẩn bị cơm nước cho YunHo, yêu những lúc nằm gọn trong vòng tay ấm áp của hấn, yêu những lúc hấn vụng về thể hiện cảm xúc với cậu, những lúc được cảm nhận cơ thể và hơi ấm từ hấn.

Đã rất nhanh, và không biết từ bao giờ, JaeJoong thấy mình....đang yêu.

Mẹ YunHo vui ra mặt, sau khi nghe tin con dâu có bầu, bà nhất định đòi lên thăm con bằng được. Gọi điện tối hôm trước là trưa hôm sau bà Jung đã hớn hở tay xách nách mang cả đồ đạc lên.

Nhìn con dâu xinh xắn ngoan hiền ra đón mình, bà Jung mừng mừng rỡ rỡ nắm tay nắm chân mà hỏi han luôn: con có ăn được không? có bị thai hành dữ không? YunHo có bắt con làm việc nhà nhiều không? ở đây có dễ chịu không?....

JaeJoong bị hỏi cho tới tấp, tới tấp mặt mũi đến mức không cả kịp trả lời.

YunHo cau mày khó chịu khi nhìn mẹ mình chăm chú đun nồi thuốc bắc trong bếp, hấn không thích ngửi mùi thuốc.

– YunHo, tẹo nữa nhớ đem thuốc lên cho JaeJoong uống, để mẹ nấu cơm cho.

– Vâng.

Nhìn mẹ mình thoăn thoắt đi lại bận rộn nấu nướng trong căn bếp nhỏ, YunHo tự hỏi, không biết là JaeJoong thì cậu như thế nào??? Có tất bận như vậy không? Bao bữa cơm gia đình cậu lo tươm tất, hấn chả để ý.

– JaeJoong dạo này ăn uống có được không? – bà Jung hỏi – thai hành có dữ lắm không?

– Không ăn uống được gì ạ.

– Chắc, thế không được rồi. Yunho à, con phải dỗ vợ ăn nhé, phải... phải...

Hấn bắt đầu phát ngáy với những lời dăn dò của mẹ mình. Từ sáng tới giờ, bà cứ hỏi hấn cái này cái kia, linh tinh cả lên rồi lại rồi rít dăn hấn phải đối xử với Jaejoong thế này, đối xử với Jaejoong thế nọ. Biết là mẹ hấn lo cho dâu, cho cháu nhưng cũng không cần loạn lên như thế chứ. Thật chẳng biết hấn là con bà hay cậu là con bà nữa đây.

– Jaejoong à, lại uống thuốc đi. – hấn bưng chén thuốc lên.

– Không. Em ứ uống đâu. – nghe đến thuốc là JaeJoong phát hoảng, giật mình chui tọt vào chăn.

– Ngoan nào! – YunHo cố gắng giật cái chăn ra

Từ ngày mẹ hấn lên tới giờ, cậu được cưng quá đâm ra nhờn nhẽ. Cái gì cũng đợi hấn năn nỉ hết nước hết cái mới chịu làm theo, không là y như rằng bà Jung lại có chuyện để mà vặn ngược tai hấn lên hỏi tội. Mà việc gì không nói, cứ đụng đến việc ăn và uống thuốc, thì y như rằng cậu hành hấn lên bờ xuống ruộng. Chẳng thế mà mỗi khi tới giờ cơm và giờ uống thuốc của cậu, chẳng những cậu muốn trốn mà hấn cũng méo mặt muốn trốn theo cậu luôn cho khỏe thân.

– Ngoan, uống hết thuốc đi rồi sẽ khỏe...

– Không mà. Thuốc đắng lắm mà. – cậu bắt đầu mè nheo, giả giọng hờn dỗi.

Lần nào cũng vậy, cũng có cái kiểu hành như thế này...YunHo chịu hết nổi rồi. Hết vợ đến mẹ, ai cũng lôi hấn ra mà quay quắt được. Hấn đến phát bực lên rồi đấy!

– có uống không thì bảo? – YunHo trừng mắt quát.

– Yun... – JaeJoong sợ hãi nhìn hấn đang tức tối, miệng cứng đờ.

– Em ích kỉ nó vừa vừa thôi, em không muốn chịu đắng nên em để mặc con tôi thế nào cũng được đúng không? Cơ thể thì yếu...em nói xem, em có còn xứng là mẹ không hả? Con tôi đang ở trong bụng em đấy!

– Em.. – Cậu run rẩy.

– Không muốn uống thì thôi, đổ đi – YunHo bực bội dẫn mạnh cái cốc thuốc xuống cái bàn cạnh đấy, dậm bước ra ngoài.

– Đợi đã – thu hết can đảm, JaeJoong lên tiếng khe khẽ – em uống.

YunHo không nói gì thêm, định bước ra ngoài hấn.

– em muốn nói... – JaeJoong tần ngần.

– Chuyện gì?

– Em...là vợ anh – JaeJoong hơi run run trong từng câu nói – Hay là người để thuê cho anh?

– Huh...?

– Anh...là lo cho em, hay là vì lo cho đứa trẻ trong bụng em? – Cậu xót xa nói tiếp – YunHo, em đã nghĩ là anh thay đổi...hóa ra là không...hóa ra em vẫn nghĩ đúng. Nếu không có đứa con này, đừng nói là yêu....được anh quan tâm cũng là khó khăn lắm rồi...

Bước xuống giường, quơ lấy cốc thuốc đắng ngắt trên bàn, JaeJoong nhắm mắt nhắm mũi uống cho sạch trước con mắt ngỡ ngàng của YunHo. Thuốc đắng, đắng lắm, đắng đến nỗi lúc uống JaeJoong không dám ngừng lại để thở, sợ rằng đầu lưỡi sẽ kịp cảm nhận được cái đắng ấy mà cơ thể sẽ rùng mình. Nhưng như thế đã là gì? Những gì cậu đang cảm nhận, đang đón lấy từ YunHo còn đắng gấp trăm, gấp vạn lần như thế.

Cạch

– Được rồi chứ? – nhắm chặt mắt để vị đắng tản ra trong miệng, JaeJoong nhếch môi cười – Anh vui lòng chứ? Yên tâm, em sẽ cố gắng sinh cho anh một đứa con khỏe mạnh. Anh không phải miễn cưỡng vì con mà cố gắng làm hài lòng em đâu.

Nói thật nhanh để dứt câu, JaeJoong gạt ngang YunHo đang đứng bần thần trước mặt mình sang một bên, chạy vội xuống nhà dưới.

– JaeJoong, con đi đâu thế? Sắp bữa tối rồi! – bà Jung ở trong bếp nói vọng ra

– Con đi mua cái này ạ – Cậu cố gắng nói cứng, ngăn cho giọng mình không vỡ òa ra – con về ngay thôi.

– Để mẹ gọi YunHo đưa đi...

– Không cần đâu ạ! – Cố gắng nói thật to để át đi nỗi buồn đang trào lên trong cuống họng của mình, JaeJoong vội vã lao ra khỏi nhà.

[YunHo....suy nghĩ kĩ lại, chẳng nhẽ không bao giờ, không thể nào anh đón nhận nỗi em sao???]

– JaeJoong hyung đâu ạ? – đến sát bữa ăn, YooChun mới bước từ phòng mình xuống bếp, bà Jung và YunHo thì đã ngồi sẵn bên bàn ăn, nhưng ghế ngồi của JaeJoong thì vẫn trống.

– Nó đi ra ngoài mua cái gì đó, chắc sắp về rồi – bà Jung nói có vẻ sốt ruột.

Không ai để ý đến sắc mặt của YunHo càng ngày càng xấu.

– YunHo, con gọi điện cho JaeJoong về đi, đang bầu bì thế, đến giờ ăn rồi lại không ăn đúng bữa, không tốt đâu.

– Vâng – hẳn đáp cụt lùn rồi lời điện thoại ra gọi.

Tiếng chuông điện thoại rép rất đở đến ngay bên tai.

– JaeJoong hyung không mang điện thoại! – YooChun nói gần như kêu lên.

YunHo tắt máy, hai mắt hẳn vạch đỏ.

– YunHo hyung, hai người lại làm sao rồi? – Giọng YooChun cuống lên – JaeJoong hyung đi đâu?

Ruột gan YunHo cũng như đang bị đốt cháy. Hắn nóng nảy xô đổ cái ghế, đứng phắt dậy, chạy ào ra khỏi nhà.

– YunHo, JaeJoong mà làm sao thì mày chết với mẹ! – bà Jung cố gắng nói với theo sau đầy phần nộ.

Công viên buổi tối vắng hoe vắng hoắt, JaeJoong bần thần ngồi đung đưa mình trên cái xích đu, trên tay là hộp kem hoa quả vẫn còn đang lạnh đến bốc cả khói, và cũng còn nguyên tem. Bàn tay trắng muốt đang sưng đỏ lên bởi quá lạnh.

– Bé yêu, mẹ con mình ăn kem đi!

Mỉm cười nhạt nhẽo, cậu cúi xuống nhìn bụng mình thì thào, tay run rẩy gỡ cái nắp hộp kem ra.

– Mau ngoan ăn với mẹ, nếu không bố YunHo của con sẽ nói mẹ chăm sóc con không tới nơi tới chốn.

Lạnh quá, trời đã vào thu rồi đấy, gió bắt đầu kéo về nhiều hơn. Lúc này ra khỏi nhà, JaeJoong mặc mỗi chiếc áo thun mỏng, bây giờ mới thấy lạnh đến co người lại. Cốc kem lạnh làm những ngón tay của JaeJoong buốt giá, nhưng cậu mặc kệ. Cậu không muốn về nhà lúc này. Về để rồi đón nhận những sự quan tâm của cả gia đình...mà sự quan tâm ấy không phải cho cậu, chỉ là gián tiếp qua cậu để quan tâm đến đứa nhỏ còn chưa thành hình trong bụng cậu mà thôi.

Muỗng kem đầu tiên mát lạnh trên đầu lưỡi, nước mắt JaeJoong gần như trào ra. Ha...cậu đang ăn rất ngon miệng.

– Bé con, mẹ sẽ chăm uống thuốc, chăm ăn...bé nhất định không được hành mẹ nữa nhé!

– Bé con, thực ra mẹ rất yêu bé, mẹ không giận bé đâu....

– Bé con...mẹ biết đặt tên con là gì? à, mẹ sẽ đặt biệt danh cho con nhé, là Boo được không? Hi...đáng yêu không?

– Boo ngoan, hôm nay mẹ đã cãi nhau với bố YunHo của con đấy. Mẹ không muốn về nhà nữa....

– Bé Boo à...hình như mẹ đã yêu bố con rồi...mỗi ngày đều yêu nhiều hơn 1 chút. Nhưng có lẽ...

JaeJoong thở dài, ngậm muỗng kem trong miệng cười ngu một hồi. Trên môi là nụ cười méo mó, trên đôi mắt ấy...là những giọt nước đầy.

Đêm đã khuya lắm rồi, ai nấy có lẽ cũng đã vui vẻ đầm ấm bên mâm cơm gia đình hết rồi. Chỉ có mình JaeJoong ngồi đây lẩm bẩm độc thoại với bé con của cậu mà thôi. JaeJoong chợt nhớ nhà, ở nhà lúc này không biết bố và mẹ cậu đang làm gì. Cả các chị của cậu nữa. Mọi người vẫn khỏe chứ? Có nhớ cậu nhiều không? Không biết Mẹ và các chị ngày xưa đi lấy chồng có giống cậu bây giờ không nhỉ?

Lắc lắc đầu, không đâu, hẳn mọi người đều rất hạnh phúc, cậu chưa thấy mẹ hay các chị than vãn về cuộc sống gia đình của mình. Họ đều rất vui vẻ và mãn nguyện với những gì họ đang có.

Vội vã đưa tay lau đi giọt nước mắt đang lăn dài xuống má. JaeJoong, mày thật ngốc, rốt cục cũng chỉ là hôn nhân sắp đặt, mày còn mong muốn gì hơn nữa? YunHo đối xử tử tế với mày như thế là tốt lắm rồi...

Bực bội ném cái vỏ hộp kem rỗng ra một góc khuất nào đó của công viên, JaeJoong cứ thế ngẩn người ra ngồi, ngồi rất lâu, rất lâu...lâu mãi cho đến khi...

– Sao lại không về nhà thế này?

12. Chương 12

Xoay xoay cốc cà phê trên tay, cậu ngưỡng ngừng nhìn chàng thanh niên trước mặt. Thật xấu hổ quá, gặp ai không gặp, lại gặp thầy Shim – giáo viên chủ nhiệm cũ của cậu trong một tình trạng tồi tệ như thế.

– Khuya thế rồi sao không về nhà mà lại ở ngoài đó hử em?

Giật mình, cậu lúng túng.

– À em ...em thêm ăn kem giữa công viên!

Nói xong cậu tự nhiên muốn trốn luôn cho rồi. Một câu trả lời lảng nhách và ngốc nghếch chưa từng thấy. Có là thằng ngu thì nó cũng biết cậu đang nói dối nữa là thầy Shim.

Thầy Shim là một trong những giáo viên JaeJoong quý mến nhất trong những năm tháng Đại Học, thầy trẻ, đẹp trai, lại vô cùng tâm lý và tốt bụng! Ha...nếu không vì hoàn cảnh bản thân lúc này, JaeJoong không khéo cũng xin chết thầy từ lâu rồi!

Nghĩ đến hoàn cảnh bản thân...JaeJoong lại không nén nổi mình trút tiếng thở dài...hóa ra từ nhỏ đi học mấy cái gọi là sổ phận bất hạnh éo le, mấy cái gì mà là thân phận phụ nữ chế độ phong kiến... JaeJoong thấy mình thật chả khác gì...

– Em mệt sao? – thầy Shim lo lắng hỏi, đôi mày thanh nhã khẽ nhíu lại.

– À không. Em không sao đâu thầy – cậu giật mình chối biến.

– Nếu mệt em cứ nói, đừng cố giấu nhé! – thầy Shim dịu dàng xoa đầu cậu...

Ấm áp!

Thật sự là ấm áp quá. Ấm đến mức cậu cảm thấy mắt mình cay cay. Phải chi, Yunho cũng như thầy Shim, dịu dàng với cậu như thế này, thì sẽ hạnh phúc biết bao.

– Ấy lại khóc rồi, em sao thế? – thầy Shim lo lắng hỏi cậu.

– Hức...hức...huhuhu...

Nước mắt không kiềm được, lặng lẽ rơi xuống, cuối cùng thì rơi vỡ òa ra khi gặp câu hỏi của thầy Shim. Tại sao lại bất công đến thế cơ chứ. Yunho là đàn ông, cậu cũng là đàn ông. Yunho là giám đốc thì sao chứ, cậu cũng có học hành đăng hoàng chứ nào có phải hạng vô công rồi nghề chỉ biết ăn bám nhà chồng thôi đâu? Nếu cần, cậu cũng có thể đi làm, tự nuôi sống bản thân mình và bé con trong bụng cậu, chẳng cần Yunho phải nuôi để rồi nặng nề cậu như thế. Vợ chồng mà cứ như người xa lạ.

Mệt mỏi quá...không thể gắng gượng nổi nữa rồi...Thầy Shim, cho em mượn bờ vai của thầy 1 chút được không? Chỉ một chút thôi ạ, em thực sự không còn nơi nào để dựa vào nữa rồi...

YunHo bực bội nhìn vào màn hình điện thoại sáng rực lên giữa đêm tối một lần nữa.

Vậy là Jaejoong đã đi được ba tiếng.

Hắn thật sự phát hỏa lên rồi. Vợ với con, hử một chút là giận là dối. Được cưng chiều quá hóa sinh hư! Dám bỏ nhà đi mấy tiếng đồng hồ như thế, bỏ mặc mọi người ở nhà chờ cơm. Phải chi ở nhà chỉ có mình hắn thì hắn cũng không thêm nói, đăng này còn có mẹ hắn ở nhà. YunHo tự hỏi người như JaeJoong còn có biết suy nghĩ không nữa.

– Jaejoong! – hắn gọi to.

– A! Yunho...

Hắn giật mạnh tay cậu về phía mình, kéo cậu ra khỏi vòng tay của chàng thanh niên kia. Lôi giật cậu về phía mình, hắn vẫn không quên “tặng” cho con người kia một ánh nhìn náy lửa.

– Em nghĩ cái gì trong đầu thế! – hắn gầm lên.

– Em....

– Em để mọi người ở nhà mòn mỏi chờ cơm. Còn em thì đi ôm người đàn ông khác giữa phố như thế! Em có biết em làm như thế, người ngoài mà thấy thì mắt mặt lấm không.

Im lặng!

Cậu thật sự không biết phải nói như thế nào với hấn nữa. Một phần là vì hấn nói đúng, một phần là vì cậu cảm thấy đau.

Rất đau.

Cậu cứ nghĩ là hấn ghen nên hấn mới nạt cậu. Nhưng sự thật, hấn chỉ quát mắng cậu vì lo cho cái danh dự của hấn, của giám đốc Jung Yunho mà thôi, chẳng hề có một chút gì là vì tình cảm cá nhân cả.

– Đi về! – không để JaeJoong kịp thể hiện thêm cảm xúc gì, hấn đã giật phắt tay cậu lôi đi, để lại thầy Shim nhìn theo cả hai người với cái nhìn ngỡ ngàng xen chút khó chịu.

– Nếu tôi không đi qua quán café ấy, không nhìn thấy em và lôi em về thì chắc em cũng chẳng nhớ là mình có nhà để về đây hả?

Đẩy mạnh JaeJoong ngồi phịch xuống cái ghế đá bên đường, YunHo nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái ngắt của JaeJoong mà quát tháo.

Đường phố vắng vẻ, một vài người qua đường vội vã bước đi, chẳng ai để ý đến đôi vợ chồng trẻ đang giận hờn nhau giữa đường giữa phố.

– Nói xem, em giận dữ cái gì? Em giận cái gì ở tôi hả? – YunHo quát to hơn nữa.

– Hức... – JaeJoong nấc lên, những giọt nước mắt lại trào ra yếu đuối. Người có bầu thường rất hay nhạy cảm như vậy, JaeJoong cũng tự thấy mình như thế. Nhưng rồi cậu nhanh chóng lấy tay gạt mạnh giọt nước mắt đi.

JaeJoong không hiểu nổi tại sao cậu không muốn khóc trước mắt YunHo như khi này cậu đã yếu đuối trước mắt thầy Shim.

– Kệ em! – cậu cứng đầu.

– Nay, tất cả chúng ta đều không phải trẻ con. Nghe tôi đây JaeJoong...- YunHo ngồi xuống cạnh cậu và lập tức cậu ngồi bắn ra một góc khác.

– Hóa ra là còn không dám gần với tôi như gần với người ta – YunHo nhếch mép cười nhạt – Người yêu của em đó sao? Hình như tôi đã phá vỡ mối lương duyên của hai người...

JaeJoong ngập ngừng định nói điều gì đó nhưng lại thôi....lòng cậu vẫn không ngừng phấp phồng nuôi 1 niềm hi vọng rằng: YunHo đang ghen!

Ha, đáng cười làm sao, trên đời này có người vợ nào lại muốn chồng mình ghen cơ chứ???

– Anh ghen à...? – JaeJoong lí nhí nhỏ xíu trong họng...cậu ngỡ là hấn chẳng thể nghe thấy.

– Vậy em nói tôi làm sao đây??? – Hấn lại bắt đầu to tiếng – Nhìn thấy vợ mình bỏ nhà đi giữa đêm tối và sau đó bắt gặp vợ mình đang ngồi bên thằng đàn ông khác, để hấn ta ôm ấp dỗ dành...

– Đó là thầy giáo của em.. – JaeJoong ngắt lời hấn....lòng như có một vết cắt ngang. YunHo đã ghen đấy, cậu đã hài lòng chưa? Hay là càng chỉ thêm buồn bã?

– Thầy giáo mà có quyền thể hiện tình cảm với học sinh như vậy? Tôi không ngờ giáo dục của nước ta bây giờ lại cỗi mở đến thế đâu!

Từng lời, từng câu nói của YunHo như dao sắc đâm sâu vào trái tim cậu. JaeJoong không ngăn cảm bản thân mình khóc, nhưng cậu đang cố ngăn cản bản thân mình để cho YunHo thấy cậu nhỏ bé đến mức bị chà đạp.

– Đến bao giờ anh mới hiểu... – JaeJoong gần như gào lên – Ai là vợ anh??? Em khổ sở là vì ai? YunHo, em đang mang trong mình giọt máu của ai? Phải, nếu đó là người yêu em, sao anh không nghi ngờ luôn đứa con trong bụng này của em là của người ta đi? Cố gắng níu kéo em lại làm gì?

– Được, coi như đó không phải người yêu em, vậy em vì cái gì mà bỏ nhà đi chứ, hả? HẢ???

– Em không phải là cái thứ đồ dùng – JaeJoong tiện chân sút tung hòn đá cuội dưới chân ra một góc – không phải là cái thứ anh muốn nói sao thì nói. YunHo! Đừng nghĩ là em yêu anh thì em nghe theo anh răm rắp!!!

– Em nói cái gì? – YunHo giật mình hỏi lại.

Như 1 kẻ bị nói hớ...JaeJoong mím môi.

– Không có gì...anh không cần quan tâm đâu.

Không gian giữa cả hai như lặng đi. JaeJoong hoàn toàn không dám vùng lên phản kháng như lúc này nữa....nhưng tại sao thế nhỉ? Tại sao cậu lại khó xử khi để cho YunHo biết được cậu đã yêu hắn? Là vợ chồng với nhau cơ mà?

Phải chăng đây chính là cảm giác bị thua thiệt? Khi mà cậu đã dành những cảm xúc đơn độc cho hắn thì hắn lại không để ý, thậm chí coi cậu là một thứ gia vị thường nhật trong cuộc sống của hắn lúc nào không hay.

– Đi về nhà thôi – Cơn giận trong lòng YunHo đã có phần vơi bớt, hắn nắm tay cậu kéo lên – Và đừng có tỏ thái độ gì nữa. Mẹ sẽ không vui đâu.

– Anh là cái đồ...- JaeJoong trừng mắt lên.

YunHo quay lại nhìn cậu, đôi mày nhíu lại có phần ngơ ngác.

– Em thì làm sao? Hay ho lắm sao?

– Em lạnh rồi – JaeJoong thu hết can đảm, cố gắng mè nheo hắn 1 lần nữa. Cậu lạnh thật đấy, mặc mỗi chiếc áo phong phanh như vậy, trời đã tối muộn, không chịu được.

Thở dài, YunHo cời chiếc áo khoác ra, đưa cho cậu.

– Mặc vào – hắn nói gần như ra lệnh.

– Đau chân...ai da... – JaeJoong cúi xuống vén cái ống quần lên xoa xoa cái bắp chân nhỏ nhắn trắng trẻo của mình, giọng tội tội.

– Tôi gọi taxi nhé?

– Không! – JaeJoong lắc đầu, tóm lấy cái áo khoác của YunHo choàng vội vào người rồi đứng phắt lên. Nhưng bỗng dưng thấy choáng váng, lền ngồi phịch xuống.

YunHo hoảng hốt

– JaeJoong!

– Ai...không sao đâu...

– Sao lại không sao? – YunHo cuống lên, xoay lưng về phía cậu – lên đây, tôi cõng. Nhanh lên!

– ưm..hihihi! – JaeJoong tí mắt cười ngốc, nhanh nhẹn trèo lên tấm lưng vững chãi của hắn. Cậu không sao thật mà, bà mẹ mang thai thì hay thiếu sắt nên thì thoảng có biểu hiện choáng. Cũng không nặng nề gì lắm, nhưng với 1 kẻ không biết gì về thai nghén như YunHo thì như thế là đủ làm cho hắn sợ xanh mặt rồi!

JaeJoong đã ngây ngô ngủ quên đi trên lưng YunHo lúc nào không hay. Bỏ qua cả bữa tối muộn màng cùng mọi người trong gia đình, cậu nhất định không chịu buông tay khỏi lưng áo của YunHo khi được hắn cõng về nhà. Mắt nhắm nghiền và đôi môi chu ra trong cơn say ngủ.

Không một ai nữ đánh thức cậu dậy cả!

Đặt JaeJoong nằm lại ngay ngắn trên chiếc giường êm ái, YunHo nhìn cậu một lần nữa thật kĩ càng. Đây là vợ hắn, là mẹ của con hắn... YunHo vẫn còn nhớ như in những gì hắn và cậu đã có với nhau. Chuyện của hai tháng vậy mà nhanh quá...hắn đã có một người vợ, và hắn sắp được làm cha. Nhưng thực sự YunHo vẫn không thể hiểu nổi mình, và tình cảm hắn nên đặt vào JaeJoong.

Phải rồi. lúc đầu kết hôn, không phải vì hấn yêu cậu.

Và thậm chí...đến bây giờ hấn vẫn không biết cảm xúc lúc này cho cậu....đã được gọi là yêu?

JaeJoong ngốc nghếch...làm hấn lo lắng, làm hấn bức bối, làm hấn vui, buồn lẫn lộn....làm hấn biết dành cho sự quan tâm. Cậu gần như là người đầu tiên biến hấn thành như vậy. YunHo đã không thể nghĩ là mình lại có thể dành quá nhiều tâm trí cho một người khác nữa như thế.

Suy cho cùng...YunHo lại thấy mình chẳng khác gì đang đặt tâm tư tình cảm vào một đứa trẻ con cả.

Sao lại có lúc giận dữ vô cớ như thế? Cậu có biết cậu đã làm mẹ rồi không? KKhông chăm sóc tốt cho bản thân cũng là không chăm sóc cho chính con của hấn và cậu. YunHo bỗng thấy lo lắng, không biết JaeJoong đi ra ngoài trời lạnh thế về có bị làm sao hay không.

KHế kéo tấm chăn xuống để sờ lên tay chân cậu xem có bị lạnh hay không, YunHo thở ra khe khẽ khi thấy thân nhiệt cậu bình thường.

Thế rồi tò mò không kiềm chế lại được, YunHo lại len lén vén tấm áo của JaeJoong lên, nhìn chằm chằm vào cái bụng phẳng lì của cậu....hấn không nhận ra đôi môi hấn đang vẽ lên một hình vòng cung thích thú.

Đôi tay dần dần xoa nhẹ hình tròn lên bụng JaeJoong, hấn hơi cúi người xuống để áp tai lên bụng cậu. Tự hỏi bé con trong bụng cậu lúc này sẽ phản ứng ra sao.

Nào ngờ người phản ứng chính là mẹ của bé:

– Ừm...Ừm... – JaeJoong dụi dụi mắt nhìn xuống, tá hỏa – YUNHO!!!

Suyt – hấn ngẩng phắt lên, ra hiệu cho cậu im lặng.

– Mới có hai tháng, chưa có gì để nghe đâu – mặt mũi đỏ bừng, cậu kéo hấn lên.

– Ừ – hấn không nói thêm gì nữa, nhanh chóng đắp lại chăn cho cậu, rồi cũng xoay lưng, nằm xuống bên cạnh, chuẩn bị đi ngủ.

– Yun.. – Cậu ngập ngừng...

– Gì thế? – Hấn không quay lưng lại. hỏi trống không

– Anh...ôm em đi – cậu rụt rè.

Giây phút tỉnh dậy và thấy YunHo đang nâng niu với nhóc con trong bụng mình, JaeJoong thấy cậu thật ngốc....hình như cậu đang ghen tị với đứa nhỏ vậy. Vì YunHo chỉ quan tâm đến nó mà không nghĩ đến cậu nên cậu mới buồn sao? Thật ngốc!

Lúc này chỉ muốn được hấn che chở...kì thực, cậu cũng muốn tự hỏi mình....tình cảm lúc này rồi sẽ đi đến đâu? YunHo sẽ đón nhận nó như thế nào?

– Lại gần đây – YunHo đổi tư thế nằm, đưa tay về phía cậu, đón cậu vào lòng mình.

– Sau này em sẽ không như thế nữa đâu – JaeJoong nói rất khẽ

– Đã biết ngoan rồi cơ đấy? – YunHo hừ mũi.

– Đừng giận nữa mà...

Hai người họ ngốc nghếch với nhau như vậy đấy...

13. Chương 13

Cuối cùng thì Jaejoong cũng vượt qua được thời kì ốm nghén, tính tình cậu cũng vì thế mà thay đổi khá nhiều. Cậu trở nên dễ chịu, trầm lặng hẳn chứ không còn hay nhõng nhẽo, hờn chút là quậy nháo cả lên như trước nữa.

Cứ theo như Yunho nhận định thì cậu bỗng dưng ngoan ngoãn hẳn ra. Có lẽ là vì ý thức được việc mình sắp sửa làm mẹ, thế nên là con người ta tự nhiên trưởng thành chứ không còn trẻ con như trước nữa chăng?

Mặc kệ!

Nguyên nhân gì cũng được, miễn là Jaejoong trở nên ngoan ngoãn hơn cũng đủ khiến cho Yunho hài lòng rồi.

Bởi lẽ, nói gì thì nói, điều mà Yunho cần nhất ở một người vợ chẳng phải là ngoan ngoãn yên phận, không xen vào việc riêng của anh cũng như không khiến anh vướng bận để anh có thể thanh thoi làm việc và kiếm tiền hay sao?

Cũng chính vì vậy mà anh cư xử thoải mái với cậu hơn trước. Hơn nữa, chính bản thân anh cũng hiểu, cậu hiện tại đang mang trong người đứa con của anh, mang trong người cơ hội để anh có một gia đình thực sự, để anh có cái để quan tâm chăm sóc.

Vì thế mà anh đối xử với cậu dịu dàng hơn, cố gắng thu xếp công việc để nhén ra thêm một ít thời gian mà vun vén cho cái gia đình nhỏ này có được thứ hạnh phúc thật sự.

Nhưng mà... vẫn là chưa đủ.

Sự thật thì, Jaejoong chỉ trở nên dễ chịu và trầm hơn bên ngoài thôi, chứ con người bên trong của cậu thì lúc này lại đang có nhiều biến động hơn bao giờ hết. Đã nói là bà bầu mà, tâm tính nhạy cảm hết biết, đã vậy còn thích suy luận lung tung beng!

Cậu trở nên nhạy cảm vô cùng. Chỉ cần một việc nhỏ thôi cũng khiến cho cậu buồn bã, suy nghĩ lung tung, trần trọc không yên cả ngày. Đáng lo nhất là cậu lại không biểu lộ điều đó ra ngoài mà chỉ lặng lẽ gặm nhấm mọi thứ một mình mình. Điều này cộng với bản tính vốn dĩ vô tâm, lạnh lùng của Yunho kết hợp thành một thứ thuốc độc chậm chậm thấm đẫm tâm hồn của cậu, phá hủy mọi cố gắng có được hạnh phúc của cậu từ trước đến nay.

– Jaejoong à, tôi về rồi đây!

Anh nhẹ nhàng bước đến ngồi cạnh một Jaejoong đang im lặng ngồi xem ti vi trên ghế sofa, bên cạnh là chiếc đĩa đựng vài thứ trái cây đã vơi quá nửa.

– Anh mới về! Anh có muốn ăn gì không? – cậu dịu dàng đáp lời anh.

– Không cần, tôi ăn cơm rồi! Em đi ngủ sớm đi, tôi đi tắm rồi sẽ lên sau. À, mẹ và Yoochun đâu?

– Mẹ Jung và Yoochun vừa đi ngủ xong. Cũng trễ quá rồi còn gì.

– Ừm cũng phải. Em đi ngủ đi.

Yunho à... Vẫn là anh không thể nào quay lại để nhìn em, dù chỉ một lần hay sao?

Anh vẫn vô tâm như ngày nào. Vẫn không thể cho em được một lời giải thích vì sao anh về trễ. Vẫn xem em như một con rối gỗ vô tri vô giác, chỉ cần làm theo những điều anh muốn chứ không cần quan tâm đến cảm giác của em.

Em vẫn luôn tự cho mình là vợ của anh. Và vì là vợ của anh, nên em cũng biết ghen mỗi khi anh về trễ, người nồng nặc thứ mùi rượu bia son phấn đàn bà tạp nham. Và em cũng biết buồn, biết tủi thân khi chồng mình không thèm ngó ngang đến bữa cơm mình nấu. Cũng biết sợ hãi cảm giác bị chính người chồng mình đầu ấp tay gối bỏ rơi lại phía sau, cô đơn, lạnh lẽo...

Yunho à! Cảm giác của em bây giờ kì lạ lắm. Em...cũng không biết là như thế nào nữa. Em... em cảm thấy hạnh phúc khi được anh quan tâm. Em cảm thấy lo lắng khi cảm giác anh đang bước nhanh hơn, bỏ lại em sau lưng. Và em...cảm thấy vỡ òa trong sung sướng khi nhìn anh mỉm cười hạnh phúc, ôm em, dịu dàng nói chuyện với bé của chúng ta mỗi đêm.

Có lẽ là...em đã yêu anh!

–Jaejoong hyung! Bác Jung bảo hyung xuống ăn sáng đây.

Yoochun thò đầu vào quăng cho Jaejoong một câu xong chạy biến xuống nhà, mặc cho cậu ngái ngủ góc đầu dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Nhìn qua phía giường Yunho thường nằm

-Yunho à, dậy đi anh! Xuống ăn sáng k....

Bối rồi

Hụt hẫng

Không có anh ở đó.

Chăn nệm kê bên lạnh ngắt. Chắc anh dậy lâu lắm rồi. Cũng đúng thôi. Anh đâu có dư thời gian mà suốt ngày ở nhà ăn với ngủ như em được. Anh còn phải đi kiếm tiền nuôi cái “cục nợ” là em đây.

Em đúng là đối tác vô dụng nhất trong cuộc đời anh.

Lẽ ra...em không nên xuất hiện. Có lẽ, nếu như thế, anh sẽ tìm được cho mình một người vợ thật sự để anh chăm sóc và yêu thương, xây dựng một gia đình hạnh phúc.

Như bây giờ...

Đem bộ mặt buồn bã, ngổn ngang suy nghĩ dằn vặt và âu lo xuống nhà, bỗng ánh mắt JaeJoong như vụt sáng lên khi thấy bóng hình quen thuộc ấy trong gian bếp bé nhỏ:

-Ồ...Yunho! Anh chưa đi làm à?

-Hôm nay tôi không đi làm. Em ăn sáng nhanh đi rồi cùng tôi đi mua ít đồ cho con!

Bất ngờ thật!

Một người chỉ biết đến công việc như anh cũng chịu nghỉ làm để đi mua sắm cho con với em như một người cha tận tụy sao?

Hay là...anh yêu em?

Sẽ là thật chứ? Yunho à, em yêu anh. Em thật sự yêu anh. Gia đình của chúng ta...sẽ hạnh phúc, anh nhé!

– Bây giờ mình mua gì hả anh?

– Mua một ít quần áo, vật dụng cần thiết và một ít đồ chơi là đủ rồi.

– Yunho à! Cái áo hồng này đẹp quá! Lấy cái này nhé!

-Em không biết nghĩ à! Lỡ con là con trai thì sao? Em phải chọn sao cho cả trai và gái đều mặc được.

Được rồi, là em ngốc! Đừng gắt lên như thế. Em xin lỗi mà...

-Yunho! Con heo Boo này dễ thương quá! Mình mua cho con nhé!

-Ừ! Chắc con thích lắm. Con heo giống mẹ nó. Ầm!

A...Yunho, anh vừa khen em ầm ồ. Là thật chứ? Thật chứ?

-Jaejoong!

-Dạ!

-Cái đầm bầu này có vẻ hợp với em. Em vào thử đi. Sau này bụng to ra không mặc đồ thường được đâu. Tôi không muốn sáng sớm phải chạy đi mua quần áo cho em.

Là anh quan tâm em sao?

Yunho à!

Em yêu anh!

Chiếc xe oto sang trọng trở tới trước cửa nhà của YunHo, sau đó là một vài hồi chuông nhà nhận e dè vang lên.

– Tôi ra đây!

YooChun, với bộ dạng hết sức bê bối: dép lười, áo ba lỗ và quần sọc hoa chạy ra mở cửa. Nó đang bận học bài, thật cũng không để ý mình đang mặc cái gì.

– Xin chào...ôi..! – Shim ChangMin mỉm cười, sau đó suýt té ngã ra sau bởi phong thái...hồn nhiên của anh bạn nhỏ họ Park kia.

– Vâng..ơ hơ – YooChun nhăn mặt ra nhìn vị khách lạ ăn mặc đẹp đẽ kia, nhìn thấy biểu cảm ngạc nhiên pha lẫn buồn cười của anh ta, sau đó nhìn lại mình...mới biết mình thật mất lịch sự.

– Xin lỗi Xin lỗi – Nó tíu mắt cười cầu tài – tôi đang mải dọn dẹp 1 số thứ nên không để ý..Anh tìm ai ạ?

– Tôi tìm Kim JaeJoong. Đây có phải là nhà cậu ấy không?

– Vâng, đúng rồi. Mời anh vào nhà. Anh JaeJoong vừa đi ra ngoài 1 lát, chắc cũng sắp về rồi.

Gật đầu cảm ơn, ChangMin bước vào theo sau YooChun để vào nhà. Không gian ấm áp nơi phòng khách nhanh chóng hiện ra trước người giáo viên trẻ tuổi, bài trí rất hài hòa và có phong cách! ChangMin gật đầu khen thầm. Lát sau, một người phụ nữ trung niên bước ra:

– Chào cậu! Xin hỏi cậu đây là...

– Dạ, cháu chào bác. Cháu là Shim ChangMin, thầy giáo chủ nhiệm của JaeJoong tại trường Đại Học năm vừa rồi.

– Woa...quý hóa quý hóa quá. Hóa ra là thầy giáo của JaeJoong nhà tôi. Thật ngại quá! Cháu nó vừa cùng chồng đi ra ngoài mua sắm mấy thứ, thầy chịu khó đợi 1 lát nhé...thầy có muốn uống gì không?

“Chồng..?” ChangMin lẩm bẩm cái từ ấy trong đầu. JaeJoong hóa ra đã lấy chồng rồi sao? Con trẻ như vậy...ChangMin khẽ lắc đầu thầm tiếc, một khi đã vướng vào hôn nhân thì sự nghiệp khó phần mà bay cao được, nhất là khi đã đứng vào vai trò một người vợ.

Cũng không biết bản hợp đồng lần này ChanMin mang đến cho JaeJoong, phía bên công ty chủ quản có yêu cầu là Chưa kết hôn hay không...Cầu trời là không phát sinh ra cái điều khoản quái quỷ ấy. ChangMin đã phải rất cân nhắc trong các cựu học sinh của mình để chọn ra 1 người phù hợp, và còn phải cất công đi đến tận nhà học viên của mình để thông báo tận nơi. Có thể nói, anh rất kì vọng vào bản hợp đồng này, mong muốn nó sẽ nâng đỡ cho nhân tài có điều kiện phát triển hết mức của mình.

Đó là Thông báo tuyển người kèm theo bản hợp đồng kí trong 5 năm của Tập đoàn Thời trang Red Sun. Đây là một trong những Tập đoàn Thời trang lớn mạnh nhất Hàn Quốc, cũng là Tập đoàn thời trang có sức vươn ra Quốc tế mạnh nhất hiện nay. Hiện Tập đoàn đang cần tuyển một lớp người mới, hồng tằm đổi bộ mặt nhân viên, cán bộ cũ đang dần đi vào rệu rã của mình. Và đặc biệt trong ngành Thiết Kế thời trang, Tập đoàn đòi hỏi rất khắt khe, cũng vì thế, Khoa Thiết kế Thời Trang của Đại Học Mỹ Thuật Seoul chỉ được nhận 1 giấy thông báo và một bản Hợp Đồng duy nhất.

Nếu như lần này, Shim ChangMin không giới thiệu được một ứng cử viên xuất sắc thích hợp để gửi đi, cũng như JaeJoong không thể làm được việc này, thì coi như danh tiếng của trường Đại học Mỹ Thuật Seoul như bỏ đi rồi.

Thế nên ChangMin mới phải kì công như vậy.

Mặt khác, JaeJoong không phải là một học sinh tài năng tầm thường. Xét về học lực trên trường, cậu ấy hoàn toàn dễ bị lẫn vào số đông, thế nhưng làm Giáo viên Chủ nhiệm, ChangMin biết rõ nhất khả năng của JaeJoong. Cậu nhóc này có cái nhìn độc đáo về thẩm mỹ khác hẳn những học sinh mà ChangMin từng hướng dẫn. Anh không thể ngờ được là cậu nhóc mặt mũi sáng sủa(có chút xinh xắn) này lại chứa đựng nhiều ý tưởng táo bạo và liều lĩnh về Trang phục như thế trong đầu. Nếu giới thiệu cho Red Sun, chắc hẳn họ rất thích thú.

Mới suy tư đến đó thì cánh cửa nhà đã mở ra.

– Mẹ, YooChun...hyung về..a...Thầy Shim...?

– JaeJoong?????

14. Chương 14

Ngày mai đi thi mà vẫn điên cuồng type Fic...lại có Yaoi nữa....

Mọi người sắp ngủ hè rồi na Happy summer

– Tôi phản đối! – YunHo gần như dẫn mạnh cốc nước xuống mặt bàn gỗ, làm nó kêu “cộc” 1 tiếng khô khan.

– Yun.. – JaeJoong giật mình ngẩng lên nhìn chồng, cậu vẫn còn đang chìm đắm trong trạng thái hồi hộp, vui sướng, tự hào lẫn lộn.

Thầy Shim vừa đến thông báo cho cậu 1 tin rất rất rất đáng để ăn mừng. Cậu đã là học sinh duy nhất của khoa Mỹ thuật Công nghiệp được chọn để kí kết hợp đồng với Red Sun. Đây không chỉ là 1 cơ hội việc làm đơn thuần, mà quan trọng hơn cả, nó là danh dự, là cuộc đời, sự nghiệp của cậu, của thầy Shim, và của cả trường Đại Học Seoul.

Thế nhưng ngay khi nghe thầy Shim trình bày, Jung YunHo đã lập tức phản đối.

Cậu biết hấn lo cho cậu.

Cậu biết hấn lo cho đứa con của 2 người.

Cậu càng biết, hấn không muốn cậu gần gũi với thầy Shim, làm cho hấn không kiểm soát được cậu.

Nhưng cậu cũng biết, là YunHo không hiểu được cảm giác của cậu lúc này!

– Anh Jung, đây là cơ hội ngàn năm có 1. Không phải lúc nào Red Sun cũng trải thảm đỏ đi chào gọi nhân lực như hiện nay...

– Tôi không lạ gì điều này – YunHo nhướn mày lên nhìn ChangMin ý như “không cần anh nói nhiều nữa...”

– Vậy, tại sao anh không đồng ý?

– JaeJoong nhà chúng tôi hiện nay thể trạng không phù hợp để đi làm!

Shim ChangMin hơn trợn mắt to hơn 1 chút nhìn cả vào 2 vợ chồng. Rốt cuộc là anh đang phải chứng kiến điều gì đây? Lần trước gặp là 1 gia đình đang trong chiến tranh lạnh, người chồng gia trưởng, có phần lạnh lẽo, người vợ bị chèn ép triệt để. Và hôm nay gặp lại thì là 1 ông chồng yêu thương vợ đến mức muốn bảo vệ vợ như nâng trứng, hứng hoa. Thật sự khiến người ta nhanh chóng rối trí!

– Thầy Shim... – JaeJoong thở se se, tựa như cậu đang sợ, chỉ cần thở mạnh 1 cái là cơ hội của cậu cũng sẽ bị thổi đi cái...phù

– Không sao – ChangMin cười nhả nhận, đưa tách cà phê lên nhắm môi – Tôi sẽ lựa chọn học sinh khác, đây cũng là ý kiến của gia đình, không thể ép buộc. 1 khoa có hơn trăm học sinh, không em này còn em khác mà....

Thực ra ChangMin đoán cảm thấy rất bức mình. Gia đình này thật buồn cười, họ nghĩ họ là ai chứ. Cơ hội dễ dàng như vậy mà lại không thương tiếc quảng qua cửa sổ. Cứ cho là không ưa gì anh đi nữa, có thể đến mức này không? Hầm hằm từ chối thầy giáo của người nhà, bảo thủ và gia trưởng 1 cách quá đáng. JaeJoong có lẽ khổ sở với người chồng này lắm!

– Hả..... – JaeJoong trợn mắt lên hoảng hốt...nhanh như vậy sao? Cơ hội vuột mất dễ dàng như vậy sao?

– Rất cảm ơn thầy! – YunHo nhếch môi cười hài lòng.

Tiến thầy giáo ra về mà JaeJoong như đeo thêm cả 1 tảng chì vào người. Vậy là cậu đã mất luôn 1 cơ hội mà không biết bao nhiêu người mơ ước, mà không phải do cậu tự tay từ chối, mà là do người chồng mẫu-mực-hoàn-hảo của cậu sắp đặt cho. Không thèm hỏi đến cả ý kiến của cậu, YunHo mạnh tay gạt phẳng tất cả mọi thứ. Tựa như anh ta không thể để cậu ra khỏi tầm tay, dù chỉ 1 giây phút.

Và thế là ngay lập tức, cái suy nghĩ “YunHo chỉ đang lo cho con mà thôi...” Lại lập tức ủa về và choán đầy lấy tâm trí cậu. Nó khiến cậu khó thở và run rẩy. JaeJoong đem cả bộ mặt thần thờ đầy tiếc nuối và cả ngơ ngẩn vì suy nghĩ vào bữa ăn.

Thấy cậu không tập trung, thi thoảng bà Jung cũng bắt chuyện hỏi han cậu, nhưng JaeJoong cũng chỉ đáp cho qua loa. Thậm chí bà Jung đã hỏi gì, và cậu đã trả lời ra sao... JaeJoong hoàn toàn chẳng để vào đầu.

YooChun vừa ăn nhồm nhoàm vừa chúi đầu vào quyển sách tham khảo môn Hóa chẳng chịt những công thức. Nó không hề biết là có 1 JaeJoong không-hề-bình-thường trong bữa cơm hôm nay.

Chỉ có YunHo là để ý đến sự bất thường của JaeJoong nhất. Thế nhưng với bản tính dễ nóng giận của mình, YunHo hoàn toàn chỉ nghĩ rằng JaeJoong vì không được đi làm, JaeJoong vì bị hắt từ chối Shim ChangMin mà trở nên buồn phiền. Hắn chẳng thể hiểu được khát khao và niềm tự hào của cậu đã to lớn nhường nào. Bởi đơn thuần hắn nghĩ, hắn có thể cho cậu hơn thế.

Tuy nhiên, tức giận vẫn hoàn toàn là tức giận.

Thôi thì cứ đơn thuần và sáng suốt hiểu rằng, YunHo đang ghen đi. Dẫu rằng hắn chẳng dễ dàng chấp nhận điều đó.

Buổi tối sau khi ăn cơm, đứng trước mặt bà Jung uống hết 1 cốc thuốc an thai đầy hụ xong, JaeJoong vẫn bê nguyên bộ mặt ngơ ngác của mình lên phòng. YunHo vẫn đang ở dưới nhà xem dở trận bóng đá. Chỉ có 1 mình cậu trên phòng ngủ. Rồi rồi, JaeJoong bắt chợt giữ lại những mẫu vẽ cậu đã miệt mài thức khuya dậy sớm để hoàn thành cho luận án tốt nghiệp vài tháng trước. Từng đường vẽ, từng nét màu đều gọi lại cho cậu 1 niềm ui thích khó tả.

JaeJoong rất thích vẽ. Ngay từ khi còn bé, khi mà những cậu con trai bằng tuổi đều xin bố mẹ mua súng nước, xe đua... JaeJoong lúc nào cũng nũng nịu bằng được để xin mẹ một bộ chì màu thật tươi tắn, và luôn thật ngoan ngoãn để được các chị lớn cho những tờ giấy phẳng phiu để có giấy vẽ.

Lớn lên 1 chút, khi mà các bạn cùng trang lứa lao đầu vào ôn hết môn này đến môn nọ để thi Đại Học, JaeJoong chỉ chuyên tâm vào vẽ, quyết tâm thực hiện ước mơ thi vào khoa Mỹ thuật Công Nghiệp của Đại Học Seoul. Vì mục đích rõ ràng gì thì cậu không có.. cậu chỉ biết đó là đam mê từ nhỏ của mình, và cậu đơn thuần chỉ là muốn sống cùng nó, lâu thật là lâu.

Nhưng con người khô cứng như YunHo có lẽ không bao giờ hiểu được những ước mơ, đam mê đó của cậu. Thậm chí JaeJoong đang phảng phất lo sợ rằng YunHo sẽ phì cười khi biết được tại sao cậu lại theo học Mỹ thuật. Cậu sợ hắn sẽ thấy cậu nhảm nhí, trẻ con và tầm thường.

Biết bao nhiêu người theo học những ngành nghề cao quý, lắm tiền nhiều của khác. Còn cậu, cậu chỉ lao theo no những 1 ước mơ đơn thuần. Chưa bao giờ, chưa 1 lúc nào JaeJoong vì áp lực cơm áo gạo tiền mà trần trở về công việc, nghề nghiệp của mình.

Ngày hôm nay cũng vậy, khi thầy Shim mang tin vui đến báo cho cậu, JaeJoong cũng chẳng mấy may suy tính đến chuyện lương bổng, kiếm chác gì ở công việc của mình. Cậu chỉ đang háo hức muốn khẳng định mình, tha thiết muốn được bước vào một Môi trường đỉnh cao mà biết bao nhiêu người mơ ước để được cống hiến.

Thế nhưng những khát khao ấy của cậu chưa kịp bùng lên thì đã nhanh chóng bị YunHo dập tắt.

Dập tắt một cách phuc phàng, không thương tiếc!

0

KHoảng 10h tối, trận bóng đá kịch tính cũng đã kết thúc, YunHo mới vươn vai đứng dậy nghĩ đến chuyện đi ngủ. Tắt hết mọi thiết bị điện trong phòng khách, kiểm tra phòng bà Jung đã cài chốt cửa sổ cẩn thận khỏi gió lùa hay chưa, qua phòng YooChun nhắc nó học khuya quá nhớ tắt điều hòa kéo cảm lạnh...xong xuôi đầu đó hắn mới lên gác về phòng ngủ.

Mở cửa bước vào, điều đầu tiên đập vào mắt hắn là 1 JaeJoong đang thiêu thiêu ngủ, nửa nằm nửa ngồi trên giường. Trên tay cậu còn cầm nguyên một xấp giấy đã qua tô tô vẽ vẽ gì đó. Khé nhíu mày bởi sự vô tâm của cậu, đã sắp làm mẹ đến nơi rồi mà còn buông tuồng như thế này, liệu mấy nữa có chăm chút nổi cho con không?

Lại gần JaeJoong, rút nhẹ xấp giấy trên tay củaa, định dìu cậu lại giấc ngủ 1 cách tử tế. Nhưng vừa cầm lên, những dòng chữ trên tờ giấy A4 trắng đập vào mắt hắn làm hắn bức bối!

[Nét vẽ khá hoàn chỉnh, màu sắc tuy còn hơi gượng gạo nhưng để lại ấn tượng khá tốt. Cổ lên JaeJoong nhé! Shim ChangMin]

Một vài tờ giấy khác, cũng những lời khen đầy dịu dàng ấm áp như vậy, và đều kí dưới cái tên Shim ChangMin. Hừ, JaeJoong, xem ra tôi đã quá coi nhẹ chuyện này, phải chăng em và thầy giáo của mình còn có một mối quan hệ bất thường nào khác? Nhìn xem, em lưu luyến anh ta đến mức phải nhìn lại nét chữ để cho vơi nỗi nhớ sao?

xoạchxoạch

Bực tức ném những tờ giấy ấy vào 1 góc giá sách, YunHo quay lưng lại phía JaeJoong, thả mình ngồi xuống giường...thực sự hần bị cậu làm cho tức đến khó thở!

– Ừm...Yun..ah..

Bị những tiếng động lạ làm cho tỉnh giấc, JaeJoong ngồi dậy lấy 1 tay dụi dụi mắt, một tay nín lấy áo YunHo giặt giặt.

Gạt thẳng tay JaeJoong ra khỏi mình, YunHo nằm xuống giường, tưởng như không muốn quan tâm đến JaeJoong nữa. Hành động ấy là JaeJoong như bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt. Cậu vội vã ghé người xuống lay lay vai YunHo.

– YunHo...đừng giận mẹ con em mà

– Muộn rồi, ngủ đi – hần nói 1 câu chẳng hề liên quan

– Yun... – JaeJoong yếu ớt cào cào lên lưng hần lần cuối rồi mệt mỏi nằm xuống bên cạnh. Lại giận dỗi, lại bực bội nữa rồi...

[HIDE-REPLY-THANKS]

Khi JaeJoong gần như sắp chìm vào giấc ngủ lần nữa, cậu chợt cảm thấy có một bàn tay lạnh lạnh luồn vào trong áo, vuốt ve dọc sống lưng mình

– Yun..ah... – khó khăn để kéo bàn tay của YunHo ra khỏi mình, cậu giả giọng nũng nịu...muốn đi ngủ, không muốn làm gì nữa đâu!

Dường như bỏ ngoài tai lời gọi của cậu, những nụ hôn bắt đầu lan xuống cổ. Chiếc áo ngủ cũng được nơi cúc dần dần, bàn tay không ngừng khuấy động.

– Con..còn con nữa... – trong gờn thở gấp gấp, JaeJoong khẽ thở ra lời hoảng hốt

– Không sao đâu – YunHo gằm nhẹ trong họng để như khẳng định chắc chắn cho cậu biết. Những ngón tay nhẹ nhẹ siết lấy đầu nhũ hồng hồng của cậu, gây kích thích.

– Ừ..ừ....

Đã lâu rồi không còn những đụng chạm, cơ thể JaeJoong bỗng như bị dị ứng với những cái vuốt ve âu yếm. Cứ không ngừng vụn vụn hết bên này qua bên khác, như muốn né tránh vậy. Điều này làm YunHo thấy bất bình.

– Em chán ghét sao?

Hừ nhẹ trong họng, YunHo lần tay ra đằng sau, trực tiếp tấn công thẳng vào nụ hoa nho nhỏ của JaeJoong, khiến cậu giật thót mình, bám lên vai hần mà thở gấp.

– Không..không...Yu..un...ah...

Chiếc lỗ nhỏ không ngừng siết chặt lấy ngón tay của hần, cộng thêm âm thanh ma mị từ chiếc miệng hồng nhỏ nhắn của JaeJoong như đang đốt cháy đục vọng trong YunHo. JaeJoong của hần! JaeJoong chỉ có thể thuộc về hần! Hần tưởng như mình đang phát điên lên khi nghĩ rằng 1 JaeJoong trong bộ dạng quyến rũ này sẽ thuộc về kẻ khác

– Đừng..đ...ừm..mà..ừ..ừ...ừ....

Khẽ giãy thân dưới của mình ra để tránh sự va chạm kịch liệt từ ngón tay của YunHo, JaeJoong cảm thấy toàn thân như đang nhũn ra vậy. Đã mấy tháng nay không quan hệ rồi, JaeJoong biết chỗ đó của mình đã chật chội hơn, chuẩn bị sẽ khó khăn hơn....nhưng cậu cảm thấy YunHo như đang nóng vội điều gì đó... JaeJoong sợ đau....

Thân thể trắng mịn của JaeJoong vịn vẹo trong tay YunHo, càng khiến hắn như phát cuồng hơn. Nôn nóng đưa hai chân cậu lên cao, hắn từ từ đẩy thân dưới vào. Bất chấp những cái lắc đầu hoảng hốt của JaeJoong và bầu vú yếu ớt của cậu trên bả vai mình.

– ahhhh...đau...đau quá...Yun...yun..ah...

Nhìn thấy một JaeJoong hấp dẫn nằm dưới thân mình khiến cho YunHo không thể không muốn chiếm hữu cậu triệt để hơn. Ôm lấy JaeJoong, YunHo thì thảo vào tai cậu

– JaeJoong, em là của ai?

Vừa nói, thân dưới vừa khẽ cử động, khiến cho kẻ nằm dưới không thể không khó chịu mà co rút người vào.

– Nói xem, em là của ai, hả...?

– Đau quá...Yun...ư..ư...ư.....

Mỗi câu nói là một nhịp đẩy kịch liệt, khiến cho JaeJoong phải cong mình lên để thích nghi. Khoái cảm vốn đã bị dồn nén từ lâu nay lại được trào ra, làm cho cậu choáng váng, lảo đảo mà chống đỡ.

– Là của ai...là của ai hả JaeJoong...?

Không nhẽ em không muốn thuộc về tôi? Chẳng nhẽ không hề là của tôi sao??

– Yun...! – Từ đôi môi nhỏ nhắn thì trào ra những âm thanh rời rạc, hòa lẫn với tiếng thở dồn, thân hình không ngừng bị nâng lên hạ xuống, đưa đẩy mạnh dần.

– Jae...Joong.. – YunHo cúi xuống, ngậm lấy vành tai cậu nói khẽ – Của ai...?

– Yun..ah..ah....YunHo....a....em là..của Yun...YunHo...

Nước mắt trào ra theo khóa mi, rơi xuống nệm 1 giọt ngấn, vội vã.

– JaeJoong của anh...JaeJoong...

– Đứng...đứng lại...Yun.. – lời yêu cầu khẩn khoản, mê mị, không khỏi làm điên cuồng kẻ nằm trên

– Jae...ah...

Thân hình vạm vỡ của YunHo như bao trùm lấy tất cả cơ thể của cậu. Bất luận là thế nào, hắn cũng như một vòm trời rộng, nắm chắc lấy cậu trong tay. Chỉ muốn cậu là của hắn, chỉ muốn độc chiếm cậu, không cho bất kì ai chạm vào, càng không thể để cho ai khác sở hữu.

Lẽ nào...đây gọi là...Yêu?[/HIDE-REPLY-THANKS]

15. Chương 15

– YunHo...đau bụng quá!

JaeJoong khe khẽ cào cào lên tấm lưng trần của hắn, âm thanh nho nhỏ cất lên, tìm cách đánh thức hắn khỏi cơn ngủ say.

– Yun..ah...

– Huh...

Cuối cùng hắn cũng tỉnh giấc, đôi mắt hấp háy vì ngái ngủ rồi cũng nhanh chóng nhận ra khuôn mặt nhăn nhó của JaeJoong trước mặt mình.

– Em đau bụng quá...

– Sao lại như thế?

Hắn hoảng hốt vùng dậy lật tung tấm chăn ra để xem xét....dưới chân JaeJoong đã có một vũng máu nhỏ khô cạnh, vẫn còn những khoảng âm ẩm

– Chết tiệt! JaeJoong...Em làm sao thế này??????

– Thông thường sang tháng thứ 5 hoặc tháng thứ 6 là thai phụ có thể quan hệ bình thường, điều này thậm chí còn rất tốt cho thai nhi....

– Vậy tại sao JaeJoong lại.... – YunHo nóng nảy ngắt lời vị bác sĩ già hắn đã quá quen mặt.

– Cậu ấy có thể trạng không được tốt lắm, hơn nữa tâm lý cũng không ổn định, có thể nói là bị stress, quan hệ trong lúc tâm trạng không hoàn toàn thoải mái, cho nên...

Ngưng một lúc, vị bác sĩ già quan sát nét mặt của YunHo đang chau dãn lại, ông lựa lời nói tiếp.

– Trong khoảng thời gian mang thai, đừng bắt cậu ấy phải tiếp nhận quá nhiều chuyện buồn bực. Nếu có thể làm gì đáp ứng cho cậu ấy vui thì nên làm. Thể chất yếu có thể bồi dưỡng được, chứ tinh thần mà có vấn đề thì sẽ ảnh hưởng nặng nề lắm

“Buồn bực? Lẽ nào chỉ vì chuyện công việc ở Red Sun mà em buồn bực? JaeJoong, em thật ngoan cố! Không thể yên tĩnh ở nhà dưỡng thai cho yên ổn được sao?”

– Lần này động thai tuy đã cấp cứu kịp thời, thế nhưng nó ảnh hưởng không nhỏ tới sự phát triển của thai nhi. Anh nên nhớ, hạn chế cho cậu ấy làm việc nặng. Nếu còn thêm 1 lần ảnh hưởng này nữa, nhẹ là nằm liệt giường cho đến lúc đẻ, nặng là mất cả mẹ lẫn con....

0

– JaeJoong à, con đã thấy đỡ chưa?

– Dạ rồi mẹ – cậu mỉm cười yếu ớt đưa tay đón lấy bát cháo từ tay mẹ Jung, cố gắng không làm mẹ phải lo lắng.

– YunHo, con ở đây chăm JaeJoong một lát đi, cho vợ con ăn hết chỗ cháo này nhé. Mẹ đi về lấy chút đồ đạc, chiều mẹ sẽ đến sau.

– Vâng, con biết rồi.

Sau khi đôn đáo lo lắng cho con dâu xong, bà Jung lại tắt bật rời đi. Nhà họ Kim phải chiều nay mới lên đến nơi được, trước mắt bà phải lo cho JaeJoong thật kĩ, nếu không nhà họ Kim sẽ trách móc thông gia bên này không ra gì mất.

– Em đã thấy mẹ vất vả vì em chưa?

Giọng nói của YunHo nặng nề cất lên ngay khi bóng dáng của bà Jung vừa khuất. Hắn tiến đến cạnh giường bệnh của JaeJoong, cầm lấy tô cháo nóng trên tay cậu, ánh mắt nhìn cậu chăm chăm.

– Em...em... – những ngón tay gầy vịn vẹo góc chăn khổ sở.

– Em không lo được cho sức khỏe của em thì còn ai lo được nữa? Em không nghĩ đến em, thì ai nghĩ cho con?

– YunHo, em xin lỗi...

– Xin lỗi con của chúng ta ấy! Bất cứ mệnh hệ gì của em đều ảnh hưởng rất lớn đến nó...em biết không?

Giọng nói vẫn thật nặng nề....nhưng toàn là sự quan tâm.

– Yun ah...

– Mau ăn hết bát cháo này đi...từ sáng đến giờ 2 mẹ con đã vất vả rồi. Nào, há miệng ra...

Đôi mắt to tròn của JaeJoong càng được sức mở to hết cỡ. Cái gì đây? Hắn định đút cho cậu ăn sao???

– Nhanh lên nào! Cháo nguội nhanh lắm đấy...

– Ừm

Gật đầu nhanh nhẹn, JaeJoong nhích người lại gần để YunHo đút cho mình từng miếng cháo nhỏ một. Cảm giác được yêu thương chiều chuộng chọt len lõi trong cậu làm cậu thấy hạnh phúc vô cùng. Trái tim cứ đập rộn lên như những người mới yêu.

Ăn hết bát cháo, YunHo hỏi cậu muốn ăn nữa không, JaeJoong lắc đầu nguây nguậy. Được chồng chăm chút thì thích thật đấy, nhưng mà cậu ăn không nổi nữa rồi.

– JaeJoong này...em thực sự muốn đi làm đến vậy sao?

Bỗng dưng hần mở lời hỏi là cậu chột dạ, giật mình đánh thót một cái.

– Không...có đâu...

– Em có biết Shyu là tập đoàn chuyên về cái gì không?

Lắc đầu

– Vậy em có biết chồng em làm ở đâu không?

JaeJoong hơi nhú mày 1 chút, hình như là....

– Shyu!

Cậu reo lên như đứa trẻ tìm được hộp kẹo chocolate mà bị giấu kĩ nơi góc tủ vậy. Nhưng bắt gặp ánh mắt chán nản của YunHo, JaeJoong nhanh chóng bấu môi ra, che giấu sự vui mừng của mình.

– Shyu là tập đoàn chuyên về thời trang và vật dụng công sở nội quốc lớn nhất nhì Hàn Quốc. Tôi là giám đốc Nhân sự của chi nhánh Thời trang trang phục công sở.

JaeJoong cúi mặt xuống nhìn tấm chăn trắng muốt của bệnh viện. Đây là lỗi của cậu rồi...là cậu đã vô tâm, không biết rõ cả nghề nghiệp của chồng mình nữa.

– JaeJoong, em có muốn thử đi làm không?

– ...

– Tôi hoàn toàn có thể thu xếp cho em một chân trong bộ phận thiết kế của chi nhánh. Nếu em thực sự muốn đi làm đến vậy. Rõ ràng là Red Sun hơn hẳn Shyu, nhưng....

– Không...em có muốn...em muốn đi làm – Cậu rối rít – Không cần Red Sun...

– Đồ ngốc này...

– Được làm cùng chỗ với anh là em vui lắm rồi – JaeJoong lí nhí trong miệng, giấu đi nụ cười đến hồng cả mặt của mình.

YunHo nghe được rất rõ câu nói ấy, phòng bệnh thường có tiếng vang lớn hơn JaeJoong tưởng, người như YunHo, không thể không nghe rành.

– Vậy mau mau khỏe lại, tôi sẽ đưa em đi làm, được không?

– Dạ...

– Chỉ cần em và con muốn....nhớ đừng cái gì cũng giữ khư khư trong lòng nữa...Tôi không muốn phải lo lắng như hôm nay lần nữa đâu.

– Em biết rồi mà, ông xã – Cậu cười tí mắt, cái miệng nhỏ chu lên nịnh nọt.

– Cái gì...ông xã??? – YunHo sượng chín người...JaeJoong học đâu ra cái kiểu xưng hô như đám con nít mới yêu này vậy?

– Hi... – cậu cười lấp liếm rồi quay mặt đi, tựa như chưa từng có nói qua điều gì hết.

YunHo vờ húng hắng ho vài cái rồi đứng lên.

– Ở ngoan đây 1 chút, tôi đi lấy nước uống đã nhé.

Chờ cho YunHo đi rồi, JaeJoong mới nằm yên xuống giường, rúc vào chăn cười hi hi thích thú.

– YunHo ah, em yêu anh.....

0

Khi YunHo đang ngủ thiếp trên ghế dài cho người nhà trong phòng bệnh lúc đầu giờ chiều thì ông bà Kim đã lên đến nơi.

– JaeJoong, JaeJoong ah...

Bà Kim hoảng hốt vỗ nhẹ lên má đứa con trai út của mình, mắt đỏ hoe. Biết nó đi làm dâu xa nhà vất vả, bà cũng không thể làm gì được hơn. Chăm lo nó quá, khéo khi lại mang tiếng chiều chuộng con cái. Điều tiếng dưới quê lan nhanh và dữ hơn bất kì điều gì. JaeJoong từ bé đã quen được chiều chuộng, sao biết cách chống lại những điều tiếng ác ý được chứ.

Thể trạng của nó không tốt, từ nhỏ đã vậy....thế nhưng càng nhìn con bà Kim càng xót. Có ai mang bầu mà lại gầy xẹp đi như thế này không? Đã không béo lên được thì thôi, ai dè lại còn gầy hơn cả khi còn là sinh viên.

– Mẹ/ Mẹ vợ...

JaeJoong mở mắt, YunHo cũng tỉnh giấc, cả hai đồng thanh nhìn bà Kim lo lắng.

– YunHo à, JaeJoong là do làm sao vậy? – Ông Kim lập tức lên tiếng.

– Là do thể chất con yếu, cho nên bị động thai... – JaeJoong lập tức lên tiếng thanh minh.

– Có ai mang bầu mà gầy yếu như con tôi không – Mẹ Kim xót xa vuốt trán cậu – JaeJoong à, những tháng đầu ốm nghén khổ sở không con?

– Dạ không có đâu...

YunHo đứng một bên nhìn JaeJoong mỉm cười với mẹ vợ mình mà chợt thấy chạnh lòng. JaeJoong có một vẻ đẹp rất giống mẹ, lại có nét hiền lành ở nụ cười giống bố. Lúc nào khuôn mặt cũng thật vui vẻ, khiến cho người khác chẳng mấy may được về những gì cậu ấy đã chịu đựng.

Suýt chút nữa chính bản thân mình cũng không giữ được mạng sống. Vậy mà JaeJoong vẫn kiên cường như vậy...khi được chính bàn tay YunHo chăm sóc thì đã nhanh chóng ngáy giấc cười mà quên đi hết thấy mọi sự đau khổ trước đó.

Một người vợ như vậy, YunHo có thể không yêu sao? Tại sao hắn lại cứ cố quên lãng đi những cảm xúc của mình lâu đến thế? Rất quan tâm đến cậu, rất muốn ôm trọn lấy cậu, để cậu ra phía sau lưng mình mà che chở cho toàn vẹn. Khi cậu ấy hờn giận, khi cậu ấy chăm lo cho bản thân mình, chỉ muốn cậu ấy vì bản thân mình mà như thế mãi.

Hơn cả một người vợ ngoan hiền mà YunHo từng mong đợi, JaeJoong có lẽ chính là 1 nửa mà bản thân hắn đã thiếu vắng bấy lâu nay. Một nửa bù đắp, chịu đựng cho mọi khiếm khuyết của hắn. Hắn đã bỏ qua cậu quá nhiều, đã làm cậu đau khổ quá nhiều. Hắn đã sai, hắn đã sai thật rồi.....

– Mẹ à, JaeJoong còn đang mệt, cứ để em ấy nghỉ ngơi. Bố mẹ vừa lên, để con đưa bố mẹ về nhà nghỉ ngơi thu xếp đồ đạc. Lát nữa chúng ta sẽ quay lại.

– Phải rồi, bố mẹ đi đường xa mệt rồi, nên nghỉ ngơi 1 chút, lát nữa quay lại cũng được mà. Con không sao đâu – JaeJoong cười tươi, nắm lấy tay mẹ mình vỗ vỗ an tâm – Bố mẹ lên là con vui lắm rồi.

– Cái thằng bé này, to đầu rồi mà không làm cho bố mẹ hết lo được – Ông Kim xoa xoa đầu đứa con trai mình cười hiền.

“Không chỉ làm cho bố mẹ không hết lo đâu, còn làm con lo nhiều hơn nữa kia...” – YunHo trầm nghĩ, khóe môi từ lúc nào chợt nhếch lên thành nụ cười.

16. Chương 16

JaeJoong, mau ăn thêm chút nữa đi, con xem con đi, người gầy đét rồi kia kìa.

– Con no lắm rồi mà mẹ.

– Nào, ăn thêm một chút nữa...

–...Oọc...

JaeJoong bưng miệng, cái mặt nhăn nhó lại đến khổ sở. Đầu lắc quảy quảy...cậu thực sự không nuốt nổi nữa rồi.

Từ ngày bố mẹ đẻ cậu lên đây, bữa nào cậu cũng bị ép ăn đến nó căng ra thì thôi. Không phải JaeJoong e ngại gì chuyện vọc dáng, mà là mức ăn của cậu có ngưỡng, ép thế chứ ép nữa cậu cũng chỉ ăn được bằng đó mà thôi!

Nhìn thấy con mình khó ở, bà Jung và bà Kim mới thôi ép cậu ăn cho hết chỗ canh gà nhân sâm kia. Rồi hai bà nhìn nhau thở dài, bảo nhau dọn dẹp mâm cơm.

– YooChun! Ăn hết chỗ canh nhân sâm này đi!

– Không phải chứ...?

YooChun mặt méo xẹo nhìn hai bà bác mình mà muốn phát khóc. Số nó thật thảm, hơn 1 tuần nay, mấy thứ đồ thập toàn đại bổ của anh JaeJoong ăn không hết là nó phải xử. Mà mấy cái thứ đó toàn phẳng phát vị thuốc bắc, bảo nó mê được mới lạ. Thậm chí nó còn nghi ngờ, nếu có lúc nó mà ớn đến mức phát ói ra, bác Kim sẽ phán ngay rằng nó...ôm nghén!

Nhắm mắt nhắm mũi húp từng ngụm canh mằn mặn giòn ngọt chua chua, toàn mùi thuốc bắc, YooChun phát hiện ra rằng giấc mơ lớn nhất của nó lúc này không phải là đỗ Đại Học, mà là JaeJoong mau mau sinh em bé!!!

0

– Hôm nay con không phá em chứ?

– Con ngoan lắm anh ạ.

Mỉm cười gỡ caravat xuống cho YunHo khi hắn về đến nhà, cậu đáp lại lời hỏi han ân cần của hắn. Sau đó tắt bật đi lấy bộ đồ mặc ở nhà xuống cho hắn, nhưng cậu vừa chạm tay vào cái mắc áo, YunHo đã nắm tay cậu kéo lại.

– Cứ nghỉ ngơi đi, tôi tự làm được rồi.

– Ừm.

JaeJoong ngồi dựa vào đầu giường, khe khẽ đưa tay vuốt bụng mình. Bụng cậu bây giờ cũng khá lớn rồi, sờ vào là thấy rõ ngay. Bé yêu của cậu đang lớn dần lên từng ngày, JaeJoong thấy rất hạnh phúc về điều đó.

Đã ra viện được hơn 1 tuần, sức khỏe cũng đã hồi phục lại khá nhiều, JaeJoong không ngừng mong ngóng về chuyện YunHo hứa hẹn cho cậu đi làm ở Shyu. Nhưng từ sau hôm ở bệnh viện về đến giờ, hắn chẳng động đến nữa. Mà JaeJoong cũng không dám hỏi, chỉ sợ hắn gắt gỏng lung tung.

Thở dài.....

– JaeJoong, chuẩn bị trang phục và đồ đạc đi, sáng mai tôi sẽ đưa em đến Shyu thử việc.

– Oa....

– Còn trợn mắt cái gì nữa....không thích sao?

– Có! Có thích!

JaeJoong tíu mắt cười tươi chạy đến bên bàn làm việc, soạn ra những dụng cụ cần thiết cơ bản cho việc vẽ. Một vài giấy tờ về hồ sơ, nhét nó vào đây cặp.

- Ngày mai đi mặc áo rộng rộng một chút, kéo người ta lại để ý.

- Em biết rồi mà.

Mãi mê hào hứng chuẩn bị, JaeJoong chẳng biết YunHo đang ngồi bên mép giường nhìn cậu chăm chú đến thế nào. Cậu cứ tất bật chạy qua chạy lại, chọn hết bút này giấy nọ. Sau đó đến lục lọi tủ quần áo...

- A...không được rồi anh...

- Sao vậy...

- Bụng lớn quá...em không mặc quần jeans được

“Thật là phiền quá đi cái đồ gỗ này” YunHo trầm nghĩ trong bụng như vậy, sau đó hần bảo cậu:

- Không mặc vừa quần vậy em mặc váy đi

- Trời ơi không được đâu!

JaeJoong úp mặt vào hai bàn tay lo lắng.

- Em vẫn mặc nó ở nhà đấy thôi.

- Nhưng đây là đi làm cơ mà...

- Tôi đã mua cho em mấy cái đầm bầu rất sang trọng mà, mặc nó đi.

- A..a....không được đâu [><"] -="" vậy="" thì="" một="" là="" mặc="" nó,="" hai="" là="" em="" không="" đi="" làm="" nữa...="" -="" oa...oa...oa...không="" được="" đâu="" -="" jaejoong="" bắt="" đầu="" giờ="" thói="" ăn="" vạ="" làm="" nũng.="" -="" vậy="" chịu="" thôi,="" tôi="" không="" thể="" đeo="" một="" nude-er="" đến="" công="" ty.="" -="" em="" không="" có="" nói="" là="" em="" sẽ="" nude="" -="" vậy="" em="" mặc="" cái="" gì???="" ...="" -="" em="" không="" biết.="" yunho="" chau="" mày="" nhìn="" người="" vợ="" nửa="" trẻ="" con="" nửa="" người="" lớn="" của="" mình,="" cuối="" cùng="" hần="" ra="" quân="" lệnh="" -="" một="" là="" mặc="" đầm="" bầu!="" hai="" là="" ở="" nhà!="" tôi="" cho="" em="" chọn="" đấy.="" mau="" lên="" rồi="" xuống="" nhà="" ăn="" cơm!="" [= "><"]... sáng="" hôm="" sau.="" -="" chà,="" jaejoong="" nhà="" ta="" xinh="" đẹp="" quá="" đi...="" mẹ="" jung="" nhìn="" cậu="" trầm="" trồ,="" bắt="" cậu="" quay="" qua="" quay="" lại="" mấy="" vòng="" cho="" bà="" ngắm="" kĩ.="" rõ="" ràng="" con="" dâu="" bà="" là="" con="" trai,="" vậy="" mà="" mặc="" đầm="" bầu="" xinh="" xắn="" không="" thua="" đứa="" con="" gái="" nào="" hết!="" chiếc="" đầm="" dài="" tay="" màu="" xanh="" nhạt="" có="" thắt="" nơ="" màu="" xám="" trước="" ngực,="" khéo="" léo="" che="" đi="" cái="" bụng="" hơi="" lớn="" của="" cậu,="" nhưng="" lại="" làm="" da="" cậu="" như="" trắng="" hơn.="" đường="" nét="" hết="" sức="" tao="" nhã,="" mềm="" mại.="" -="" là="" yunho="" chọn="" cho="" con="" đấy="" mẹ="" ạ="" -="" jaejoong="" cười="" vui="" vẻ="" khoe="" với="" mẹ="" jung="" và="" mẹ="" kim="" như="" vậy.="" đằng="" sau="" lưng="" cậu="" đang="" có="" một="" kẻ="" mừng="" thầm.="" -="" nào,="" đã="" đến="" giờ="" rồi,="" mau="" lên="" xe="" thôi="" -="" hần="" ngắt="" ngang="" sự="" thích="" thú="" của="" nhị="" vị="" phụ="" huynh,="" dắt="" tay="" jaejoong="" ra="" ngoài="" nhà="" để="" xe="" -="" để="" cho="" các="" cụ="" khen="" nữa="" thì="" em="" sẽ="" không="" ra="" được="" khỏi="" nhà="" đâu.="" jaejoong="" thoáng="" đỏ="" mặt.="" cậu="" thấy="" rất="" vui.="" đây="" là="" chiếc="" đầm="" bầu="" yunho="" đã="" lựa="" mua="" cho="" cậu="" từ="" khoảng="" nửa="" tháng="" trước="" rồi,="" không="" ngờ="" cậu="" hợp="" nó="" đến="" vậy.="" yunho="" không="" phải="" là="" người="" khô="" cứng="" như="" lúc="" đầu="" cậu="" tưởng="" tượng...thậm="" chí="" rất="" biết="" chiều="" vợ="" là="" khác="" cơ.="" ngồi="" trên="" xe="" và="" nhăm="" nháp="" với="" niêm="" vui="" ấy="" của="" mình,="" chả="" mấy="" chốc="" chiếc="" xe="" đã="" dừng="" rìch="" lại="" trong="" hầm="" để="" xe="" của="" tập="" đoàn="" shyu.="" -="" đến="" nơi="" rồi!="" yunho="" ghé="" người="" sang="" ghế="" đây="" an="" toàn="" cho="" jaejoong,="" phút="" chốc="" cả="" cơ="" thể="" vũng="" chãi="" của="" hần="" nghiêng="" sang="" bên="" cậu="" làm="" mũi="" cậu="" phảng="" phất="" mùi="" nước="" hoa="" lacoste="" nam="" tính="" của="" hần.="" cái="" mũi="" bắt="" giác="" phập="" phồng="" hít="" thở="" nhiều="" thêm.=""

-=” khụ...khụ...=” -=” lại=” sao=” rồi?=” -=” yunho=” lo=” lắg=” sò=” sò=” má=”
 cậu.=” -=” em=” bị=” sắc...khụ..khụ...=” -=” sắc...?=” sắc=” cái=” gì=” nhĩ?=” jaejoong=”
 uổng=” cái=” gì=” đầu=” mà=” sắc?=” sắc=” không=” khí=” à?=” nghĩ=” đến=” đó=”
 yunho=” vớ=” cuổng=” quýt=” mở=” cửa=” xe,=” hắ=” sợ=” không=” khí=” trong=”
 xe=” kín=” quá=” làm=” cậu=” khó=” thở.=” hiểu=” được=” hành=” động=” đó=”
 của=” hắ,=” jaejoong=” bật=” cười.=” chồng=” cậu=” lại=” lo=” xa=” quá=” rồi.=”
 lại=” còn=” không=” lo=” được=” sao?=” bây=” giờ=” mạng=” sống=” của=” cả=”
 cậu=” và=” con=” của=” hai=” người=” đều=” là=” những=” thứ=” đáng=” quý=”
 nhất=” với=” hắ.=” cho=” cậu=” đi=” làm=” là=” hắ=” đã=” liệu=” lĩnh=” lắm=”
 rồi.=” đáng=” nhẽ=” cậu=” phải=” ở=” nhà=” an=” thai,=” nhưng=” chỉ=” vì=” nghĩ=”
 cách=” làm=” đáp=” ứng=” mong=” muốn=” cho=” cậu=” vui=” mà=” hắ=” cho=”
 cậu=” đi=” làm.=” đi=” làm=” cùng=” công=” ty,=” chẳng=” phải=” là=” càng=” dễ=”
 trông=” nom=” cậu=” hơn=” sao?...=” bước=” theo=” yunho=” vào=” thang=” máy=”
 lên=” tầng=” 14,=” nơi=” có=” chi=” nhánh=” của=” hắ=” đặt=” ở=” đó.=” jaejoong=”
 len=” lén=” nhìn=” vào=” cánh=” cửa=” thang=” máy=” đang=” phả=” chiếu=” hình=”
 ảnh=” của=” hai=” vợ=” chồng,=” sau=” đó=” cú=” đầu=” xuống=” cười=” vui=”
 một=” mình.=” không=” rõ=” jaejoong=” đang=” tìm=” tìm=” cười=” về=” cái=” gì,=”
 nhưng=” phát=” hiện=” ra=” đạo=” gần=” đây,=” jaejoong=” rất=” hay=” vui=” vẻ=”
 tươi=” cười,=” như=” vậy=” chắc=” hắ=” tâm=” trạng=” của=” cậu=” phải=” tốt=”
 lắm.=” yunho=” cũng=” thấy=” lòng=” an=” tâm=” hơn.=” chỉ=” cân=” trông=” nom=”
 sức=” khỏe=” của=” cậu=” kĩ=” hơn=” một=” chút,=” bồi=” dưỡng=” thể=” chất=”
 cho=” đầy=” đủ=” hơn=” là=” được=” rồi.=” ít=” nhất=” vẫn=” đề=” tâm=” lý=”
 cũng=” không=” còn=” đáng=” lo=” nữa.=” -=” chào=” giám=” đốc=” jung!=” đi=”
 leo=” đeo=” theo=” sau=” hắ,=” jaejoong=” để=” ý=” hắ=” được=” bao=” nhiêu=”
 người=” đi=” qua=” cú=” chào=” rất=” lễ=” phép.=” khiến=” cho=” cậu=” ở=” vị=”
 trí=” đằng=” sau=” mà=” cũng=” được=” hưởng=” vui=” lây.=” -=” a=” chị=” dâu!=”
 cái=” giọng=” nói=” lãnh=” lót=” không=” lẫn=” đi=” vào=” đầu=” được=” của=”
 junsu=” cất=” lên=” bắt=” ngờ=” ngay=” khi=” jaejoong=” cùng=” yunho=” đi=” qua=”
 khúc=” rẽ=” vào=” phòng=” nhân=” sự.=” -=” chị=” dâu??=” lập=” tức=” hàng=”
 loạt=” ánh=” mắt=” đổ=” dồn=” vào=” dáng=” người=” nhỏ=” bé=” đứng=” sau=”
 giám=” đốc=” jung=” yunho.=” junsu=” gọi=” cậu=” ấy=” là=” chị=” dâu...vậy=” lẽ=”
 nào...=” -=” ra=” là=” jung=” phu=” nhân!=” mọi=” người=” bắt=” đầu=” xì=” xàm,=”
 nhìn=” jaejoong=” và=” cười=” cười.=” jaejoong=” cảm=” thấy=” hai=” má=” mình=”
 như=” nóng=” bừng=” lên...ngại=” hết=” sức.=” yunho=” đẩy=” đẩy=” nhẹ=” vào=”
 lưng=” jaejoong,=” chờ=” đợi=” một=” phả=” ứng=” nào=” đó=” từ=” cậu.=” e=”
 dè=” nhìn=” mọi=” người=” một=” lúc,=” jaejoong=” mới=” cất=” tiếng=” chào:=” -=”
 xin=” chào=” mọi=” người,=” em=” là=” kim=” jaejoong,=” hôm=” nay=” là=” ngày=”
 đầu=” tiên=” em=” đến=” đây=” nhận=” việc.=” rất=” mong=” được=” mọi=” người=”
 giúp=” đỡ!=” junsu=” bước=” gần=” đến=” bên=” 2=” vợ=” chồng,=” tìm=” tìm=”
 cười:=” -=” hóa=” ra=” yunho=” hyung=” cũng=” chịu=” để=” cho=” jaejoong=” đi=”
 làm.=” thật=” là=” 1=” cuộc=” cách=” mạng=” mang=” tính=” vĩ=” mô...=” sau=”
 đó=” võ=” võ=” vào=” vai=” jaejoong,=” cậu=” vui=” vẻ:=” -=” cố=” gắng=” nhé,=”
 jaejoong=” hyung!=” câu=” nói=” ấy=” khiến=” cho=” một=” jaejoong=” bụng=” bầu=”
 mới=” hớn=” hử=” lên=” được=” vài=” ngày=” đã=” lập=” tức=” thấy=” lo=” lắg=”
 vì=” công=” việc=” mà=” mình=” sắp=” đảm=” nhiệm...=” công=” việc=” thực=” ra=”
 chả=” có=” gì=” nặng=” nề=” hết.=” jaejoong=” chỉ=” việc=” ngồi=” 1=” chỗ,=” đọc=”
 hết=” chồng=” sách=” báo=” thời=” trang=” và=” xem=” tham=” khảo=” qua=” một=”
 vài=” mẫu=” thiết=” kế=” tiêu=” biểu=” của=” công=” ty=” để=” nắm=” bắt=” xu=”
 hướng=” thiết=” kế=” chính.=” nghe=” thì=” nhẹ=” nhàng,=” nhưng=” thực=” ra=”
 khá=” dài=” hơi.=” bởi=” vì=” là=” người=” mới=” vào,=” cho=” nên=” jaejoong=”
 phải=” nhanh=” chóng=” nắm=” bắt=” được=” xu=” hướng=” chính=” của=” bộ=”
 phận=” thiết=” kế=” là=” gì.=” ngồi=” dài=” cổ=” ra=” thể=” mà=” cũng=” đến=”
 được=” bữa=” trưa=” rồi.=” tingting=” “tôi=” đợi=” em=” ngoài=” hành=” lang.=” đi=”
 ăn=” thôi=” tim=” jaejoong=” suýt=” nữa=” thì=” nháy=” lên=” vì=” sung=” sướng=”

và="" bắt="" ngò="" lần="" đầu="" tiên="" yunho="" nhắ="" tin="" cho="" cậu="" thế="" là=""
bằ="" đi="" là="" có="" ngư="" đằ="" đợ="" mìn="" ngoà="" hàn="" lang,="" jaejoong=""
cứ="" thế="" ngậ="" ngố="" nhìn="" cái="" tin="" nhắ="" vè="" vè="" 2="" dòn="" ấy=""
mà="" cườ="" mặ="" mìn="" tingting="" em="" cườ="" ngố="" cái="" gì="" hả?="" mau=""
đi="" ăn,="" nếu="" không="" tôi="" sẽ="" cho="" em="" nghĩ="" việc!="" giậ="" mìn=""
nhìn="" lên="" jaejoong="" đã="" thấy="" khuôn="" mặt="" nghiêm="" nghị="" của="" yunho=""
ngoài="" khùng="" cửa="" kính="" ngoài="" hàn="" lang="" kia,="" hóa="" ra="" mọi="" hàn=""
động="" ngu="" ngơ="" của="" cậu="" này="" giờ="" đều="" rơi="" vào="" tầm="" mắt="" của=""
yunho="" hết="" rồi="" sao,="" jaejoong="" vội="" đem="" khuôn="" mặt="" ửng="" hồng=""
của="" mìn="" chạy="" ra="" chỗ="" yunho,="" -="" nhữ="" ngư="" mang="" bầu="" tính=""
khí="" rất="" thất="" thườ="" sao?="" -="" yunho="" nhìn="" cậu="" rồi="" hỏi,="" jaejoong=""
lắc="" lắc="" cái="" đầu="" em="" có="" như="" thế="" sao?="" -="" còn="" hơn="" cả=""
thế!="" -="" yunho="" vờ="" thờ="" dài="" rồi="" lắc="" đầu="" bước="" đi="" khiến="" cho=""
jaejoong="" chột="" dạ,="" không="" chịu="" được="" nhón="" chân="" chạy="" theo="" hấn=""
thật="" nhanh,="" -="" yunho="" ah="" không="" có="" đâu="" em="" sẽ="" thật="" ngoan=""
mà="" thật="" may="" là="" hàn="" lang="" lúc="" ấy="" đằ="" vắng="" ngư,,="" và=""
thật="" may="" là="" yunho="" đằ="" đứng="" quay="" lưng="" lại="" với="" jaejoong...bởi=""
nếu="" không="" thì="" ai="" cũng="" sẽ="" rất="" bắt="" ngò="" với="" hình="" tượ="" lạnh=""
lùng="" của="" giám="" đốc="" jung="" đã="" bị="" phá="" vỡ="" bởi="" nụ="" cườ="" tươi=""
hiếm="">

17. Chương 17

Cuối cùng thì cũng trải qua ngày đầu tiên đi làm vô cùng thuận lợi, JaeJoong được mọi người trong phòng hết sức yêu quý. Thứ nhất là vì cậu có dáng vẻ rất dễ khiến người ta thấy hòa đồng, thứ hai là tính cách vui vẻ của cậu làm cho mọi người rất quý mến, quan trọng hơn cảm cậu đang bụng bầu mà còn cố gắng đi làm, không ai là không thông cảm và hết sức tạo điều kiện cho cậu cả.

Buổi tối khi trở về nhà, JaeJoong đem khoe với YunHo thành quả lao động một ngày hôm nay của mình, một xấp giấy A4 dày hơn 20 trang, toàn là bản vẽ thiết kế quần áo trẻ sơ sinh. YunHo không cầm lên xem mà chỉ nhìn liếc qua, nhưng...

- Shyu không sản xuất mặt hàng này!

YunHo không ngại ngần gì làm JaeJoong cụt hứng. Nhìn thấy khuôn mặt hí hửng của JaeJoong nhanh chóng xì ra, hấn hoàn toàn không có mấy quan tâm.

- Em không có nói là làm cho Shyu!

- Vậy em đã vẽ ra nó lúc nào?

- Lúc ở công ty.

- Em sử dụng thời gian của Shyu và rồi em nói em không làm cho Shyu. Vậy...Kim JaeJoong, hôm nay có đúng là em đã đi làm không vậy?

><="" em="" xin="" lỗi...yunho="" ah...="" -="" lần="" sau="" rút="" kinh="" nghiệm.=""
em="" nên="" biết="" thân="" phận="" của="" em="" là="" đối="" tượ="" để="" ngư="" ta=""
xoi="" mới,="" chỉ="" 1="" sơ="" suất,="" dù="" nhỏ="" nhất="" thôi="" cũng="" khiến="" bản=""
thân="" em="" gặp="" bất="" trắc,="" và="" cả="" chính="" tôi="" cũng="" lao="" đao="" đấy.=""
hiểu="" không?="" công="" sở="" không="" phải="" chón="" đơn="" giản="" như="" giảng=""
đường...="" -="" ưm,="" em="" biết="" rồi.="" jaejoong="" khẽ="" vò="" vò="" góc="" áo="" bôi=""
rối.="" cậu="" lại="" làm="" cho="" yunho="" phậ="" lòng="" rồi.="" khó="" khăn="" lắm=""
mới="" làm="" cho="" hấn="" chấp="" nhận="" chiều="" theo="" ý="" cậu="" một="" cách=""
vui="" vẻ="" như="" thế,="" vậy="" mà...="" lúc="" này="" yunho="" mới="" cảm="" lấy="" bản=""
thiết="" kẻ="" từ="" tay="" jaejoong,="" lật="" giở="" từng="" trang="" xem="" xét="" chú=""
-="" em="" vẽ="" cho="" đến="" khi="" đưa="" trẻ="" đi="" học="" luôn="" sao?="" -="" yunho=""

dùng=" lại=" ở=" mẫu=" vẽ=" 1=" đứa=" nhóc=" mặc=" đồng=" phục=" cái=" bộ=" đồng=" phục=" chắc=" chẳng=" trưởng=" học=" nào=" có=" vậy=" phòng=" theo=" kiểu=" hanbok=" màu=" hồng=" với=" áo=" sơ=" mi=" trắng=" cổ=" sen=" màu=" trắng,=" lại=" thêm=" đôi=" cách=" ong=" vàng=" đằng=" sau=" lưng...nhí=" nhố=" hết=" sức!=" -==" ưm!=" -==" jaejoong=" nhanh=" chóng=" quên=" đi=" mới=" bận=" tâm=" kia=" mà=" tí=" mắt=" cười=" -==" khi=" nào=" bé=" boo=" lớn=" em=" sẽ=" may=" cho=" con.= -==" bé=" boo?= -==" yunho=" nhú=" mày.= -==" em=" gọi=" con=" của=" chúng=" mình=" là=" bé=" boo...anh=" thấy=" có=" hay=" không?= yunho=" thử=" dài,=" hết=" biết.= hấn=" không=" ngờ=" được=" jaejoong=" lại=" trẻ=" con=" ngoài=" sức=" tưởng=" tượng=" của=" hấn=" như=" vậy.= -==" mà=" không=" biết=" là=" con=" trai=" hay=" con=" gái=" anh=" nhĩ?= -==" mai=" đi=" khám=" là=" biết=" mà...=" -==" nhỡ=" là=" con=" gái=" thì=" sao?= -==" jaejoong=" cần=" cần=" tay=" lo=" lằng.= nếu=" mà=" là=" con=" gái=" thì=" thăm=" cho=" cậu=" lắm!=" yunho=" là=" cháu=" đích=" tôn=" của=" cả=" họ=" nếu=" cậu=" mà=" sinh=" con=" gái,=" thì=" họ=" hàng=" sẽ=" điều=" tiếng=" biết=" bao=" nhiêu.= -==" thì=" cứ=" sinh=" cho=" đến=" bao=" giờ=" có=" con=" trai=" thì=" thôi=" -==" yunho=" tỉnh=" bơ.= -==" aishhh!!=" sao=" anh=" lại=" nói=" ra=" những=" điều=" ấy=" được!=">"< -==" vậy=" em=" muốn=" tôi=" nói=" sao=" đây?= chẳng=" nhẽ=" con=" gái=" thì=" không=" phải=" con=" mình...mà...tôi=" thì=" không=" thể=" không=" có=" con=" trai=" nói=" đôi=" cho=" nhà=" họ=" jung=" được=" khuôn=" mặt=" jaejoong=" đường=" như=" giãn=" ra.= phải=" rồi,=" yunho=" là=" một=" người=" đàn=" ông=" thực=" dụng,=" lúc=" nào=" cũng=" rất=" thực=" tế.= chuyện=" có=" con=" cháu=" nói=" đôi=" rõ=" ràng=" là=" trách=" nhiệm=" thì=" không=" được=" trốn=" tránh,=" nhưng=" là=" con=" gái=" hay=" con=" trai=" thì=" cũng=" là=" con=" mình=" mà,=" chả=" việc=" gì=" phải=" lặn=" tẩn=" về=" điều=" ấy=" cả.= -==" vậy=" mai=" em=" đi=" siêu=" âm=" nhẽ=" -==" nhớ=" bảo=" mẹ=" đi=" cùng.= -==" ưm,=" em=" nhớ=" rồi=" ^o^=" -==" à...=" -==" yunho=" trở=" nên=" thấy=" ngại=" ngùng=" -==" khi=" có=" kết=" quả...nhớ...nhớ=" gọi=" điện=" luôn=" cho=" tôi=" -==" hihihih...em=" biết=" rồi=" mà!=" thực=" ra=" yunho=" cũng=" nôn=" nóng=" muốn=" chết=" đi=" được.= nhưng=" cho=" dù=" là=" con=" trai=" hay=" con=" gái,=" đây=" là=" cũng=" là=" đứa=" con=" đầu=" lòng=" của=" hấn=" và=" jaejoong.= họ=" đã=" trải=" qua=" bao=" vất=" vả=" mới=" có=" thể=" ổn=" định=" đi=" bên=" cạnh=" nhau,=" đảm=" bảo=" cho=" con=" mình=" một=" gia=" đình=" hạnh=" phúc.= dấu=" có=" thể=" nào=" đi=" nữa,=" con=" của=" hấn=" và=" jaejoong=" cũng=" xứng=" đáng=" được=" nhận=" những=" tình=" yêu,=" những=" gì=" tốt=" đẹp=" nhất=" từ=" cha=" mẹ=" mình.= 0=" yunho=" đang=" trong=" cuộc=" họp=" của=" nội=" bộ=" của=" các=" leader=" trong=" chi=" nhánh=" về=" kế=" hoạch=" triển=" khai=" cho=" xu=" hướng=" thời=" trang=" thu-dông=" sắp=" tới.= hấn=" ta=" là=" khách=" mời=" danh=" dự,=" đồng=" thời=" cũng=" là=" người=" quan=" trọng=" nhất=" đưa=" ra=" ý=" kiến=" cuối=" cùng.= tuy=" vậy,=" hấn=" đang=" lơ=" đãng=" không=" chú=" tâm=" đến=" nội=" dung=" cuộc=" họp=" cho=" lắm.= cuộc=" họp=" định=" kì=" theo=" quý=" này=" thông=" thường=" vẫn=" là=" nơi=" cãi=" nhau=" của=" phòng=" design=" và=" phòng=" kế=" hoạch.= hấn=" chỉ=" cần=" xem=" qua=" rồi=" duyệt=" hay=" không=" thôi.= tóm=" lại=" quyết=" sinh=" quyền=" sát=" vẫn=" nằm=" trong=" tay=" hấn.= brezzzzbrezzzz=" điện=" thoại=" của=" hấn=" chột=" rung=" mạnh=" ở=" trên=" bàn=" khiến=" cho=" âm=" thanh=" của=" nó=" trở=" nên=" rõ=" ràng=" hơn.= mọi=" người=" đang=" ồn=" ào=" bàn=" tán=" cũng=" trở=" nên=" im=" lặng,=" nhìn=" ngó=" xem=" đó=" là=" điện=" thoại=" của=" ai=" nhưng=" khi=" thấy=" yunho=" đứng=" lên=" đi=" ra=" ngoài=" nghe=" điện=" thoại,=" mọi=" người=" lại=" xì=" xâm.= -==" không=" hiểu=" ai=" có=" khả=" năng=" lôi=" giám=" đốc=" jung=" ra=" khỏi=" phòng=" họp=" ngoài=" bố=" mẹ=" anh=" ấy=" nhĩ?= yunho=" nhìn=" chằm=" chú=" vào=" cái=" tên=" đang=" nhấp=" nháy=" sáng=" trên=" màn=" hình=" điện=" thoại=" 1=" lúc=" rồi=" mới=" nhấn=" nút=" nghe.= hấn=" định=" giảng=" giải=" cho=" người=" vừa=" gọi=" đến=" 1=" bài=" rằng=" hấn=" đang=" trong=" cuộc="

hợp=" và=" điều=" tối=" kì=" là=" không=" được=" gọi=" điện=" cho=" người=" khác=" trong=" giờ=" làm=" việc=" như=" hân=" lập=" tức=" nhớ=" ra=" rằng=" hân=" đã=" cho=" phép=" người=" ấy=" làm=" phiền=" mình=" ngày=" hôm=" nay=" vì=" vậy=" hân=" lập=" tức=" trở=" nên=" nhẹ=" lòng=" -=" yunho!=" yunho=" ah!!!=" -=" tôi=" ở=" đây...=" điềm=" tỉnh=" trả=" lời=" điện=" thoại=" hết=" như=" muốn=" bảo=" đảm=" cho=" người=" ấy=" 1=" sự=" yên=" tâm=" yunho=" biết=" người=" ấy=" còn=" đang=" hồi=" hộp=" đang=" xúc=" động=" hơn=" mình=" rất=" nhiều...=" -=" yunho=" ah...là=" con=" trai!=" là=" con=" trai!!!=" -=" vậy=" sao?=" -=" đôi=" môi=" hân=" cắt=" lên=" nụ=" cười=" hạnh=" phúc=" tốt=" quá=" rồi...=" -=" yunho...em=" vui=" lắm...=" -=" tôi=" cũng=" vậy...=" -=" ưm...=" tiếng=" thở=" gấp=" gấp=" của=" jaejoong=" vang=" lên=" đều=" đều=" bên=" tai=" nghe=" chứng=" tỏ=" cậu=" hân=" còn=" đang=" phần=" khích=" lắm=" mím=" cười...hân=" cũng=" thấy=" mình=" đang=" trong=" niềm=" vui=" vô=" bờ=" giống=" cậu=" vậy...=" -=" jaejoong...cảm=" ơn=" em...=" -=" huh...?=" -=" tôi=" nói=" là...cảm=" ơn=" em....=" -=" ưm...=" hân=" có=" thể=" tưởng=" tượng=" rõ=" rằng=" khuôn=" mặt=" jaejoong=" đang=" cười=" ngốc=" ở=" đầu=" dây=" bên=" kia=" lại=" thế=" nữa...đôi=" môi=" hân=" không=" thể=" ngưng=" cười...=" -=" anh=" đang=" làm=" gì=" thế?=" -=" jaejoong=" chuyển=" chủ=" đề=" khiến=" cho=" yunho=" sức=" nhớ=" mình=" đang=" trong=" cuộc=" hợp=" hân=" nhanh=" chóng=" gãi=" gãi=" mũi=" bổi=" rồi=" -=" tôi=" đang=" trong=" cuộc=" hợp=" thôi=" nhé=" có=" gì=" tối=" về=" nói=" chuyện=" tiếp...=" -=" ông=" xã=" làm=" việc=" vất=" vả=" rồi=" mỗi=" lần=" jaejoong=" thốt=" lên=" câu=" "ông=" xã...=" là=" cái=" giọng=" cậu=" lại=" nhí=" nhảnh=" không=" để=" đầu=" cho=" hết...không=" kịp=" để=" yunho=" phản=" ứng=" lại=" jaejoong=" đã=" vội=" vàng=" chụp=" máy=" trong=" điện=" thoại=" chỉ=" còn=" toàn=" tiếng=" "bíp...bíp..."=" yunho=" ngẩn=" ngơ=" đứng=" đó=" nhìn=" màn=" hình=" điện=" thoại=" còn=" đang=" sáng=" lên=" trong=" vài=" giây=" rồi=" hân=" mới=" cắt=" điện=" thoại=" bỗng=" đứng=" gần=" đây=" hân=" phát=" hiện=" ra=" mình=" đang=" trải=" qua=" những=" trạng=" thái=" cảm=" xúc=" rất=" lạ=" khi=" thấy=" hết=" đôi=" mừng=" vui=" khi=" lại=" như=" muốn=" được=" lớn=" lao=" hơn=" để=" có=" thể=" bao=" bọc=" lấy=" tất=" cả=" khi=" lại=" cảm=" giác=" chìm=" đắm=" trong=" một=" sự=" ám=" áp=" nào=" đó=" tất=" cả=" đều=" là=" những=" thứ=" mới=" mẻ=" lần=" đầu=" tiên=" hân=" biết=" đến=" hân=" có=" một=" người=" vợ=" thật=" kì=" diệu=" yunho=" nghĩ=" thăm=" như=" vậy=" sau=" đó=" như=" một=" hành=" động=" vô=" thức=" hân=" mở=" danh=" bạ=" điện=" thoại=" ra=" chỉnh=" sửa=" tên=" của=" jaejoong=" thành=" "điều=" kì=" diệu=" ^o^=" 0=" khi=" yunho=" trở=" lại=" phòng=" hợp=" có=" lẽ=" cuộc=" thảo=" luận=" đã=" đi=" đến=" hồi=" gần=" kết...=" hai=" xấp=" bản=" thảo=" được=" đưa=" ra=" trước=" mặt=" yunho=" thư=" kí=" báo=" cáo=" với=" hân=" về=" nội=" dung=" của=" hai=" bản=" thảo=" đó=" một=" là=" bộ=" sưu=" tập=" trang=" phục=" công=" sở=" theo=" hướng=" sang=" trọng=" quý=" phái...=" một=" còn=" lại=" là=" trang=" phục=" công=" sở=" với=" xu=" hướng=" tự=" do=" nhưng=" đặc=" biệt=" có=" bộ=" sung=" một=" số=" mẫu=" cho=" các=" bà=" bầu...=" ý=" tưởng=" thứ=" 2=" đang=" là=" vấn=" đề=" được=" đưa=" ra=" tranh=" cãi=" nhiều=" nhất=" rõ=" ràng=" là=" trang=" phục=" đi=" làm=" cho=" các=" bà=" bầu=" đang=" là=" một=" mảnh=" đất=" mới=" mẻ=" chưa=" có=" nhiều=" người=" khám=" phá...=" nhưng=" nó=" cũng=" là=" một=" điều=" vô=" cùng=" liêu=" lĩnh...cái=" gì=" đi=" đâu=" cũng=" là=" cái=" chịu=" nhiều=" bất=" lợi=" chưa=" kể=" thị=" trường=" dành=" cho=" mặt=" hàng=" này=" khá=" bấp=" bênh...=" các=" bà=" bầu=" thường=" có=" xu=" hướng=" để=" dành=" cho=" thời=" kì=" con=" thơ=" sau=" này=" chẳng=" mấy=" ai=" dám=" đầu=" tư=" ăn=" mặc...=" tỉ=" lệ=" các=" bà=" bầu=" khá=" giả=" thì=" không=" có=" nhiều...=" khi=" yunho=" nhìn=" đến=" tập=" bản=" vẽ=" có=" các=" mẫu=" thời=" trang=" công=" sở=" dành=" cho=" người=" có=" bầu=" hân=" lập=" tức=" nghĩ=" đến=" jaejoong...=" những=" bộ=" đầm=" bầu=" hân=" mua=" cho=" jaejoong=" không=" phải=" là=" trang=" phục=" đi=" làm=" nhưng=" vì=" phong=" cách=" của=" nó=" có=" thể=" hợp=" với=" những=" nơi=" trang=" trọng=" miễn="

cưỡng=" cũng=" có=" thể=" mặc=" đi=" làm.=" tại=" sao=" không=" dành=" cho=" các=" bà=" bầu=" một=" khoảng=" không=" gian=" thoả=" mái=" khi=" ở=" công=" sở?=" để=" cho=" họ=" có=" bầu=" cũng=" có=" thể=" thỏa=" thích=" thể=" hiện=" gu=" thăm=" mĩ,=" thị=" hiểu=" của=" mình=" như=" những=" người=" khác?=" gặt=" gù=" đầu=" với=" ý=" nghĩ=" của=" mình,=" yunho=" rút=" cây=" bút=" máy=" ra,=" kí=" duyệt=" vào=" tập=" bản=" thảo=" có=" ý=" tưởng=" thứ=" 2.=" rất=" nhanh,=" và=" hần=" không=" giải=" thích=" gì=" thêm.=" "có=" lẽ=" jaejoong=" sẽ=" rất=" vui=" đây!"=" –=" đó=" là=" điều=" duy=" nhất=" còn=" lại=" trong=" đầu=" hần.=" 0=" khi=" jaejoong=" đi=" từ=" phòng=" khám=" sản=" khoa=" ra,=" cậu=" phải=" đứng=" đợi=" bên=" vỉa=" hè=" một=" chút=" để=" mẹ=" jung=" và=" mẹ=" kim=" vào=" gara=" lấy=" xe=" ra.=" mẹ=" kim=" đang=" tập=" lái=" xe=" nên=" dạo=" này=" hai=" bà=" thông=" gia=" có=" vẽ=" hợp=" nhau=" khoả=" tập=" lái=" xe=" oto=" lăm.=" cậu=" không=" được=" cho=" phép=" cầm=" lái,=" vì=" vậy=" hẽ=" đi=" đâu=" là=" lại=" có=" mẹ=" jung=" tháp=" tùng.=" cậu=" không=" ngờ=" được...một=" người=" ngây=" thơ=" như=" jaejoong=" mãi=" mãi=" không=" bao=" giờ=" có=" thể=" ngờ=" được...=" cậu=" là=" nạn=" nhân=" của=" một=" vụ=" trả=" thù=" đầy=" sai=" lầm,=" ích=" kĩ=" và=" ngu=" muội...=" kэттттттттттттттттттттт!...=" –=" jaejoong!!!!!!!!=" trời=" ơi!!!!!!!!=" jaejoong="">>

18. Chương 18

2 năm trước

– Jung YunHo! Chúng ta chia tay đi!

Cô gái có khuôn mặt xinh xắn nấp dưới tán ô rộng giữa trời mưa gió, lạnh lùng nói với hần.

– Tại sao vậy? – YunHo vẫn điềm tĩnh, không tỏ ra có bất kì phản ứng nào.

– Em chán ghét anh lắm rồi!!! Em ghét anh! Em hận anh! Tại sao anh lại vô tâm đến thế? Tại sao anh lại làm em khổ nhiều đến thế...

– Hyo Joo...nếu tôi không làm cho em hạnh phúc được, thì chúng ta chia tay. Uhm, cũng chẳng đi xa hơn được nữa đâu.

Người con gái ấy nhẹ nhàng quay lưng bước đi, rồi sau đó, cô ấy nhanh chóng biến mất khỏi cuộc đời hần. Tựa như hần chưa từng trải qua một mối tình nào. Jung YunHo cũng không bận tâm nhiều. Có lẽ hần không yêu cô ấy nhiều như hần tưởng, hần còn đang mải mê với sự nghiệp và danh vọng của hần nhiều hơn.

6 tháng trước...

– Jung YunHo...

Hyo Joo với chiếc bụng bầu hơi lớn đứng trước mặt hần. Cô ấy vẫn xinh xắn như ngày nào, tuy rằng trang phục mặc trên người không còn thuộc vào hàng sang trọng như trước nữa....có lẽ cuộc sống của cô ấy đã thay đổi nhiều rồi chẳng?

Bất ngờ gặp nhau trong quán cà phê một ngày mưa gió. Jung YunHo cũng chẳng ngờ được, Hyo Joo đã khác xưa nhiều đến vậy.

– Chồng em làm nhân viên bán bảo hiểm cho Frudential...sau đó còn làm bán thời gian cho một đại lý xe hơi nữa...

– Nghe có vẻ vất vả.. – YunHo lơ đãng nhìn ra đường phố đang ướt mưa...tựa như cơn mưa tầm tã của 2 năm về trước.

– Ừm...rất cực nhọc... Nhưng chúng em cũng đã tạm ổn định rồi, chúng em còn đang sắp chào đón 1 cô công chúa rất xinh xắn nữa...

– Chúc mừng em....

RingRing

– Alô...được...tôi sẽ quay lại ngay. Được, cho tôi 10 phút...

...

– Hyo Joo, đây là số điện thoại của tôi – hãy để lại card visit trên bàn cà phê – Chúng ta vẫn là bạn tốt đúng không? Tôi phải trở về công ty có chút việc. Em ở lại nhé! Tạm biệt!

....

– Jung YunHo!!! Anh để quên ô này!!!!

Hyo Joo vội chạy đuổi theo hân trên vỉa hè trơn ướt trong cơn mưa...

Điều gì không nên đến rồi nó cũng đã đến...

– Ông Han, tôi rất lấy làm tiếc phải thông báo với gia đình rằng chúng tôi đã không cứu được cả hai mẹ con. Cũ ngỡ làm cô Han bị xuất huyết nặng dẫn đến việc thai lưu...cơ thể của cô ấy không chống cự được... Cô ấy đã ra đi rồi...

Người đàn ông họ Han nhìn trên tay vợ mình chiếc card đã bị nắm lại đến nhàu nhĩ. Khẽ gỡ tay vợ mình ra để xem kĩ chiếc card đó...trong lòng anh ta nhanh chóng có một mối hiểu nhầm tai hại:

Anh ta nghĩ rằng vợ mình vẫn còn tình cảm với Jung YunHo, sau đó bị hân phũ bỏ. Việc chạy đuổi theo YunHo khiến cho vợ anh ta bị ngã, xảy thai mà tử vong.

– Jung YunHo! Tôi hận anh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

0

Vào 1 đêm mưa gió 6 tháng trước, khi gia đình Hyo Joo phải hứng chịu nỗi đau mất đi một người thân.

Thì đêm đó, Jung YunHo đem hết những nỗi mệt mỏi ức chế của bản thân vào một đêm với cơ thể đang lả đi trong cơn sốt...đó là mầm mống của đứa bé trong bụng JaeJoong hôm nay.

Đứa bé ấy....giờ phút này....có lẽ đã không còn có cơ hội có mặt trên cõi đời này nữa.

0

Chiếc xe oto với vận tốc cực lớn từ đường cái bất chợt lao lên vỉa hè, nhằm trúng JaeJoong mà lao tới. Cậu hoảng hốt lùi lại để tránh nó, cuối cùng vấp chân mà ngã xuống lòng đường.

Cú ngã ấy, cũng như cú ngã của Hyo Joo 6 tháng về trước....vĩnh viễn khiến cho họ không bao giờ nhìn thấy đứa con của mình.

Thế nhưng JaeJoong đã may mắn hơn Hyo Joo...Cậu được đưa đi cấp cứu kịp thời.

Chiếc xe oto gây ra tai nạn đã nhanh chóng biến mất ngay sau đó.

0

Nhận được điện thoại của mẹ mình, Jung YunHo lao như điên đến bệnh viện phụ sản. Nhưng đã gần 1 tiếng đồng hồ trôi qua....tất cả những gì hân nhận được...chỉ là chờ đợi...chờ đợi...và chờ đợi!

“Cầu Chúa phù hộ cho JaeJoong, cầu Chúa bảo vệ cho em ấy...Con xin Người đừng mang em ấy đi...”

Lo sợ với ý nghĩ JaeJoong đang đứng trước cửa sinh tử, ruột gan YunHo như rối bời hết cả lên. Mới chỉ vài tiếng trước cậu còn vui vẻ nói chuyện với hân qua điện thoại, thế mà hiện giờ...

Đèn phòng cấp cứu phụt tắt, vị bác sĩ già bước ra với khuôn mặt mệt mỏi.

– Bác sĩ! JaeJoong sao rồi!

Ông bà Kim, mẹ Jung và YunHo vây lấy người bác sĩ già ấy, khuôn mặt của họ đều chất chứa những sự lo toan, sợ hãi và hồi hộp. Tất cả nhìn chăm chú vào bác sĩ, chờ đợi 1 câu trả lời...

– Cú ngã khá mạnh, cộng với thể trạng không được tốt của JaeJoong....Tôi rất tiếc....

– JaeJoong ra sao rồi!!! – YunHo gần như mất hết bình tĩnh, bấu lấy cánh tay của bác sĩ, đôi mắt hấn ngầu đỏ.

– Bệnh nhân đã tạm qua cơn nguy kịch, tuy rằng còn rất yếu..nhưng đứa trẻ....chúng tôi rất tiếc...

Sững sờ buông tay bác sĩ ra và thần thờ đi về ngồi ở băng ghế chờ. Hấn có nên vui mừng hay không đây? JaeJoong đã qua cơn nguy kịch và ở bên cạnh hấn, mạng sống của cậu đã tạm thời được bảo toàn...nhưng còn đứa con? Bé Boo của hấn và cậu... JaeJoong sẽ đối mặt với chuyện này ra sao đây?

0

2 ngày sau.

– Bệnh nhân đã có những dấu hiệu khả quan hơn. Người nhà có thể vào thăm được rồi.

Cô y tá nhẹ nhàng thông báo cho YunHo biết như vậy và nhìn hấn với vẻ ái ngại. Đã 2 hôm nay hấn túc trực ở đây rồi. Râu chưa cạo, quần áo chưa thay, nhìn hấn như 1 kẻ giang hồ vậy. Ông bà Kim và ông bà Jung, cả YooChun, JunSu cũng khuyên hấn về nghỉ ngơi, nhưng nói thế nào hấn cũng không chịu.

Hấn sợ...hấn sợ rằng khi JaeJoong mở mắt....người đầu tiên JaeJoong nhìn thấy không phải là hấn.

Bây giờ...hấn có thể an tâm rồi.

...

Đẩy nhẹ cánh cửa phòng bệnh và bước vào, YunHo bước từng bước thật chậm rãi đến bên giường bệnh, kéo ghế và ngồi xuống cạnh cậu.

JaeJoong của hấn gầy quá, 2 ngày nằm viện cùng với mối hiểm họa sinh tử kia đã khiến cậu gần như hồn lìa khỏi xác. Khuôn mặt tái xanh và gầy hóp lại, những mạch máu xanh mờ mờ nổi dưới lớp da mỏng.

Sống mũi hấn trở nên cay cay...JaeJoong....tại sao lúc nào cũng là JaeJoong phải chịu hết như vậy? Tại sao bao tai ương cũng đổ lên cậu ấy?.

– JaeJoong...- YunHo khẽ gọi cậu, giọng hấn khàn đặc đi, đôi bàn tay run run nắm lấy cánh tay gầy guộc của cậu, tìm cách sưởi ấm cho cậu...

...

– YunHo...YunHo ah...

JaeJoong yếu ớt hé mắt, miệng cậu khô khốc, cất tiếng gọi...

– Anh ở đây....anh ở đây JaeJoong....

– YunHo à...

Ôm chặt lấy bàn tay của cậu, mắt hấn đỏ ngầu, cố gắng cho những giọt nước mắt không trào ra. Lạy Chúa! Hấn chưa bao giờ đổ nước mắt cho bất kì ai...vậy mà giờ đây, hấn không ngăn lại những giọt nước mắt của mình được.

Là hấn! Tất cả là tại hấn!!! Là hấn đã không bảo vệ được vợ con của mình! Là hấn đáng chết!!!!!!

– YunHo...

JaeJoong chạm nhẹ xuống bụng mình...cậu hoảng hốt khi thấy bụng mình đã phẳng trở lại...

– YunHo!! YunHo!!! Con đâu? YunHo ah!!!! Con em đâu? Bé Boo ở đâu rồi??

JaeJoong sợ hãi bấu lấy tay YunHo hỏi liên tục, cậu như phát điên lên, chân tay vùng vẫy. miệng không ngừng gào thét...

– Bé Boo...con đâu rồi!!! YunHo!!! bé Boo của em đã đi đâu rồi??????

Không ổn rồi! Thực sự không ổn rồi!!! YunHo nhanh chóng thực hiện thao tác gọi y bác sĩ đến. Nhận ra tình trạng bất thường của cậu, họ chỉ định tiêm cho JaeJoong một liều thuốc an thần và thuốc ngủ.

Rất nhanh sau đó, JaeJoong bị đưa vào phòng chụp cắt lớp, kiểm tra sơ bộ về vấn đề tâm lý

– Anh Jung, chúng tôi rất ái ngại khi phải báo cho anh chuyện này...nhưng cậu JaeJoong thực sự đã bị chấn thương tâm lý rất nặng rồi...

– Ý ông là sao?

– Chuyện xảy thai đã là 1 cú shock lớn với cậu ấy, cậu ấy không thể chấp nhận được cái tin này.....vì vậy...tâm lý của cậu ấy lúc này không được ổn định cho lắm...

– Có nghĩa là tâm thần sao?

– Gần gần như vậy....cậu ấy hơi thiếu tỉnh táo 1 chút...

– Tôi hiểu rồi – YunHo thở dài.

– Mong gia đình chú tâm đến cậu ấy hơn trong thời gian này, nó đặc biệt nguy hiểm...

– Vâng, cảm ơn bác sĩ...

Từ bệnh viện trở về nhà, sau 2 ngày, bây giờ YunHo mới được tắm rửa sạch sẽ tử tế. Thay một bộ quần áo lịch sự, hần đến công ty viết giấy xin nghỉ phép 1 tuần. Lý do: nhà có người ốm.

Nhân viên trong công ty nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của hần cùng với sự vắng mặt của JaeJoong và một vài câu nói mập mờ của JunSu, tất cả cũng hiểu ra chút ít chuyện, và đều thấy ái ngại cho giám đốc của mình.

Trên đường từ công ty đến bệnh viện, YunHo chợt nhớ ra có 1 Nhà thờ ở trên quãng đường đó. Vì vậy hần đỗ xe lại, vào Nhà thờ cầu nguyện. Hần mong cho tâm hồn mình được thanh thản, và mong cho Chúa sẽ bảo vệ JaeJoong của hần.

“Mong cho em được bình an...JaeJoong à...em phải luôn bình an!”

19. Chương 19

JaeJoong nằm nhìn chăm chăm lên trần nhà không chớp mắt lấy 1 cái. Đã 3 ngày kể từ khi ra viện đến nay, cậu lúc nào cũng như đứa mất hồn như vậy.

Bố mẹ của JaeJoong, bố mẹ của YunHo, cả các chị của JaeJoong cũng lần lượt lên thăm cậu, cố gắng tìm cách kéo cậu dậy...nhưng bất lực...

Chỉ có khi đêm xuống, khi nằm trong vòng tay YunHo, JaeJoong mới khóc tức tưởi, khóc cho đến khi mệt nhoài, ngủ thiếp đi thì thôi. Sáng hôm sau tỉnh dậy, cậu lại lặp lại sự yên lặng đáng sợ của mình.

Đêm nào ôm JaeJoong trong vòng tay, lắng nghe tiếng khóc của cậu, YunHo cũng thấy như có hàng ngàn mũi dao đâm vào trong lòng. Đau đớn quá! Nỗi đau mất con với hần là 1, thì nỗi đau khi nhìn thấy JaeJoong như thế này còn gấp 10 lần.

“Bé Boo à, ở trên trời có linh thiêng, hãy phù hộ cho mẹ con tai qua nạn khỏi, biết không?”

Có nhắm mắt để đưa mình vào giấc ngủ chập chờn, YunHo không ngừng cầu nguyện. Tất cả đều là tại hần. Là tại hần đối xử với JaeJoong không tốt, khiến cho cơ thể cậu ăn không ngon ngủ không yên nên mới gây guộc như vậy, là hần làm cho cậu bận lòng nhiều nên tâm lý lúc nào cũng nặng nề áp lực! Là tại hần! Là tại hần hết!!!!

Chỉ cần JaeJoong khỏe mạnh trở lại, hần sẵn sàng đánh đổi bất kì điều gì. Thậm chí cả chức danh Giám đốc chi nhánh Shyu mà cả cuộc đời hần vất vả lắm mới vươn tới được, thậm chí là trở về quê sinh sống...hần không cần gì hết! Chỉ cần JaeJoong của hần được bình an...chỉ cần..... hần có thể bù đắp lại cho cậu.

– JaeJoong ah...

Thì thầm gọi tên cậu trong bóng đêm, siết nhẹ lấy cơ thể nhỏ gầy của cậu vào lòng mình chặt hơn, YunHo cảm thấy toàn thân mình như hải đảo...Thật may là JaeJoong vẫn còn ở đây, thật may là cậu chưa rời bỏ hắn... Bởi hắn sẽ không tưởng tượng nổi cuộc sống của mình sẽ ra sao nếu không có cậu nữa.

Khi nhớ lại khoảng thời gian chờ đợi đầy ám ảnh ở bệnh viện, đối mặt với nỗi sợ hãi rằng có thể JaeJoong sẽ biến mất khỏi cuộc đời hắn bất cứ lúc nào, YunHo không ngăn mình cảm thấy ớn lạnh toàn sống lưng.

YunHo không biết, cảm giác này có gần gũi chút nào với cảm giác yêu và được yêu nồng nàn như trong những sách truyện hắn từng đọc? Không! Nó khác hoàn toàn. Nó chỉ có những dằn vặt và nỗi khổ sở mà JaeJoong phải chịu đựng hết ngày này qua tháng khác. Và bây giờ, hắn đã dần dần cảm nhận được sự đau lòng.

Con người vô tâm như hắn, sống trên đời gần 30 năm nay, chưa lúc nào lại cảm thấy bản thân bất lực trong tình cảm như thế. Hắn không thể tìm thấy YunHo quyết đoán nói có là có, không là không ở đâu nữa. Hắn chỉ thấy mình sẵn sàng vì JaeJoong mà chấp nhận tất cả. Nếu bây giờ cậu trở lại vui tươi mạnh khỏe như trước, thì bảo hắn đi làm nhân viên quèn ở Shyu hắn cũng chấp nhận. Thậm chí không cần con trai, JaeJoong có sinh cho hắn 10 đứa con gái, hắn cũng cảm ơn cậu lắm rồi.

Chỉ cần...JaeJoong vượt qua được thời gian khủng khiếp này...

0

– JaeJoong hyung – YooChun thò cái mặt tí tởn của mình vào, trên tay nó cầm một con rối hình chuột Mickey – giới thiệu với hyung đây là Chun Chun...

JaeJoong vẫn nằm bất động, đôi mắt nhìn thẳng lên trần nhà, hai tay đặt trên ngực, siết nhẹ lấy góc chăn.

– Aiyo hyung không biết đâu Chun Chun rất là muốn làm bạn với hyung đó! Hyung mau quay ra đây và cười với Chun Chun 1 cái cho nó vui đi!

YooChun cố nặn ra nụ cười và làm đủ trò cho JaeJoong chú ý đến mình, nhưng có lẽ là nó thất bại rồi. Nó cầm con rối Mickey trên tay múa may đến mỗi cái cánh mà JaeJoong vẫn cứ như cũ, không hề thay đổi...có chăng là chớp mắt vài cái.

Nhìn thấy JaeJoong trở thành như vậy, YooChun cũng dằn vặt lắm chứ. Nó không còn là trẻ con, và cũng không phải là 1 thằng thanh niên lơ lơ mới lớn đang vô tâm. Người anh nó yêu quý đang phải đối đầu với những điều khó khăn lớn nhất trong cuộc đời...nó chỉ muốn giúp JaeJoong một chút.

Nhưng có lẽ là...chưa thể rồi...

Thở dài, YooChun lùi thúi đứng dậy định bước đi. Nhưng khi nó vừa bước ra đến gần cửa, JaeJoong chợt thều thào gọi...

– Boo...Boo à...

...

– Bác Jung! Bác Kim! YunHo hyung!!! JaeJoong hyung vừa nói.....

YooChun đứng ở trên lầu gào xuống tầng dưới, nhảy múa loạn xạ, hệt như nó vừa mới phát hiện ra một châu lục mới...Không, còn hơn cả Columbus tìm ra châu Mỹ....nó là người đã phát hiện ra tiếng nói đầu tiên của JaeJoong....từ suốt 3 ngày nay!

– JaeJoong! JaeJoong ah! – YunHo nắm lấy tay cậu gọi dồn – JaeJoong! Em thấy thế nào?

– Boo...bé Boo...

– JaeJoong ngoan! Bé Boo đi chơi rồi, nó sẽ về sớm thôi...

Bà Kim khẽ xoa xoa đầu con đồ dành vu vơ, ai ngờ JaeJoong giật phắt người, ngược lên nhìn mẹ mình:

– Thật không mẹ? Bé Boo sẽ về chứ?

Ca nhà nhìn nhau chết lặng, bà Kim thấy trong lòng mình như nặng trĩu đi, trời ạ! Bà vừa nói ra câu nói chết người nào vậy.

Chỉ có YunHo là phản ứng nhanh hơn cả, hấn vỗ vỗ nhẹ lên đôi má tái nhợt đi của cậu dỗ dành:

– JaeJoong ngoan, em phải mau khỏe lại Boo mới về với em, biết không? Là do em ốm yếu quá, Boo đổi nên bỏ đi chơi đấy!

– Vậy là do em sao... – mắt JaeJoong bắt đầu hoe hoe đỏ...

– Không, không phải đâu – YunHo cuống quýt – JaeJoong ngoan, nếu bây giờ em chịu ăn uống đầy đủ, ngoan ngoãn nghe lời mọi người, thì tôi sẽ đi tìm và đem Bé Boo về cho em, được không?

– Ừm – Cậu gật đầu lia lịa.

...

Mọi người dần dần kéo nhau rời khỏi phòng, để lại YunHo bên cạnh JaeJoong lắng nghe cậu nói, mớm cho cậu ăn từng muỗng cháo nhỏ:

– YunHo ah...nhất định phải tìm lại được Bé Boo về cho em...

– Ừ, tôi hứa mà, nào, ăn thêm miếng nữa..

– YunHo, nhất định phải nhốt Boo lại, nếu không bé sẽ bỏ đi nữa mất...

– Được rồi, tôi sẽ mua cho Boo một cái nôi thật đẹp, để em nhốt con vào, được không? Há miệng ra nào....

Ở ngoài cửa phòng, bà Kim không nén nổi những giọt nước mắt xót xa trên khuôn mặt già nua của mình. Đau lòng làm sao....đứa con của bà bây giờ có khác gì một đứa thiếu năng hay không? Tâm trí ngẩn ngơ như vậy, thử hỏi hai họ Jung Kim sẽ coi nó ra sao đây?

Bà Jung ôm lấy bà thông gia của mình an ủi, bà hiểu, bà hiểu chứ. Có người mẹ nào là bình tĩnh được khi thấy con mình trở thành như vậy? Chính bản thân bà cũng thấy đau đớn như bị cắt từng khúc ruột. Là do con trai bà không tốt, đã khiến con dâu của bà chịu khổ. Là bà không tốt, đã dạy dỗ con cái của mình không đến nơi đến chốn, để nó làm con dâu tội nghiệp của bà chịu bao khổ sở...

0

– Bà Jung à, có lẽ tình hình này tôi phải đưa JaeJoong về quê thôi...

– Sao lại như vậy?

– Để nó ở đây...tôi thấy không an tâm...

Bà Jung ái ngại nhìn bà Kim, bà cũng đã lỡ mờ đoán ra được ý định của bà Kim rồi, không phải vì bà ấy không an tâm, mà là bà Kim sợ con mình như vậy sẽ bị nhà chồng hắt hủi. Thói đời thường là như vậy, những trường hợp con dâu bệnh tật bị gia đình nhà chồng hắt hủi không phải là hiếm. Bà Kim lo xa như vậy, cũng là điều cảm thông được.

Thế nhưng Jung gia không phải là hạng người vô ơn, bạc tình bạc nghĩa đó. Hơn nữa JaeJoong vì gia đình nhà họ Jung mà trở nên như vậy, bà Jung mang ơn cậu còn không hết, vì có gì bà Kim lại phải nghĩ về họ Jung như thế chứ?

– Để JaeJoong về quê chính tôi lại thấy không cam tâm. Ở đây gần bệnh viện, cơ sở vật chất tốt hơn ở dưới quê. Nếu đưa nó về đó, ai dám đảm bảo nó sẽ khỏi bệnh chứ?

– Như nếu để lại đây, YunHo sẽ vất vả lắm...

– Không có gì hết, lúc trước JaeJoong vất vả vì nó quá nhiều rồi...

– bà Jung à...JaeJoong đã trở nên như vậy, tôi thiết nghĩ...sớm cho hai đứa nó tách xa nhau ra, để YunHo mau thanh thản mà đi lấy vợ mới... Nhà chúng tôi có lỗi với nhà họ Jung quá....

Bà Kim chưa nói hết câu, nước mắt đã ứa ra giàn giụa, giọng nói cũng không giữ được bình tĩnh mà run rẩy liên hồi.

– JaeJoong sẽ ở đây! – YunHo đã đứng ở dưới nhà từ khi nào, có lẽ hắn đã lắng nghe hết được câu chuyện của 2 bà mẹ – Con sẽ chăm sóc cho em ấy cho đến khi em ấy khỏi bệnh, sau đó, em ấy muốn ở lại hay bỏ đi là do em ấy quyết định...

– YunHo ah...

– Mẹ vợ, JaeJoong bây giờ tâm trí không ổn định, chúng ta không thể hiểu được em ấy muốn gì, cần gì. Nếu chúng ta tự quyết cho em ấy bây giờ là chúng ta làm thiệt thòi em ấy. Vì vậy, cứ để em ấy bình phục, em ấy sẽ tự quyết cho cuộc đời của em ấy sau.

YunHo mạnh mẽ tuyên bố như vậy, sau đó nhanh chóng quay lưng bước đi, cố gắng che giấu đôi mắt hoe đỏ của mình. Hắn lại như vậy...lại tỏ ra cái bộ dạng lạnh lùng cố chấp như vậy...

“Em ấy muốn ở lại hay bỏ đi là do em ấy quyết định”...

Nực cười! Bản thân hắn sẽ chẳng bao giờ chấp nhận được điều ấy, hắn hiểu rõ hơn ai hết chứ!

Chỉ cần JaeJoong tỉnh lại...sống chết hắn cũng sẽ níu giữ cậu bên mình thật chặt. Hắn đã sai lầm quá nhiều rồi...và bây giờ hắn đang có cơ hội làm lại từ đầu. Chỉ cần hắn cố gắng, không có gì hắn không thể làm được.

Gần đến bữa tối, YunHo bưng một tô cháo lên cho JaeJoong ăn trước, sau đó hắn mới được xuống ăn cùng cả nhà sau. Hoặc nếu JaeJoong yêu cầu, hắn sẽ phải đem cơm lên ăn trước mặt cậu cho cậu được nhìn thấy hắn.

Khi vừa mở cửa phòng ra, cảnh tượng trước mắt khiến cho YunHo thoáng hoảng hốt, sợ là JaeJoong lại làm điều gì dại dột...

– JaeJoong, em đang làm gì thế?

JaeJoong ngồi giữa đống quần áo đồ đạc giành cho trẻ sơ sinh mà hai người mới mua hôm nào, tỉ mỉ ngắm nghía từng cái một.

– YunHo, anh mau vào đây xem, em đang chọn ra mấy bộ xinh nhất cho bé Boo. Mấy hôm nữa Boo về mà nhìn thấy quần áo đẹp, nó sẽ rất thích, nó sẽ không bỏ em mà đi nữa...

Lòng YunHo chợt quặn lại. JaeJoong bị dẫn vật quá rồi. Từng phút, từng giây, cậu không ngừng mong ngóng về đứa con xấu số của mình. JaeJoong là như vậy mà, một khi đã để tâm vào điều gì, sẽ sống chết bấu víu lấy nó không buông tha, dai dẳng, mặc kệ nó làm mình đau khổ thế nào.

Có lẽ nếu không có cái tính ấy, YunHo đã sớm bị JaeJoong từ bỏ từ lâu rồi...

Nhẹ nhàng đặt khay cháo lên bàn, YunHo đến gần JaeJoong, nhặt lên những bộ đồ cho con trai mà hắn thấy hợp mắt nhất đưa cho cậu.

– Em cũng thích con mặc bộ ấy – JaeJoong với với tay ra phía trước, có một bộ đồ yếm thêu hình con gấu và ngôi nhà trước ngực. Giữa một đống đồ đạc chất chồng, JaeJoong nhanh chóng bị mất đà, ngã chúi về phía YunHo.

– Cẩn thận nào – YunHo phản xạ nhanh, đỡ được toàn thân JaeJoong, ôm lấy cậu vào lòng mình – Em có đau chỗ nào không?

– Không có đau.. – JaeJoong lắc lắc đầu

– Được rồi, vậy mau ăn tối, lát nữa chúng ta sẽ cùng sắp xếp lại đồ cho con, được không?

– Vâng.

JaeJoong ngồi xếp chân trên giường, ăn từng miếng cháo do YunHo đút. Dẫu tâm trí hơi ngơ ngẩn, nhưng JaeJoong vẫn có trí nhớ rõ ràng và cảm thức được mọi việc xung quanh mình.

– YunHo ah.. – JaeJoong lúng búng nhai miếng thịt trong cháo...

– Huh?

– Tại sao anh cứ phải đút cho em ăn?

– ...

– Em cũng muốn thấy anh ăn – Cậu làm nũng.

– Lát nữa em ăn xong, tôi sẽ lại đem cơm lên đây ăn cùng em, được không?

– Nhưng em muốn đút cho anh ăn...

YunHo cười với cậu, một nụ cười mà hẳn cũng tự cảm thấy rằng nó hiền lành chưa từng có. Sau đó hẳn nhường cái muỗng về tay JaeJoong, chờ đợi cậu...

– Ah...nào

YunHo vươn người về phía trước đón lấy muỗng cháo JaeJoong đưa tới. Không hiểu vì sao, khi nuốt hết được miếng cháo nóng ấy, từ đôi mắt sáng của hắn trào ra hai dòng nước mắt. Bối rối, hắn đưa tay quệt vội chúng đi. Hắn tự hứa là không được để cho JaeJoong nhìn thấy hắn bất lực như vậy...thế nhưng không hiểu sao giây phút này, tất cả như không còn trong tầm kiểm soát của hắn nữa...

– YunHo à.. – JaeJoong nghiêng đầu nhìn hắn thắc mắc.

– JaeJoong...anh xin lỗi

YunHo ôm siết cậu vào lòng, giọng nói run rẩy.

– Yun.. – JaeJoong ngăn ngợ.

– Anh xin lỗi...anh xin lỗi JaeJoong à... là anh không tốt, không bảo vệ được em đến nơi đến chốn, không bảo vệ được con của chúng ta...Anh xin lỗi...

– YunHo à...

Đôi bàn tay chậm chậm ôm lấy hắn, vuốt dọc nhẹ sống lưng của hắn. Có lẽ đây là phút yếu lòng hiếm hoi của một người đàn ông, YunHo cần bình tâm một chút. Hắn cần một bờ vai để tựa vào và một cái ôm để giấu đi mình đang yếu đuối. 1 chút, chỉ 1 chút thôi....Bởi vì hắn biết, hắn sẽ phải mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần nữa để có thể gánh vác được gia đình, bảo vệ, chở che cho JaeJoong của hắn nhiều hơn nữa. Và lúc này đây, bờ vai ấy, cái ôm đầy lại đến từ người vợ yếu ớt của hắn.

“JaeJoong, cảm ơn em đã luôn đứng sau anh, đỡ lấy anh khi anh mệt mỏi nhất, ở phía sau anh để hiểu được anh mọi lúc vui buồn khổ đau....

Cảm ơn, vì em đã ở phía sau anh.....

Cảm ơn, vì đã là 1 Điều Kỳ Diệu của cuộc đời anh....”

20. Chương 20

Sáng hôm sau tỉnh dậy, JaeJoong khẽ cựa cựa mình để thoát khỏi cái ôm quá chặt của YunHo.

– Ngủ thêm chút nữa đi JaeJoong!

YunHo không mở mắt mà nói với cậu, thậm chí hắn còn dụi dụi vào cổ cậu để tránh khỏi ánh nắng ban ngày đang chiếu vào mắt mình, cố gắng ngủ tiếp.

– YunHo... – JaeJoong xoay người lại, nhẹ nhẹ xoa xoa má hắn.

– Huh?

– Làm sao để bé Boo về?

YunHo giật mình mở mắt, ánh mắt nhìn JaeJoong thoáng chút lo âu, nhưng sau đó hắn trấn tĩnh lại được, vỗ về cậu:

– Khi nào em khỏe lại bình thường, Boo sẽ về, được không?

– Vậy làm sao khỏe lại được bây giờ?

Khuôn mặt JaeJoong nhú nhú lại lo lắng, mấy ngón tay cứ đan vào nhau bối rối.

– Em chịu khó ăn uống 1 chút, ăn nhiều vào, ngủ nhiều nữa, như vậy là khỏe nhanh, được không?

– Ừm.

JaeJoong gật gật đầu, sau đó xoay xoay người, tìm cách rúc vào lòng YunHo nhắm mắt cố ngủ tiếp. Phải ngủ nhiều. Ngủ nhiều ăn nhiều thì bé Boo sẽ về...

Đợi cho hơi thở JaeJoong đều đều trong lòng mình, YunHo mới buông ra tiếng thở dài. Đến bao giờ JaeJoong mới bình thường trở lại đây? Cậu càng như vậy, hần càng không an tâm. Nhỡ rời vòng tay của hần ra, thì cậu sẽ như thế nào? Liệu mọi người có chăm nom cho cậu được chu đáo hết không? Nhỡ JaeJoong quậy nháo gì thì sao?

Đưa tay lên vuốt nhẹ dọc sống lưng của JaeJoong, YunHo bần khoản suy nghĩ...

0

Hôm nay YunHo bất thường trở lại trụ sở của Shyu cho dù chưa hết hạn nghỉ phép của mình. Thế nhưng hần đến không phải để đi làm...

Văn phòng Tổng giám đốc:

– Cháu xin lỗi bác Choi..nhưng thực sự cháu không thể tiếp tục được!

Đẩy nhẹ tờ giấy A4 với dòng chữ “Đơn xin thôi việc” to đậm lên trước bàn làm việc của Tổng giám đốc kiêm Chủ tịch tập đoàn Shyu, YunHo e ngại nhìn xuống sàn nhà.

– Tại sao lại dễ dàng bỏ cuộc như vậy hả chàng trai?

Chủ tịch Choi với khuôn mặt phúc hậu nhìn hần cười hiền. Ông đã biết tất cả về chuyện gia đình của hần qua lời kể của JunSu, hơn ai hết, ông hiểu được cái khó của nhân viên mình.

Jung YunHo xưa nay trong mắt ông luôn là người tài năng và can đảm, xuất sắc vượt bậc trong Tập đoàn. Ông chưa từng thấy hài lòng với một người trẻ tuổi nào hơn thế trong Shyu này. Hơn 7 năm làm cho Shyu, từ lúc còn là một nhân viên tập sự, cho đến khi lên Trưởng phòng, sau đó là giành lấy chiếc ghế Giám đốc chi nhánh đầy ngoạn mục, Chủ tịch Choi luôn cảm thấy yên tâm khi giao việc cho hần.

“Gia đình luôn là nền tảng của mọi sự thành công”. Ông Choi mỉm cười khi nhìn thấy Giám đốc Jung cao ngạo quyết đoán trong mắt ông đang vì chuyện gia đình mà dễ dàng bỏ cuộc, dễ dàng hi sinh gần 8 năm phấn đấu ròng rã trong Shyu của mình. “Hần cậu ta phải yêu người vợ của mình lắm..” Ông tự nhủ, bởi chỉ vì người vợ ấy, YunHo sẵn sàng hi sinh những gì mà hần cho là Tối cao nhất trong cả cuộc đời hần.

– Thực sự gia đình cháu bây giờ rất bất ổn...

– Ta biết

Bối rối nhìn Chủ tịch Choi, thật không ngờ những chuyện như vậy lại để Chủ tịch biết. Có lẽ Chủ tịch sẽ cảm thấy muốn chế giễu hần, và sẽ coi hần không ra gì nữa, bởi hần đã để chuyện tình cảm quyết định sự nghiệp của mình.

Thế nhưng trước khi bước vào đây, hần đã suy nghĩ kỹ lắm rồi. Với tấm bằng của hần và kinh nghiệm của bản thân, không làm ở Shyu, hần có thể đi xin việc ở bất cứ nơi nào khác. Hiện tại, điều quan trọng nhất, YunHo chỉ muốn được ở nhà và trông nom JaeJoong từng chút một. Hần sẽ phát điên lên mất nếu một ngày nào đó đi làm và nhận được tin dữ từ 1 cú điện thoại của gia đình rằng nếu JaeJoong làm sao...

– Nếu gia đình không vững vàng thì người đàn ông sẽ không bao giờ được coi là thành đạt, cho dù anh ta có quyền thế đến đâu!

Nhìn thấy ánh mắt buồn bã của YunHo, ông Choi ngưng một chút rồi tiếp:

– YunHo, khi cháu đã quyết định là một chuyện động trời như thế này, bác tin là cháu đã suy nghĩ rất kĩ. Thế nhưng không phải chỉ riêng cháu, mà chính ta đây cũng rất tiếc nuối về suốt 8 năm cháu đã miệt mài cống hiến cho Shyu. YunHo, cháu cứ nghĩ mà xem...

– Cháu...

Khoát tay để ra hiện cho YunHo đừng ngắt lời mình, ông Choi tiếp tục:

– Ta đồng ý cho cháu nghỉ việc, nhưng ta không đồng ý cho cháu từ chức và rời khỏi Shyu này! Cháu nên nhớ, cháu đã kí với Shyu 1 hợp đồng 10 năm, nếu bỏ đi, tức là cháu đã phá vỡ hợp đồng, và sẽ phải đền bù đấy!

YunHo nhú mày suy nghĩ...thật khó khăn làm sao....làm sao có thể đây? Làm sao có thể ở nhà chăm lo cho JaeJoong được trong khi vẫn phải đi làm đây?

0

Trở về nhà sau một buổi sáng nói chuyện căng thẳng với Chủ tịch Choi, YunHo không nói cho ai biết về kế hoạch của mình. Sẽ thật ngớ ngẩn nếu ai đó biết Giám đốc chi nhánh của Shyu xin thôi việc để ở nhà chăm vợ ốm.

Thế nhưng hắn mặc kệ, miễn là được ở bên cạnh JaeJoong, trông chừng cậu, để cậu vào tầm mắt của mình, như vậy là hắn thấy yên tâm lắm rồi.

– Anh về rồi

Vừa bước vào phòng, JaeJoong đã chạy từ trên giường xuống đu lấy cổ YunHo ôm thật chặt. Mùi hương thoang thoảng dịu nhẹ từ cơ thể cậu còn hơn bất cứ thứ hương liệu thần thánh nào, nó làm hắn lập tức cảm thấy bình yên và ấm lòng ngay lập tức.

– JaeJoong hôm nay ở nhà đã làm gì thế?

Rời vòng ôm của cậu ra, hắn vuốt vuốt tóc cậu hỏi.

JaeJoong chỉ lắc lắc đầu:

– Em chỉ ngồi đây đợi anh thôi. Ngồi mãi...chán lắm.

– Sao không xuống nhà chơi với mọi người?

– Không muốn đâu – JaeJoong lắc đầu quầy quậy, bàn tay gầy gầy càng siết mạnh lấy người hắn hơn.

Thở dài. Không phải JaeJoong mắc hội chứng cuồng hắn rồi đấy chứ? Lúc nào cũng chỉ bám riết lấy hắn như vậy sao?

Nhưng thật may là mọi chuyện ở công ty đã giải quyết ổn thỏa. Ông Choi đã đồng ý cho hắn nghỉ làm ở công ty, nhưng hắn không được phép rời khỏi Shyu, bù lại, hắn phải đem hết sổ sách về nhà làm và theo dõi mọi tình trạng của công ty.

Như vậy, Shyu vừa không mất người, mà YunHo, thì vẫn có thể yên tâm chăm nom cho JaeJoong.

Ôm nhẹ lấy người vợ gầy ốm của mình vào lòng, chợt YunHo nghĩ ra 1 điều:

– JaeJoong...em có muốn đi chơi không?

0

Bởi vì JaeJoong còn đang rất yếu, cho nên YunHo không dám cho cậu đi chơi xa, đi vận động mạnh gì hết. Hắn chỉ muốn đưa cậu lên xe, chở cậu ra công viên gần nhà, cho cậu ngồi đó nghỉ ngơi hít thở không khí bên ngoài một chút. Có lẽ ở nhà nhiều sẽ trở nên bí bức, cho nên tốt nhất là đưa cậu ấy ra những nơi trong lành 1 chút.

YunHo vụng về cài lại khuy áo khoác cho JaeJoong. Trời gần sang đông rồi, gió cũng nhiều hơn, phải cho JaeJoong mặc ấm. Mà chiếc áo khoác của cậu lại lỏng khóa, cứ hễ JaeJoong vung tay vung chân mạnh 1 chút là khuy áo lại bung ra.

– JaeJoong, ngồi yên nào. Em còn giầy giũa nữa là không ai cài khuy áo cho em đâu.

Đôi mắt JaeJoong hơi mở ta ra nhìn một chút, sau đó cậu xì môi, ngoan ngoãn ngồi yên bên cạnh YunHo.

– Umma Umma

Một đôi vợ chồng cùng đưa con nhỏ đi qua trước mặt hai người. Đứa bé mới khoảng chừng 2, 3 tuổi và được bế nó cõng trên lưng. Nó đang bị bế gọi mẹ để được mẹ bế, hoàn toàn không hài lòng với cái lưng của bố chút nào.

– Boo...

Bị cảnh tượng ấy làm cho chấn động, JaeJoong thất thần, miệng mấp máy gọi tên bé con của mình. YunHo cũng cảm thấy bất an, không biết JaeJoong sẽ cảm thấy như thế nào.

– Bé Boo nếu còn sống...cũng sẽ như thế phải không anh?

Nói dứt câu, JaeJoong úp mặt vào lòng bàn tay rồi khóc nức nở. Bất chợt trở nên tỉnh táo, JaeJoong lại bật khóc nức nở. Cậu sẽ không bao giờ ngừng bị ám ảnh bởi sự ra đi của đứa con...

– JaeJoong, nín đi nào...JaeJoong...

Gỡ tay cậu xuống để tự mình lau đi những giọt nước mắt yếu ớt từ khuôn mặt trắng trẻo của cậu. Làm sao để cho JaeJoong bớt đi cảm giác đau vật này? Làm sao để cho cậu ấy nhận ra rằng cậu ấy đang làm hấn thấy đau lòng như thế nào...

– JaeJoong à, rồi chúng ta sẽ có những đứa bé khác mà. Được không? Bé Boo nếu còn thấy mẹ mình khóc, bé sẽ buồn lắm.

– Nhưng mà.. – JaeJoong không ngăn cho những giọt nước mắt của mình rơi xuống, cùng với giọng nói run run – Là tại em đã không giữ được con...

– Không phải...là do chúng ta không có duyên với đứa bé. JaeJoong à, đừng tự dần vật mình nữa, được không?

– YunHo à...anh sẽ ghét em đúng không?

– Không, tôi không ghét em đâu...

Ngưng một chút, bản thân YunHo chưa từng nói ra những câu nói mùi mẫn, hấn tự dưng thấy rất khó hiểu, không biết phải tiếp tục như thế nào nữa...

– JaeJoong à, đừng tự trách mình nữa. Tôi sẽ đau lòng lắm.

– Không...

Nghe thấy YunHo nói là hấn sẽ đau lòng, JaeJoong sứt sứt cố nín “Em không muốn..” Cậu nấc cụt, “em sẽ không khóc nữa...”

– JaeJoong ngoan, nín đi...tôi sẽ đưa em về nhà, được không?

– Ừm.

Ngoan ngoãn gật đầu, JaeJoong đứng lên để cùng YunHo đi ra xe...thế nhưng mới chỉ đi được vài bước, cậu cảm giác như trời đất bị đảo tung, tất cả nhanh chóng tối sầm lại.

– JAEJOONG!!!!!!!!!!!!

0

– JaeJoong hiện tại đang trong quá trình bị hỗn loạn về ý thức... – Bác sĩ già nheo nheo mắt nhìn lên điện tâm đồ nói – Cậu ấy bị chấn thương tâm lý nhẹ lại lần nữa, đây là dấu hiệu cho thấy đang trong quá trình dần dần hồi phục.

– Vậy thì tốt quá rồi – Bà Kim và bà Jung nắm tay nhau thở phào nhẹ nhõm.

– Chưa hẳn đã tốt đâu – Bác sĩ tiếp lời – Với cơ thể yếu như vậy, lại chịu hai lần liên tiếp chấn động tâm lý, tôi e rằng JaeJoong sẽ khó mà bình phục nhanh được. Hiện tại cậu ấy đang bất tỉnh nhân sự, và chúng tôi chưa chắc chắn được đến bao giờ cậu ấy sẽ tỉnh lại.

– Trời ơi!!! – bà Kim hoảng hốt ôm ngực.

– Cả nhà đừng quá lo lắng. Trước mắt hãy cứ đợi cho đến khi cậu ấy tỉnh lại. Căn nguyên cũng chỉ vì thể trạng của JaeJoong quá yếu thôi. Hơn nữa lại do mới sẩy thai, sức đề kháng cũng như cơ thể cậu ấy vô cùng yếu. Mọi người nên thận trọng.

– Chúng tôi rõ rồi, cảm ơn bác sĩ!

Bốp

– Thằng trời đánh! Đang yên đang lành mà lòi JaeJoong ra ngoài làm gì hả?

– Con chỉ muốn đưa JaeJoong đi dạo một chút.

Bà Jung dùng ánh mắt tóe lửa nhìn con mình mà bất lực. Trời ơi là trời, JaeJoong mà có mệnh hệ gì bà biết ăn nói với nhà họ Kim làm sao? Thằng con trai bà vô tâm, gián tiếp hại con dâu bà hết lần này đến lần khác. Đến bao giờ nó mới tỉnh ngộ ra đây?

– Thôi – Bà Kim can ngăn – Dẫu sao thì JaeJoong bước đầu cũng đã có biến chuyển rồi. Biết đâu lại là tin tốt. Chúng ta cứ đợi cho nó tỉnh lại đã. YunHo, con ở lại trông nom JaeJoong, hai mẹ về chuẩn bị đồ đạc cơm nước nhập viện cho JaeJoong đã nhé.

YunHo ngồi yên lặng ngắm nhìn khuôn mặt đang nhắm nghiền như trong cơn ngủ say của JaeJoong. Khuôn mặt cậu vẫn gầy ốm xanh xao như thế, nhưng không lúc nào là vui bết đi nét đẹp. Lặng yên ngắm cậu rồi ngẩn ngơ cười. “JaeJoong, em hư thật, làm tôi khốn đốn thế này...đợi đến khi em bình phục,tôi sẽ phạt em thật nặng!”

Hình dung ra cảnh JaeJoong sẽ hồi phục trở lại, và sẽ yêu thương hắn, vui vẻ như xưa... YunHo không ngăn nổi đôi môi mình cất lên nụ cười. Hắn không chắc chắn được là cậu bao giờ sẽ bình phục, không chắc được là cậu sẽ bình phục được bao nhiêu phần trăm. Thế nhưng cảm giác JaeJoong sẽ sớm bình an bên mình làm hắn thấy lòng mình nhanh chóng được sưởi ấm.

Con người ta khi yêu, thật dễ bị ngây ngốc!

21. Chương 21

Khi YunHo bừng mở mắt, thời gian đã trôi qua một khoảng dài. Một buổi sớm nữa lại đến.

JaeJoong vẫn bất tỉnh nhân sự từ hôm qua đến giờ.

Hắn bắt đầu sinh ra những cảm giác lo lắng. Dẫu biết cậu có khả năng hồi phục trở lại, nhưng đối mặt với sự tình này, YunHo không sao yên tâm ngồi đợi được. Một cái gì đấy lo lắng hoang mang đang lớn dần lên trong hắn.

– JaeJoong...

Đưa tay vuốt nhẹ gò má xương xương của cậu, YunHo thầm thì gọi, nửa muốn cho cậu tỉnh lại, nửa lại không, hệt như vào mỗi sáng sớm, thấy JaeJoong ngủ ngoan trong lòng mình, đôi mắt nhắm nghiền...YunHo đều không nỡ dưng cậu dậy.

Hắn đã ngủ thiếp đi bên cạnh cậu từ hôm qua đến giờ, cậu đã truyền hết 3 chai nước rồi, trong đó có 1 chai đạm. Bác sĩ không ngừng than phiền về cơ thể ốm yếu của cậu và trách rằng gia đình chăm nom cậu không tốt.

Càng lúc, YunHo càng thấy bản thân mình không khác gì một kẻ tội đồ.

Chỉ cần JaeJoong khỏe trở lại, hắn thề...cậu có bắt hắn moi tim mình ra để nộp...hắn cũng sẽ làm!

Nhưng sau đó hắn lại nghĩ...JaeJoong ngốc nghếch, chẳng đời nào dám yêu cầu điều ấy đâu.

0

Mẹ Jung tắt tả đem vào viện nào đồ đặc, nào quần áo, lại thêm một cặp ***g cháo gà nóng hổi cho hai vợ chồng.

Nhưng nhìn JaeJoong như thế, YunHo còn đâu tâm trạng mà ăn nữa chứ? Nếu có thể, dứt cho cậu ăn, nhìn cậu ngon lành nhai nhai nuốt nuốt từng miếng, hẳn còn thấy ngon miệng hơn bất cứ lúc nào. Lúc trước, khi dứt cho cậu ăn, cái miệng nhỏ cứ chu ra nhai nhai, hai má phồng phồng, nhìn thế nào cũng thấy rất đáng yêu.

Vì thế cho nên lần nào dứt cho JaeJoong ăn, hẳn cũng cố nhét cho miếng cơm đầy một chút, thích thú nhìn cái miệng nhỏ của cậu căng phồng ra để chứa chấp hết chỗ thức ăn ấy.

Giúp mẹ mình sắp xếp đồ đặc gọn gàng vào tủ đồ, YunHo lại ngồi ngẩn ra trên ghế, ngắm nhìn khuôn mặt của vợ mình đang được nắng chiếu vào, nước da trắng trong phút chốc bị che giấu đi sự nhợt nhạt vốn có.

YunHo không thể tin được...những ngày qua, hẳn lại có những cảm xúc tuyệt đối đến như thế với cậu.

Yêu thương, nâng niu, ăn năn và lo lắng....tất cả đều như đã chạm đến giới hạn chịu đựng của hẳn.

“JaeJoong, tỉnh lại đi, tỉnh lại và nghe anh nói này....anh yêu em...”

0

YunHo trở về nhà một chút để thay quần áo, làm vệ sinh cá nhân và ăn uống tử tế một chút. Đây là do bà Jung bắt ép hẳn hết cỡ, chứ thực tâm hẳn không muốn để JaeJoong ở đó một mình mà về.

Bởi vì hẳn sợ...hẳn sợ khi JaeJoong tỉnh dậy, người đầu tiên cậu nhìn thấy, không phải là hẳn.

Thế nhưng thật đúng là “người tính không bằng trời tính”.

Khi YunHo lững thững đi từ phòng tắm ra, quần áo còn chưa chỉnh tề, tóc tai còn ướt nước, điện thoại của hẳn đã réo ầm lên, báo hiệu một sự gấp gáp.

– Alô...

– YunHo! Đến bệnh viện ngay!!!! JaeJoong tỉnh lại rồi!!!!!!!!!!!!

Cạch

Giọng mẹ Jung hốt hoảng nói qua điện thoại, ngắn gọn và nhanh đến nỗi hẳn không xác định nổi trạng thái của mẹ là vui hay hoảng nữa. Nhưng mà hẳn không để tâm nhiều, quỳnh quáng thay quần áo, báo với mẹ Kim, rồi chở mẹ vợ lao như điên vào bệnh viện.

– JaeJoong! JaeJoong!!!!

Chạy vào phòng bệnh quen thuộc nơi JaeJoong đang nằm điều trị, YunHo tưởng như chân mình sắp khụy xuống đến nơi khi thấy cậu đang ngồi trên giường, dựa lưng vào mấy cái gối sau lưng, chậm rãi ăn từng thìa cháo mẹ Jung đang dứt cho.

– JaeJoong ah...

– YunHo. ^^

Ánh nắng trải đều lên người JaeJoong khiến cậu như trở nên bừng sáng, khi thấy YunHo bước vào, JaeJoong nuốt vội miếng cháo, ngẩng lên nhìn anh cười cười. Cái nụ cười vô tư đến mức làm YunHo thấy chột dạ, lẽ nào JaeJoong vẫn chưa bình phục?

– Em thấy thế nào rồi?

– Em chỉ hơi đau sau gáy một chút thôi, không sao đâu.

Nghe cậu trả lời YunHo mới cảm thấy yên tâm và một niềm vui dâng lên trong lòng hẳn, JaeJoong đã hoàn toàn khỏe mạnh lại rồi.

– Đau gáy chắc là do nằm nhiều quá. YunHo. Lát nữa xoa cổ cho JaeJoong đi.

– Hơ

JaeJoong mở to mắt lên nhìn mẹ Jung, sau đó lại nhìn qua YunHo ái ngại. Sao lại có thể để YunHo làm cho cậu những việc này cơ chứ?

Thực là JaeJoong không nhớ chút gì về những việc đã trải qua với cậu lúc cậu bị chấn động tâm lý, cho nên tất cả những gì ân cần chăm chút chiều chuộng của YunHo đối với cậu...cho đến lúc này vẫn là những thứ...có nằm mơ JaeJoong cũng không dám mơ đến.

– Vâng, mẹ cứ để đây, con làm cho.

YunHo thản nhiên đáp lời bà Jung, càng khiến JaeJoong ngạc nhiên mà mở to mắt ra hơn.

– JaeJoong, con không sao rồi chứ..

Bà Kim ôm cậu vào lòng vỗ vỗ lưng cậu, sau đó buông cậu ra một chút, gạt mấy sợi tóc lòa xoa trên trán cậu sang một bên.

– Càng ngày càng gầy.

Đáp lại mẹ, JaeJoong chỉ còn biết nở toé toét một nụ cười. Đây mới đúng là JaeJoong trước kia, dù có thể nào cũng cười cười để che giấu đi sự bất ổn của bản thân. Thà để mình chịu tổn thương chứ nhất quyết không làm cho ai phải buồn cùng mình.

Nói JaeJoong là đồ ngốc thì không sai chút nào đâu!

0

– Lúc này bác sĩ vào khám cho em đã nói gì thế?

YunHo cầm chiếc khăn mặt ướt nhẹ nhàng lau mặt cho JaeJoong, vừa làm vừa hỏi, không quên quan sát nét mặt của JaeJoong.

– Ừm, thể chất thì yếu, nhưng tinh thần đã ổn định...không sao nữa rồi ạ.

– JaeJoong – Ôm lấy khuôn mặt nhỏ của cậu, YunHo căn dặn – Nhất định có như thế nào đi nữa, cũng phải nói cho anh biết, không được giấu trong lòng nữa, nhớ chưa?

“Anh”...YunHo dịu dàng xưng một tiếng “anh” với cậu, JaeJoong ngậy người ra nhìn hấn không quen. Sao chỉ có mấy ngày mà mọi chuyện đã đổi khác nhiều đến thế nhỉ?

– Em nhớ rồi...a...

Nói chưa hết câu, JaeJoong đã bị YunHo kéo mạnh vào lòng, toàn thân cậu được bao phủ bởi một cái ôm ấm áp. Cơ thể YunHo phảng phất mùi thơm quyến rũ, vòng tay của YunHo vây lấy cậu thật chặt. Sao lại kì lạ đến như thế? Trong kí ức của JaeJoong, những dịu dàng này gần như là không có.

– YunHo, anh làm sao thế?

– JaeJoong ah...

– Dạ.

– Anh yêu em...

Toàn thân JaeJoong như cứng đờ ra trong phút chốc. Cậu không nghe nhầm chứ? YunHo vừa nói yêu cậu sao? YunHo vừa nói với cậu 3 tiếng thiêng liêng ấy sao? Cả cái ôm này, sự dịu dàng quan tâm này nữa...tất cả...có phải là JaeJoong đang nằm mơ không?

Cậu đã từng nằm mơ rất nhiều lần được YunHo ôm mình trong vòng tay chắc chắn của hấn, được hấn thì thầm bên tai những câu “anh yêu em” không ngớt...cậu mong nó trở thành sự thực mãnh liệt hơn tất cả mọi giấc mơ nào khác.

Vậy mà lúc này đây, khi được chìm đắm trong tình cảm dịu dàng ấy, JaeJoong lại như chẳng dám tin, người ngây ngẩn, mắt mở to, tâm trí để cho bay đi những đâu đâu rồi.

– Anh yêu em, yêu em nhiều lắm, JaeJoong à...

– YunHo...

Bàn tay cậu dần có phản ứng, đặt lên tấm lưng rộng của hắn vuốt nhẹ nhẹ. Cậu không nằm mơ, Kim JaeJoong không nằm mơ đâu. Tất cả đều là thật hết đây, người chồng của cậu, cái ôm ấm áp này, những câu yêu thương này, những hành xử dịu dàng này...tất cả đều không phải là mơ!

Lâu quá không thấy JaeJoong có phản ứng gì, YunHo hơi lo, buông cậu ra chăm chú nhìn:

– JaeJoong, em sao vậy?

– Không, em có sao đâu?

JaeJoong ngạc nhiên nhìn anh. Người đàn ông này thật buồn cười, tỏ tình xong phải để người ta ngấm một chút, đợi cho người ta ngấm hết đã chứ...

JaeJoong tủm tỉm cười, lắc lắc đầu, nắm lấy tay YunHo “Bây giờ em không thể làm sao được nữa đâu, YunHo à...”

YunHo không hiểu cậu đang định nói gì...

– Bởi vì bây giờ em biết, đã có người lo lắng cho em, yêu thương em rồi. Nhất định em sẽ không làm sao nữa ^^

Thở phào ra, toàn thân YunHo như trút được gánh nặng. Mọi lộn xộn của những ngày qua tựa như đã vụt đi, khoảng thời gian nặng nề dài đằng đẵng ấy phút chốc như bị hóa thành dấu chấm nhỏ.

Quên hết! Quên hết đi! Cả hai sẽ như được yêu lại từ đầu!

– Em yêu anh

Áp bàn tay ấm áp của YunHo lên má mình, cậu thì thầm vào lòng bàn tay đó, hai má như ửng hồng hết lên. Đáng yêu quá! JaeJoong chưa bao giờ cảm thấy như vậy.

YunHo ngây ngốc nhìn người vợ nhỏ bé của mình đang vì ngại ngùng mà mặt mũi hồng rực, càng lúc càng thấy như yêu cậu hơn. Hắn nhận ra trước đây mình đã sai trái nhiều như thế nào, nhận ra rằng hắn đã bỏ rơi cậu phía sau lưng mình nhiều như thế nào...Hắn thật đáng chết!

– Ngoan, mau khỏe lại đi, rồi cùng về nhà nhé.

– Ừm!

Trời trong và xanh hơn bao giờ hết, nắng cũng vàng rực rỡ đầy dịu dàng. Giông bão đã đi qua hết rồi, mọi bình an có thể trở về rồi đúng không?

Nguyện làm người đứng sau lưng anh, nguyện làm người yêu nhỏ bé núp sau lưng anh để anh bảo vệ, nguyện làm nơi chống đỡ phía sau anh để anh dựa vào khi mệt mỏi, nguyện đi bên anh, cùng anh vượt qua mọi khó khăn.

Đằng sau một người đàn ông thành đạt, luôn có một người vợ.

YunHo à, em nguyện đứng sau anh cả đời này!

22. Chương 22: The Last Chap

– Anh! Nhanh lên! Muộn bây giờ!

– YooChun! Còn luẩn quẩn cái gì nữa! Tắc đường là chết dở bây giờ!

– Anh! Chìa khóa xe em để trên bàn, cả cặp táp của anh nữa đây.

– YooChun! Mày không vác ngay cái xác mày xuống đây, hyung sẽ đạp bẹp dí mông mày đấy!

YooChun tự hỏi, có phải các bà nội trợ ai cũng có tính cuồng quýt hay không?

Chỉ là...nó đi thi Đại Học thôi mà, JaeJoong hyung có cần phải xoắn lên như cháy nhà vậy không?

BỐP

– Tươi cười lên! Đi thi cử là không được mặt mày bí xị, cười lên!

– Hiiiiii!

Giơ hai ngón tay ra vẫy vẫy cùng cái mặt cười ngu không thể ngu hơn, quay lưng cúi xuống đi giày, YooChun giấu vội cái mặt đầy vết gạch đen của mình [=.=|||||]

YunHo cũng như bị JaeJoong giục đến sốt ruột, nhanh nhanh chóng chóng đi vội ra khỏi nhà.

Chờ đến khi chiếc xe quen thuộc của YunHo khuất bóng tít đằng xa, JaeJoong mới an tâm thở phào 1 cái, cắn cắn ngón tay, cười ngu rồi đi vào trong nhà.

Nhanh thật, vậy mà YooChun đã ở bên cạnh cậu hơn 7 tháng. Từ lúc nó xuất hiện đến giờ, cuộc sống gia đình của cậu đã có bao nhiêu sự xáo trộn, thăng trầm. Đứa em nhí nhố đã luôn đi bên cậu, luôn quan tâm và là chỗ dựa cho cậu lúc cậu mệt mỏi, hiểu cậu và đôi khi còn là đùm bọc lẫn cậu.

Nhất là vào quãng thời gian cậu với YunHo còn chưa hiểu nhau, YooChun đã cố gắng như thế nào.

Nghĩ đến, JaeJoong lại mỉm cười, 1 đứa nhóc mới lớn như YooChun, đôi khi còn biết suy nghĩ hơn cả những người gọi là người lớn như JaeJoong và YunHo.

– Alô..thím Park ạ, vâng, cháu JaeJoong đây. Em YooChun đã đi thi rồi ạ...Dạ, là YunHo nhà cháu đưa đi...Vâng, Thím yên tâm ạ. Vâng, cháu chào thím.

“YunHo nhà cháu...”

JaeJoong bật cười ra thành tiếng, ôi...cậu từ khi nào ăn nói mạnh mẽ thế này?

Nhưng rồi lắc lắc đầu để xóa đi sự xấu hổ vu vơ của mình, JaeJoong bắt đầu một ngày làm việc vất vả, tất bật đi chợ rồi lo cơm nước. Một ngày YooChun đi thi, cậu phải săn sóc nó thật chu đáo hơn nữa. Lúc nó ôn thi, đã vì chuyện của cậu mà bị ảnh hưởng rất nhiều. Thật có lỗi với thằng bé quá!

0

Cuối cùng thì YooChun cũng kết thúc 3 ngày thi vất vả căng thẳng của mình. Với sức học của nó thì cũng không lấy gì làm khó khăn lắm, thế nhưng nó vẫn đang bức xúc vì đã không làm trọn vẹn được đề thi môn cuối cùng.

– Đề này dễ chết đi được!

– Dễ cái gì mà dễ chứ, em đã làm sai 3 câu rồi đó.

– Đó mới là em, anh có thể làm hết được!

– Đó mới là anh, nếu làm được em đã là Giám đốc của Shyu rồi!

– Hai anh em có thôi đi không nào...

JaeJoong gõ gõ cái đũa xuống bát, thúc giục hai kẻ trước mặt mình tập trung vào bữa ăn, Hừm, tức quá! Thật là tức quá đi mất! Bữa cơm công phu cả buổi sáng của cậu không được quan tâm bằng cái tờ giấy A4 có in mấy cái chữ đen đen kia.

Nhận thấy sát khí bắt đầu đang dâng lên ở JaeJoong, YooChun lập tức buông tờ đề thi ra, cầm cúi ăn cơm, nhưng YunHo thì vẫn không để ý gì, điềm nhiên ngâm cứu tiếp.

– Em ăn no rồi, mọi người ăn đi, em rửa bát sau.

Khó chịu với thái độ của YunHo, JaeJoong buông đũa bỏ lên lầu. Để lại hai anh em YunHo và YooChun nhìn nhau khó hiểu ngơ ngác.

Tức chết mất! Cậu đã cắt công nấu nấu nướng nướng mấy tiếng đồng hồ liền, dọn ra cả bàn ngập thức ăn như thế, cuối cùng chả ai thèm để ý lấy 1 câu...YunHo...lại còn YunHo nữa chứ, không coi lời cậu nói ra cái gì cả!

Rốt cục trong mắt hần, cậu vẫn không là cái gì hết!!!

JaeJoong tức tới thả mình nằm xuống giường, tức đến một người luôn, chả làm gì mà cũng thở hồng hộc.

Máu lên cao! Hừ!!!

Cạch

– Vợ anh đang giận anh à?

Cửa mở ra, một giọng nói không thể không quen thuộc hơn cất lên sau lưng JaeJoong.

– Ai dám...

Cậu vừa nói dứt câu, thân hình to lớn vạm vỡ của hần đã đè lên người cậu.

– Vậy sao lại mặt mũi đỏ phừng phừng thế kia.

JaeJoong chột dạ ôm mặt.

– Không có!

– Đồ ngốc!

Gỡ hai tay cậu ra, xoa nhẹ nhẹ lên má cậu, YunHo không hiểu vì sao JaeJoong lại giận dữ vô cớ như thế, nhưng mà đã thỏa thuận với nhau rồi, bất cứ cái gì không biết đều phải hỏi đối phương, bất cứ cái gì cũng phải để đối phương biết...cho nên, YunHo cố gắng gắng hỏi JaeJoong.

– Em giận anh cái gì nào?

– Anh chẳng thèm để ý đến cơm em nấu – JaeJoong dẩu môi ra hờn.

– Ô...

Chau mày vì tính trẻ con của JaeJoong, YunHo chỉ muốn hét vào mặt cậu một cái. Có thể mà cũng bỏ bữa lên đây nằm.

Nhưng thôi, dầu sao vợ hần cũng mới bình phục, hần phải tận tâm chiều chuộng chăm sóc vợ thôi. Mẹ Jung mẹ Kim đều đã về quê, giao toàn bộ trách nhiệm cao cả này lên hần rồi, hần không thể không chiều chuộng JaeJoong được.

Thế nhưng mà, chiều quá thì lại sinh hư!

Thật chẳng biết đường nào mà lần nữa.

– Em trẻ con vừa vừa thôi!

– Anh vô tâm vừa vừa thôi! – JaeJoong không chịu kém miếng, vắn lại hần.

– Phạt em bây giờ!

– Em chẳng sợ!

Chụt

Hần cúi xuống hôn chóc lên môi vợ mình một cái.

– Hừ!

Chụt

– Đồ xấu xa!

Chụt

– Aaaaaa!

Chụt

– Jung YunHo! Ưm...ư...ư...

Mỗi câu trách móc của cậu YunHo lại chặn lại bằng một nụ hôn, cuối cùng hẳn cũng không chịu được nữa, đè nghiêng cậu xuống mà hôn điên cuồng.

Nụ hôn nồng cháy quấn quýt dây dưa, đôi môi của JaeJoong không ngừng bị cắn qua cắn lại, đầu lưỡi bị chà đạp đến phát đau.

– Ah..a....

Mỗi khi YunHo siết mạnh hơn một chút là JaeJoong lại co người vào, rên lên khe khẽ. Âm thanh ấy đã châm ngòi cho tất cả sự cuồng nhiệt trong lòng YunHo!

– Kim JaeJoong, em chết với anh rồi!

this part of your post is hidden

Từ lúc rắc rối trước đến giờ cũng đã trôi qua hơn 1 tháng, tâm lý JaeJoong đã có phần ổn định hơn, YunHo đã rất thận trọng đối với cậu, nhưng sức khỏe của JaeJoong thì có phần còn yếu, cho nên đã lâu lắm rồi, YunHo không được đụng chạm đến vợ.

Giờ thì hay rồi, JaeJoong sắp bị hấn xử đẹp rồi.

Bàn tay ma mãnh nhanh nhẹn luồn vào trong lớp áo, vuốt ve làn da mát lạnh của cậu, sau đó luồn tay lên trên, tìm kiếm điểm nhạy cảm nhất trên ngực cậu mà trêu đùa.

– Ư..ư...yun...

Co người lại vì sự va chạm vừa rồi, khuôn mặt JaeJoong vì bị hôn mà đỏ ửng hết lên, môi hồng hồng căng mọng đang thở dồn dập.

– Anh nhớ em lắm – YunHo thì thầm bên tai cậu, giọng khàn khàn vì ham muốn.

– Còn YooChun...đang ở nhà dưới nữa anh.

– Em không kêu to là được.

YunHo cười gian, véo nhẹ lên đầu nhũ của cậu một cái.

– Ah...

Một nụ hôn khác rơi xuống chặn mọi âm thanh phát ra từ cái miệng xinh xinh hồng hồng của cậu. Lực từ bàn tay trong áo cậu ép xuống cũng mạnh hơn, chứng tỏ người nằm trên đã nóng lòng lắm rồi.

Đôi môi nóng bỏng của hắn trượt dần xuống cổ cậu, cắn nhẹ để đánh dấu lên đó một vết đỏ nho nhỏ, khiến cho cả người JaeJoong không ngừng run rẩy. Mỉm cười hài lòng với sự nhạy cảm của cậu, YunHo tìm cách gỡ chiếc áo phiên toái ra khỏi người JaeJoong.

Khuôn ngực trắng trẻo với hai chấm nhỏ hồng hồng hiện ra, phập phồng lên xuống theo hơi thở, cứ như đang mời gọi hắn vậy. Bao lâu nay hắn đã tận tâm làm một người chồng tốt, đã cố gắng kìm nén bao nỗi niềm, hôm nay hắn sẽ không ngần ngại gì nữa mà giải tỏa nó ra đây.

Sự vuốt ve ân cần ngày càng trượt thấp xuống dưới nữa, quần trong lẫn quần ngoài cũng nhanh chóng được YunHo cởi ra, trước mắt hắn, JaeJoong bây giờ không khác gì một que kem, trắng trẻo, ngon lành và mát mắt.

Đặt xuống trán cậu một nụ hôn, trượt xuống mũi, và đặt lên môi.

– JaeJoong ah...

– Ưm...

– Yêu em...

Bây giờ YunHo không còn ngại ngần khi nói những câu yêu thương ngọt ngào với JaeJoong nữa, thậm chí hắn còn cảm thấy hạnh phúc mỗi khi nói câu ấy ra, bởi hắn biết, khi nghe được câu ấy, JaeJoong sẽ luôn cười tí mắt, đôi mắt cong cong lên nhìn đáng yêu biết bao.

Ấn ái ve vuốt, JaeJoong nằm gọn trong lòng YunHo, để mặc hắn âu yếm cơ thể mình, những tiếng kêu nhỏ nhỏ khe phát ra như tiếng mèo, càng làm YunHo nôn nóng hơn. Hắn ngồi dậy trút bỏ hết quần áo của mình ra, da thịt hai người chạm vào nhau càng lúc càng gần gũi hơn.

Như có lửa cháy trong người, mọi hành động của cả hai đều trở nên nôn nóng, cuồng nhiệt, tựa như muốn đốt cháy lấy nhau, khát khao quần quýt dây dưa. Đã qua rồi lúc còn bờ ngõ muốn khám phá cơ thể của nhau, bây giờ cả hai chỉ muốn trao cho nhau tất cả, để cho ham muốn đốt cháy lấy chính mình.

Khi YunHo đi vào, JaeJoong không ngăn nổi bản thân mà bật lên tiếng nấc. Đã quá lâu không đụng chạm, cho nên mọi thứ với cậu như là đang làm lại từ đầu. Nỗi đau và sự nhạy cảm vẫn như còn nguyên. Chỗ đó của cậu cứ co chặt vào, nhất quyết không chịu tiếp nhận lấy hắn.

– Đau lắm không?

Lần đầu tiên YunHo dịu dàng để ý đến cảm nhận của cậu như thế, bàn tay ấm áp khẽ lau đi giọt nước mắt đang long lanh trên khóe mi cậu. Hắn dừng lại tất cả hoạt động, chờ đợi cậu thả lỏng dần dần mà tiếp nhận hắn.

JaeJoong gật gật đầu, dụi đầu vào ***g ngực vững chãi của hắn, trong lòng không ngừng khẩn cầu cho nơi ấy của mình nhanh nhanh giãn rộng ra. Cậu biết, như thế này thì YunHo cũng không thoải mái gì, nếu không muốn nói là hắn cũng sẽ bị đau. Cậu không muốn như thế...phức chốc cảm thấy mình bất lực.

– Ngốc à, em khóc cái gì nào. Anh có làm gì nữa đâu?

– Em có làm anh đau không? – JaeJoong mím mím môi hỏi.

– Không đau bằng em đâu.

Dịu dàng ve vuốt cơ thể của JaeJoong để cậu quên dần đi nỗi đau ở phía dưới, nụ hôn sâu và mãnh liệt của YunHo nhẹ nhàng xoa dịu cậu. Trải qua một thời gian mà YunHo tưởng như là cả tiếng đồng hồ, cuối cùng hắn cũng cảm thấy JaeJoong có biến chuyển.

– Anh bắt đầu nhé? – Hắn cẩn thận hỏi ý kiến cậu.

Nhật được cái gật đầu khe khẽ của JaeJoong, YunHo mới bắt đầu chuyển động. Hắn nhẹ nhàng hết sức để không làm vợ mình đau, dần dần từng chút một vào sâu trong cậu, cảm nhận sự nóng bỏng chặt chẽ mà JaeJoong đem lại.

– Ah...a....a....

– JaeJoong...JaeJoong ah...

Bàn tay của JaeJoong bấu lên vai hắn càng lúc càng mạnh hơn, cậu ôm lấy hắn chặt hơn. Điều đó chứng tỏ cậu đang muốn hắn tiến tới nhiều hơn nữa. Hiểu được cơ thể JaeJoong đang muốn gì, YunHo khẽ chuyển mình để tạo tư thế thoải mái nhất cho JaeJoong, sau đó hắn mới lao vào cuộc chiến thực sự.

– Yun...YunHo....Chậm thôi...a..a.....

– Cho anh...cho anh đi JaeJoong...

– Yun..a...ahh.....

Màu da nâu quầng rừ của hắn bao bọc lấy thân hình trắng như kem sữa của cậu, cả hai chuyển động nhịp nhàng, tạo ra bức tranh tuyệt đẹp. Những giọt mồ hôi như đang phát sáng, âm thanh phát ra cũng du dương như một bản nhạc trầm bổng không tên.

Rất nhanh sau đó, YunHo thở dốc gục cả người xuống JaeJoong, cậu cũng nhắm mắt thở dồn, chậm rãi tận hưởng sự cuồng nhiệt đang đi qua, khoái cảm đang dần ngấm sâu vào người mình.

– JaeJoong à, sinh cho anh một đứa nhóc thật xinh xắn nhé. Mặc kệ là con trai hay con gái, chúng phải thật giống em nhé.

– Ừm...

Thì thâm vào tai cậu những lời âu yếm dịu dàng. YunHo đã thực sự thay đổi rồi...Không, không phải là thay đổi, mà là YunHo thực sự đã học được cách yêu rồi.

Hắn đã biết yêu một người vợ luôn đứng phía sau chờ đợi hắn, yêu một người vợ tưởng như yếu mềm mà thực ra rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức có thể làm nơi chống đỡ vững chãi nhất cho hắn bất kì khi nào.

Bởi vì thế, hắn phải bảo vệ cậu, hắn phải yêu thương cậu thật nhiều, để bù đắp lại tất cả những sai lầm trước đây của mình.

JaeJoong của hắn, là tất cả những gì quý giá nhất trên đời này mà hắn có.

Nhất định hắn sẽ không để cậu vượt mất, nhất định sẽ không bao giờ để cậu vì hắn mà chịu bất kì áp lực đau khổ nào nữa. Cả cuộc đời này của hắn nguyện trao cho cậu, sánh bước đi bên cậu. Cũng như JaeJoong đã tin tưởng, đem toàn bộ cuộc đời mình trao cho hắn che chở yêu thương.

Hạnh phúc, tình yêu, có lẽ phút giây này mới được bắt đầu.

0

Rất nhiều năm sau đó, mỗi khi nhà họ Jung tổ chức cơm tất niên cuối năm, bà Jung không khỏi tự hào về đứa con dâu của mình mà khoe hết với cô bác gần xa. JaeJoong thật là một đứa con dâu ngoan, sinh cho họ Jung nhà bà những 4 đứa cháu lặn. Đứa nào cũng xinh xắn, thông minh giống bố, ngoan ngoãn giống mẹ y chang.

– Mẹ không thể ngừng kể được sao – JaeJoong ngồi trong buồng nhìn ra nhà ngoài khẽ làu bàu trong miệng.

– Đây là niềm hạnh phúc của mẹ cơ mà – YunHo nắm tay vợ mình cười cười.

– Nhưng mà mẹ có hiểu em đã khổ sở như thế nào không cơ chứ? 2 lần sinh đôi, thật khiến người ta vắt vả muốn chết!

– Cảm ơn vợ nhiều lắm mà! – Hắn quàng tay ôm lấy cậu vào lòng mà đung đưa.

– Hừ, tất cả là tại anh đấy!

– Ừ...ừ...là tại anh mà...

– JaeJoong, YunHo, mau ra ăn cơm thôi nào!

...

– JaeJoong, ăn thêm chút nữa đi, thằng bé này thật là, sinh nở như thế rồi mà sao người vẫn không thấy béo ra chút nào...mau mau ăn thêm đi, này, sườn xào chua ngọt mà con thích đây...

– Ừa.... – Cậu đưa tay lên che miệng, ngăn cho cơn ói trào lên họng

– JAEJOONG?????

– Không phải chứ??? Đứa thứ 5 rồi sao – Bà Jung buông đũa nhìn đứa con dâu của mình ngạc nhiên, lòng thầm hoan hỉ.

– AAAAAAAAAA....Jung YunHo! Anh lại hại em rồi!!!

————— End —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yunjae-longfic-em-o-phía-sau-anh-nay-yunho>